

RYO MURAKAMI

3

ĐÊM TRƯỚC
GIAO THỪA

Table of Contents

[Lời giới thiệu](#)

[Phần I](#)

[Phần II](#)

[Phần III](#)

[Lời tác giả](#)

Lời giới thiệu

Cuốn tiểu thuyết này kể lại những gì đã xảy ra xung quanh hai nhân vật: một thanh niên người Nhật vừa mới bước sang tuổi hai mươi và một người đàn ông trung niên không rõ danh tính thật hay gọi là Frank trong 3 ngày từ ngày 29 tháng 12 đến đêm Giao thừa. Con người, trong một khoảng thời gian rất ngắn thôi mà đã có được trải nghiệm mang màu sắc văn hóa và đặc trưng xã hội của bản thân. Trong bối cảnh Kenji gặp Frank lần đầu, tác giả đã mở đầu truyện như sau:

"Tên tớ là Kenji. Tên tôi là Kenji. Tôi là Kenji. Mình là Kenji. Tôi tự hỏi sao trong tiếng Nhật lại có nhiều cách nói như thế làm gì? Tôi đã quyết định nói với ông khách người Mỹ bằng câu tiếng Anh: "My name is Kenji". Người khách Mỹ đó đã nhìn tôi rất vui vẻ và nhắc lại tên tôi một cách thích thú."

Nếu dịch đoạn này sang tiếng Anh thì sẽ thế nào nhỉ? "Tớ", "tôi", "mình"... trong tiếng Anh đều là "I". Một đằng là văn hóa sử dụng nhiều đại từ nhân xưng trong từng tình huống khác nhau, một đằng là văn hóa dùng đúng một đại từ nhân xưng là "I" trong tất cả các tình huống. Ở đây, đoạn văn đó đã chỉ ra việc người Nhật gặp người Mỹ rồi để thực sự hiểu nhau sẽ khó khăn tới mức nào.

Dù nói vậy nhưng giữa Kenji và Frank đã hình thành ngay cái gọi là "thương lượng"? Theo như giao ước thì Kenji sẽ hướng dẫn cho Frank trong 3 ngày vòng quanh Kabukicho. Chỉ cần trao đổi hoặc giao ước như thế chứ không cần phải dài dòng về mặt bất đồng văn hóa hay suy nghĩ. Vậy là hai người đã thành công trong việc hiểu nhau. Kenji cũng không hề cảm nhận được sẽ khó khăn như thế nào khi hướng dẫn cho Frank. Nhưng dần dần Kenji bắt đầu thấy có một chút lo lắng, không phải là do sự bất đồng về văn hóa mà vì những cử chỉ, hành động khó hiểu của con người có cái tên là Frank đó. Chỉ vì một việc hết sức nhỏ thôi Frank đã thay đổi sắc mặt hay "những biểu hiện mang tính người đã biến mất từ hai con mắt". Và trên tờ tiền 10.000 yên của ông ta có dính vết màu đen "giống như là vết máu đã khô". Có những lúc lại nhìn thấy như kiểu "khuôn mặt đó và cả hình dáng có vẻ đượm buồn một cách lạ thường". Vào đúng ngày hôm đó, Kenji đọc một tờ báo nói về "một nữ sinh cấp III bị giết, bị cắt rời tay, chân và cổ rồi bị vứt ở bãi rác của Kabukicho". Khi đó cậu đã nghĩ thủ phạm chính là Frank.

Không hề có một chứng cứ nào vậy mà càng ngày Kenji càng khẳng định chắc chắn hơn rằng Frank đúng là thủ phạm nhưng cậu không thể hủy giao ước được nữa. Cuối cùng, cậu đã quyết định vẫn đi cùng Frank trong buổi tối thứ hai và cố gắng giữ liên lạc qua điện thoại với cô bạn gái tên là Jun.

Kenji đã nhờ Jun. Điểm chung của hai người bạn trẻ này chính là đều có tuổi thơ bố mẹ ly hôn. Cả hai đều "ôm ấp sự lo lắng, đau khổ, sợ hãi và chỉ muốn có ai đó bên cạnh chứ tuyệt đối không giải bày; những chuyện kiểu như thế đã trải qua không biết bao lần, không thể đếm nổi". Và Kenji còn nghĩ rằng "típ người như tôi và Jun sẽ trở thành một trào lưu mới ở đất nước này".

Những linh cảm của Kenji là đúng. Sang ngày thứ hai, Frank bắt đầu mới bộc lộ những bất thường. Đầu tiên là "những vết tích của việc tự sát" ở trên cổ tay trái của ông ta đập vào mắt Kenji làm cho cậu phải sửng sốt, sau đó là việc ông ta biểu diễn thuật thôi miên. Thế nhưng, điều cuối cùng lại là sự sợ hãi vượt qua cả sự linh cảm.

Frank lần lượt lần lượt giết người này đến người khác. Dù vậy, giữa chừng, ông ta mấy lần vừa ngáp vừa giết. Tôi muốn đọc giả tự đọc để cảm nhận được cái máu lạnh của ông ta đến mức nào. Ngay cả Kenji nhìn thấy cảnh đó mà người cứng đờ, bất động. Kenji đã tự ngộ nhận rằng mình cũng sẽ bị giết. Thế nhưng, Frank đã không giết mà cùng cậu ra khỏi hiện trường. Frank, người mà từ đầu tới giờ chỉ toàn nói dối đã bắt đầu nói sự thực với Kenji. Ông ta nói bản thân mình chính là một kẻ sát nhân, "con người tồn tại trong cơ thể tôi không phải là một mà là nhiều người, nó hoàn toàn không gắn kết lại thành một, tôi nghĩ con người mà đang nói với cậu đây mới là con người thật của tôi... những gì mà tôi đã làm ban nãy ở trong quán ấy đến bản thân tôi, tức là tôi, người đang nói với cậu đây cũng không thể lý giải được. Nếu tôi nói tôi đã trở thành một con người hoàn toàn khác thì có lẽ thật đáng xấu hổ, thực ra là tôi có cảm giác tôi có một em trai sinh đôi giống hệt tôi".

Thế nhưng những người đã bị Frank giết rốt cuộc là những loại người như thế nào? Cả nam và nữ đều vì muốn giải sầu, lãng tránh sự cô đơn mà tới Kabukicho. "Tất cả đều như tuân theo sự ra lệnh của ai đó mà đảm nhiệm những vai diễn khác nhau. Khi tôi chạm vào người của họ tôi cảm thấy đó không phải là da thịt mà có cảm giác như là con thú được nhồi mồn cưa hay mảnh vụn nylon làm tôi khó chịu."

Frank có những lời miệt thị rất gay gắt về những người vô gia cư. Ông ta nói: "Ở các nước nghèo đều có dân tị nạn nhưng lại không hề có người vô gia cư. Thực tế là người vô gia cư vẫn đang sống cực kỳ vui vẻ. Nếu họ khước từ cuộc sống xã hội thì họ nên tới một nơi nào đó khác, gánh một sự mạo hiểm nào đó mới phải. Chứ ít thì tôi cũng đã làm thế khi tới đây. Bọn họ thậm chí cũng không thể phạm tội, nhưng họ đang thoái hóa. Và tôi đã giết những kiểu người đang thoái hóa ấy".

Nói thế không có nghĩa là ủng hộ việc giết người nhưng lời Frank nói cũng có phần đúng. Khi lực lượng phá hủy siêu cường như Frank xâm nhập vào xã hội của Nhật Bản thì không hiểu ai sẽ có thể kháng cự lại? Đó trở thành một nỗi băn khoăn. Nhìn từ con mắt của Frank thì hơn một nửa người Nhật là thú nhồi, lãng tránh việc "gánh lấy mạo hiểm", nhìn giống như kiểu tất cả họ đang sống một cuộc sống rất an nhàn.

Những người mà bị Frank giết đều cùng ở một nơi nhưng từng người từng người một lại hướng về một phía khác nhau. Họ đã tới để giải sầu. Nhưng từng người trong họ không hề có ý chí mạnh mẽ của riêng mình. Họ đều cười nhạt nhẽo trước Frank. Tôi nghĩ rằng lý do mà Frank không giết Kenji chính là vì trong quán bar đó chỉ có Kenji thể hiện được rõ ràng ý chí của mình đối với Frank.

"Không!"

Tôi nói khi chất nồn mửa vẫn đọng ở lưỡi. Tiếng Anh có nghĩa là "No!". Tôi tưởng tượng và nhìn thấy rõ chữ N và chữ O. Tôi có thể mừng tượng ra mình đang nói là KHÔNG. Tôi nghĩ tôi phải truyền đạt ý chí tới ông Tây này. Lần đầu tiên tôi biết việc nói và việc truyền đạt là khác nhau."

Mỗi người đều hướng về một phía khác nhau nhưng lại cùng có một cuộc sống nhàn cư. Frank trút tức giận lên những kẻ như thế và loại bỏ họ. Để kháng cự lại người Mỹ như Frank, chúng ta phải có sức mạnh "truyền đạt ý chí" và có cả khả năng biểu cảm nữa. Nếu không có thì cũng sẽ bị loại bỏ ngay lập tức.

Theo đó thì tất cả người Nhật nên ra khỏi cuộc sống nhàn cư. Không hẳn là hỏi điều đó với một giọng nói to một cách đơn giản thế được. Thế còn những người của "bát xúp Miso" như đang làm vẫn đục "bát nước ấm" thì ra sao? Tôi nghĩ rằng nói người Nhật đang "chấm nước xúp Miso" thì sát với thực tế hơn là nói người Nhật đang "ngâm mình trong nước nóng". *(Ý chỉ cuộc sống nhàn cư)*

Thế nhưng, lúc chia tay với Kenji, Frank có nói còn một việc chưa làm được đó là: "Tôi đã rất muốn cùng cậu đi uống xúp Miso" và Frank lại nói về xúp Miso như sau: "Tôi không cần phải uống nó nữa, giờ tôi đã ở ngay chính giữa bát xúp Miso rồi!... đang được trộn lẫn trong bát xúp Miso khổng lồ. Thế là tôi mãn nguyện lắm rồi!", rồi bắt tay tạm biệt Kenji.

Ông ta hy vọng rằng nhờ tiếng chuông Giao thừa, mọi thứ đáng ghét trong người của ông ta sẽ tan biến đi. Ông ta, người đã tiêu diệt những thứ mang "tính Nhật Bản" một cách dã man ấy lại đang ở chính giữa bát xúp Miso, đang hy vọng rằng sẽ được thanh thân nhờ tiếng chuông Giao thừa mang bản sắc văn hóa của đất nước Nhật Bản.

Chính vì thế rõ ràng nói rằng văn hóa của Nhật Bản là tuyệt vời. Người Nhật mà không kết nối, cứ mỗi người một hướng, ngâm mình trong nước ấm, không có khả năng truyền đạt ý chí của mình thì nếu lực lượng mạnh mẽ như Frank xâm nhập vào sẽ bị giết dễ như không. Xúp Miso được cho thêm rất nhiều rau và nhiều thứ khác nữa nhưng quả thực đó là một món rất ngon. Cuối cùng Frank đã đưa cho Kenji cả "cánh của con thiên nga". Có vẻ như cái mà Frank nhận được không đơn giản hòa tan vào văn hóa Nhật Bản một cách dễ dàng, vẫn còn nhiều điều còn đang bỏ ngỏ.

Nhà tâm lý học lâm sàng

Ryu Murakami (sinh năm 1952) từng được Tạp chí Time bình chọn là "một trong mười một người cách-mạng-hóa Nhật Bản".

Năm 1976, ông đoạt Giải Tác giả mới - Gunzo và Giải Akutagawa - giải văn học cao quý nhất Nhật Bản.

Tác phẩm của Ryu Murakami giúp người ngoại quốc thấy được mặt trái của Nhật Bản, đất nước của trà đạo, thư pháp, kimono, kabuki, hoa anh đào... còn đầy cả tham nhũng, dâm thư, những hình thái trụy lạc đến phi nhân...

(Giới thiệu Ryu Murakami - Phạm Vũ Thịnh - Nhatban.net)

Phần I

Tên tớ là Kenji. Tên tôi là Kenji. Tôi là Kenji. Mình là Kenji. Tôi tự hỏi sao trong tiếng Nhật lại có nhiều cách nói như thế làm gì? Tôi đã quyết định nói với ông khách người Mỹ bằng câu tiếng Anh: "My name is Kenji". Người khách Mỹ đó đã nhìn tôi rất vui vẻ và nhắc lại tên tôi một cách thích thú. Sau đó tôi cũng đã bắt tay người khách du lịch đến từ Mỹ có vóc dáng hơi mập ấy. Ông ta ở khách sạn nằm ngay gần nhà ga Seibu-Shinjuku đạt tiêu chuẩn giữa hai sao và ba sao. Đó là lần đầu tiên tôi gặp Frank. Sau này tôi nhớ mãi không quên.

Tôi vừa tròn hai mươi tuổi nên trình độ tiếng Anh chưa thể coi là thành thạo nhưng cũng đủ để có thể làm hướng dẫn viên du lịch. Với lại, làm hướng dẫn viên du lịch fuzoku (nơi mua bán dâm) nên cũng không cần tiếng Anh phải siêu sao cho lắm. Từ sau đại dịch AIDS, ở các fuzoku, gaijin (người mua dâm) không được chào đón, hay nói một cách khác nặng nề hơn là tẩy chay. Tuy vậy, người nước ngoài đến với mục đích du lịch hay vui chơi lành mạnh vẫn rất đông. Tôi thường giới thiệu cho họ địa chỉ hộp đêm, phòng mát xa, quán bar SM có độ an toàn cao. Và mỗi lần như vậy tôi lại kiếm được chút ít. Tôi không trực tiếp đi làm thuê cho một ai mà cũng không có cả văn phòng riêng, thực ra là tôi chỉ đăng những mẫu tin "tự-quảng-cáo" trên các tạp chí du lịch dành cho người nước ngoài. Chỉ thế thôi mà tôi cũng đã có thể vừa trả được tiền thuê một căn hộ nhỏ ở quận Meguro, vừa dẫn được bạn gái đi ăn thịt nướng, hay mua những bản nhạc tôi thích, những cuốn sách tôi mê. Mẹ tôi, hiện đang làm việc tại một cửa hàng bán âu phục ở tỉnh Shizuoka, vẫn cứ tưởng rằng tôi đang học dự bị ở một trường nào đó. Bà đã phải một thân một mình nuôi tôi kể từ khi bố tôi mất, hồi đó tôi đang học lớp Sáu. Mấy đứa bạn tôi thường cãi lại hay thậm chí còn đánh cả mẹ chúng nhưng tôi thì không bao giờ. Tôi biết bà rất buồn khi tôi không có ý định vào đại học. Tôi không đủ khả năng học để tìm được việc liên quan tới khoa học hay toán học, còn nếu học văn không thi ra trường thì đi làm những việc đơn thuần là làm công ăn lương tẻ nhạt. Không biết có thực hiện được hay không nhưng tôi vẫn muốn kiếm thật nhiều tiền để có thể sang Mỹ.

"Văn phòng của Kenji phải không? Tôi là Frank đến từ Mỹ."

Ngày 29 tháng 12 năm ngoái, lúc đã rất khuya, tôi nhận được một cú điện thoại với câu giới thiệu đó. Khi ấy, tôi đang đọc tờ báo có đăng tin một nữ sinh cấp III bị sát hại. Chân và tay của cô gái bị cắt rời, rồi bị vứt vào một bãi rác ở Kabukicho *(Một trong những khu ăn chơi giải trí nổi tiếng ở Tokyo, còn có tên gọi khác là khu Đền đỏ).*

Nạn nhân thuộc một nhóm nữ sinh thường "tìm việc" ở trung tâm quận Shinjuku và cũng là một gương mặt khá quen thuộc ở khu phố sát khách sạn Tình yêu. Nơi xảy ra vụ án cũng là nơi ít người qua lại nên không có nhân chứng và cảnh sát vẫn đang điều tra. Tờ báo cũng cho hay, sự việc này không biết có là một bài học cảnh tỉnh cho các nữ sinh cấp III hay không, nhưng nó đã khiến cho các cô gái cùng nhóm với nạn nhân phải tuyên bố rằng họ sẽ không hành nghề "bán xuân" nữa.

"Vâng! Chào ông, Frank! Tôi có thể giúp được gì cho ông?"

Tôi đặt tờ báo lên bàn và đáp lại.

"Tôi đọc được cuốn tạp chí hướng dẫn du lịch cho người nước ngoài, thấy có phần quảng cáo của cậu nên gọi điện nhờ cậu làm hướng dẫn viên cho tôi."

"Có phải là cuốn Tokyo Pink Guide không?"

"Đúng là cuốn đó đấy! Sao cậu biết nhỉ?"

"Là vì chỉ ở cuốn đó tôi mới đăng quảng cáo mà "

"À, ra vậy! Thế cậu có thể làm cho tôi trong 3 ngày, tính từ tối nay luôn được không?"

"Tôi muốn biết ông đi một mình hay theo đoàn?"

"Tôi đi một mình. Thế phải đi theo đoàn mới được à?"

"Không phải vậy. Nếu ông đi một mình thì tiền công sẽ rất cao. Ba tiếng từ 6 giờ tối đến 9 giờ tối là 10.000 yên, cũng ba tiếng nhưng lại từ 9 giờ tối đến 12 giờ đêm thì là 20.000 yên, còn qua 12 giờ đêm, mỗi tiếng là 20.000 yên. Ông không phải đóng tiền thuế nhưng nếu có ăn tối hay vào các quán bar thì ông phải trả tiền."

"OK! Không vấn đề gì. Tôi chọn thời gian từ 9 giờ đến 12 giờ trong 3 ngày, bắt đầu từ tối nay luôn. Không biết có được không?"

3 ngày nữa là tới Giao thừa, chỉ có một vấn đề duy nhất khiến tôi băn khoăn. Đó là tôi đã hẹn với cô bạn gái tên là Jun trong dịp Giáng sinh. Tôi cũng đã ngoắc tay hứa nhất

định sẽ ở bên cô ấy trong đêm Giao thừa. Tôi biết sẽ rất khó làm lạnh một khi cô ấy nổi cáu. Nhưng tôi lại đang rất cần tiền. Tôi làm công việc này đã gần hai năm rồi nhưng vẫn chưa thể tích góp được số tiền như mong đợi. Phải rồi, tôi sẽ lấy cớ có việc quan trọng nào đó để có thể chuồn vào đêm Giao thừa. Nghĩ xong, tôi quyết định nhận lời Frank.

"OK! Tôi sẽ đến khách sạn của ông lúc 9 giờ kém 10 phút!"

Frank vừa uống bia vừa chờ tôi ở quán cà phê nằm cuối sảnh khách sạn. Frank có miêu tả đặc điểm để tôi có thể nhận ra: da trắng, dáng người mập mạp, mặt nhìn nghiêng trông hơi giống Ed Harris, đeo cà vạt có in hình chim thiên nga. Nhưng tôi cũng chẳng cần phải dựa vào đó để tìm vì ở đó chỉ có mỗi mình Frank là người nước ngoài. Sau khi bắt tay chào hỏi xong, tôi nhìn kỹ lại mặt Frank dù thẳng hay nghiêng thì hoàn toàn chẳng có nét gì giống Ed Harris cả. *(diễn viên nổi tiếng người Mỹ)*

"Chúng ta đi ngay chứ?"

"Tùy ông thôi, Frank! Các tạp chí không phản ánh hết được cuộc sống về đêm ở Tokyo nên tôi cần có nhiều thời gian. Chúng ta nên bắt đầu ngay thì tốt hơn."

"Ồ, tôi rất thích cụm từ đó."

"Cụm từ nào cơ?"

"Cuộc sống về đêm ở Tokyo. Chẳng phải khiến cho người ta tò mò hay sao?"

Tôi đã nghĩ, Frank chắc không phải là các nhân vật mà Ed Harris hay đóng như bộ đội hay phi hành gia mà là nhân viên của công ty chứng khoán. Thật ra tôi cũng chưa bao giờ thấy tận mắt một nhân viên công ty chứng khoán. Tôi chỉ đơn giản nghĩ rằng, hễ ai có nét mặt phổ biến hay mặc quần âu, áo sơ mi "đóng thùng" thì là nhân viên của một công ty chứng khoán thôi.

"Kenji, cậu năm nay bao nhiêu tuổi nhỉ?"

"Hai mươi tuổi."

"Tôi nghe nói người Nhật nhìn thường trẻ hơn so với tuổi nhưng tôi nhìn cậu lại đoán ra ngay cậu chỉ tầm hai mươi tuổi, chứ không thể là hai lăm hay ba mươi."

Tôi đã mua hai áo sơ mi tại cửa hàng quần áo nam giá rẻ ở ngoại thành chỉ để mặc mỗi khi đi làm. Mùa đông, tôi có mặc thêm một cái áo khoác và quàng khăn ở cổ. Tôi để tóc dài, không nhuộm mà cũng chẳng đeo khuyên tai. Nói chung, các khu fuzoku đều không ưa những gì khác thường.

"Thế còn ông, Frank?"

"Tôi năm nay ba lăm rồi!"

Frank vừa nhoẻn cười vừa trả lời. Khi đó tôi đã để ý tới điểm hơi đặc biệt của ông ta. Đó là khuôn mặt của Frank cũng bình thường thôi nhưng khó mà đoán được độ tuổi. Frank nói là ba lăm tuổi nhưng dưới ánh đèn, tôi nhìn thì lại chỉ khoảng tầm hai mươi tuổi, mà nếu như Frank có nói trong khoảng từ bốn mươi tuổi thậm chí đến năm mươi tuổi cũng vẫn có thể tin được. Trong số gần 200 người nước ngoài mà tôi gặp thì tới hơn một nửa là người Mỹ, vậy mà tôi chưa từng gặp ai có khuôn mặt giống như Frank. Bất chợt tôi nhận ra một đặc điểm rất lạ nữa trên khuôn mặt của Frank. Đó là da mặt của ông ta không phải là da tự nhiên mà là da nhân tạo. Trông cứ như thể mặt ông ta bị bỏng nên bác sĩ đã rất khéo léo đắp lên đó một lớp da nhân tạo. Đúng lúc ấy trong đầu tôi lại hiện lên mẫu tin nói về cô nữ sinh đã bị giết ở tờ báo tôi đã đọc.

"Ông tới Nhật Bản khi nào?"

Tôi vừa uống cà phê vừa hỏi Frank. Ông ta trả lời là vừa mới tới tối ngày hôm trước. Frank nhắm nháp từng ngụm bia. Đầu tiên, ông ta để cốc bia sát môi, nhìn thật lâu những bọt trắng của bia, giống như đang uống một cốc trà nóng vậy. Sau đó, lại như thể đang uống một loại thuốc đắng, ông ta chỉ uống một ngụm rất ít. Tôi nghĩ ông ta là kiểu người bủn xỉn. Trong sách hướng dẫn du lịch Nhật Bản mà người Mỹ hay đọc có khuyên:

Tuyệt đối không ăn ở các nhà hàng của khách sạn, vì chắc chắn ở gần khách sạn sẽ có các cửa hàng ăn nhanh, nên ăn hamburger ở đó. Chỉ nên uống bia ở nhà hàng hay quán bar của khách sạn. Nếu uống những thứ khác bạn sẽ phải trả một khoản tiền cao ngất ngưởng không thể tưởng tượng nổi. Nếu ai muốn "cảm nhận" cái giá "cực kỳ vô lý" của nhà hàng hay khách sạn hàng đầu ở Tokyo thì hãy thử gọi một ly chanh vắt hay một cốc nước cam tươi được giới thiệu trong thực đơn thì sẽ rõ nhất. Chỉ một quả cam được bảo quản trong hộp kính lạnh vắt ra cũng khiến bạn mất ít nhất là 8 đô la, thậm chí có khi lên tới 15 đô la. Chúng ta đang bị bắt "uống" thuế của chính phủ Nhật Bản.

"Ông đến đây vì công việc à?"

"Đúng vậy!"

"Tất cả đều thuận lợi chứ?"

"Rất thuận lợi. Tôi nhập một số xe Toyota từ các nước trong khu vực Đông Nam Á nên đến Nhật để lấy một số giấy phép, do tôi đã gửi qua thư điện tử một số văn bản trước nên đã giải quyết hết công việc chỉ trong một ngày. Nói thế nào nhỉ? Công việc đã rất hoàn hảo!"

Quái lạ! Tôi chợt nghĩ như vậy. Hầu hết các doanh nghiệp của Nhật Bản đều nghỉ ngày hôm nay, tức ngày 29, mà ở Mỹ, mọi người còn được nghỉ từ dịp Giáng sinh. Thế

mà ông Frank này lại ăn mặc chẳng giống như đang đi làm việc, lại nói về việc nhập xe Toyota, giấy phép hay cả chuyện gửi thư điện tử. Vô lý thật. Theo như kinh nghiệm của tôi từ trước tới giờ, những doanh nhân người Mỹ tới quận Shinjuku thường chọn một trong bốn khách sạn sang trọng để đặt phòng như: Park Hyatt, Century Hyatt, Hilton, Keio Plaza. Nếu có các hợp đồng quan trọng thì họ càng chú trọng tới trang phục. Trong khi đó, áo của ông Frank này đang mặc trông còn rẻ hơn cả bộ "Smart Young Busmessen's Three-piece" có khuyến mại thêm một đôi quần đùi giá 29.800 yên của tôi. Màu thì như cháo lòng mà ở phần đùi thì chật ních đến nỗi như sợi chỉ sắp bục ra đến nơi.

"Công việc mà thuận lợi thì không gì bằng rồi. Thế tối nay, ông muốn làm gì nhỉ?"

Frank vừa cười bẽn lễn vừa trả lời. Nói thực là từ trước tới giờ tôi chưa từng gặp một người Mỹ nào lại có kiểu cười bẽn lễn như vậy.

Không chỉ người Mỹ mà ở bất kỳ quốc gia nào chắc chắn không có ai là hoàn hảo cả. Nhất định ai cũng có mặt này mặt nọ. Điều này tôi đã đúc kết được qua trường đời. Tôi nghĩ, nói chung, người Mỹ thường có cùng một ưu điểm chính là họ rất cởi mở và vô tư. Còn nhược điểm là họ không thể tưởng tượng ra bất kỳ thế giới nào khác ngoài nước Mỹ của họ hay không biết ai khác ngoài bản thân họ. Điều này cũng hơi giống với người Nhật. Nhưng có điều, người Mỹ lại còn có điểm tiêu cực hơn, họ thường bắt bằng được người khác phải làm những điều mà họ cho là đúng. Chính vì vậy, trước mặt họ tôi hầu như không được hút thuốc lá và buộc phải quen với việc chạy bộ. Có thể tổng quát về người Mỹ bằng hai từ "trẻ con". Chính đặc điểm đó mà nụ cười của họ dễ gây được thiện cảm. Đặc biệt tôi thấy những nụ cười bẽn lễn rất đáng yêu. Những tài tử điện ảnh của Mỹ như Robert De Niro, Kevin Costner hay Brad Pitt có những nụ cười bẽn lễn rất quyến rũ. Khi nhìn, ta thấy nụ cười đó toát lên vẻ đặc trưng của một quốc gia. Còn nụ cười bẽn lễn kia của Frank tôi chẳng thấy "dễ thương" chút nào. Chưa kể tôi còn thấy đáng sợ. Tôi nhìn thấy rõ những nếp nhăn chẳng chịt trên lớp da nhân tạo, nét mặt bỗng chốc đã bị phá vỡ.

"Những gì viết trong Tokyo Pink Guide đều là thật chứ?"

"Frank này, ông đã đọc tạp chí Tokyo Pink Guide chứ gì?"

"Đúng vậy! Tôi cũng đọc cả sách nữa. Nhưng ở trong sách, tôi không thấy in trang quảng cáo của cậu."

Steven Langhome Clemens là tác giả của cuốn tạp chí có tên như trên. Từ quán bar dành cho nữ, quán bar dành cho nam, phòng nozoki, quán thoát y vũ, dịch vụ đưa đón ở khách sạn, đến cả dân gay hay dân lesbian cũng đều được tác giả miêu tả rất sinh động khiến người đọc có thể hình dung về các fuzoku ở Tokyo một cách dễ dàng. Chỉ có điều những thông tin đăng trên đó đều đã cũ. Ba tháng một lại có nhiều fuzoku mới mọc lên và cũng không ít fuzoku cũ biến mất. Tôi đã đăng phần quảng cáo của tôi trên tạp chí

này. Nhưng cứ nửa năm nó mới phát hành một số nên những thông tin liên quan tới các fuzoku đó ắt hẳn sẽ không được cập nhật. Mà nếu trên tạp chí đã đăng hết các thông tin rồi thì những người hướng dẫn viên như tôi còn có việc gì để làm nữa chứ? Còn những tạp chí khác dành cho người nước ngoài như PIA hay Tokyo Walker được xuất bản ở Nhật Bản là điều không tưởng. Ở đất nước này, về cơ bản người dân thường lạnh lùng với người nước ngoài, hề có rắc rối gì xảy ra, ngay lập tức, họ biệt lập với người nước ngoài. Cũng nhờ đó mới xuất hiện những loại công việc như tôi đang làm đây. Nghề nghiệp của người Nhật cũng mang tính độc phát nhất là từ sau đại dịch AIDS, hầu hết các fuzoku hoàn toàn biệt lập với người nước ngoài.

"Có vẻ có rất nhiều điều thú vị đây! Tôi muốn đi tới thật nhiều nơi!"

Nói xong, Frank lại cười bên lên. Vô tình tôi ngoảnh mặt đi.

"Theo như trong sách hay trong tạp chí thì đúng là có nhiều chỗ thật đấy, cứ như là một khu dành riêng cho sex ý nhỉ?"

Frank lấy cuốn Tokyo Pink Guide từ chiếc ba lô màu xám ở sau thành ghế rồi đặt lên bàn. Đó không phải là sách mà là một cuốn tạp chí thì đúng hơn. Số trang thì ít, chất lượng ảnh in trên giấy thì xấu. Vừa nhìn tôi đã nghĩ ngay rằng nội dung viết trong đó cũng chẳng ra gì. Tác giả cuốn tạp chí đó là bác Yokoyama, chừng năm mươi tuổi, từng làm việc tại phòng Tin tức của Đài truyền hình. Bác ấy rất tốt với tôi. Chắc bác không phải là kẻ hám lợi vì bác không hề lấy một đồng phí đăng quảng cáo của tôi. Bác Yokoyama thường tâm sự rằng người Nhật phải cung cấp nhiều hơn nữa cho các nước khác cũng như cho các đối tượng là người nước ngoài những thông tin mang tính quốc tế như thể thao, âm nhạc và cả sex nữa, trong đó sex đóng vai trò như một phương tiện giải quyết mặt "thú tính" của con người. Bác vừa là một tình nguyện viên, vừa là nhà xuất bản cuốn tạp chí đó. Nhưng suy cho cùng bác ta là một con người hám dục.

"Đất nước này làm thỏa mãn mọi mong muốn sex nhỉ? Nhất định tôi phải đến Kabukicho bằng được. Ban này, tranh thủ lúc đang đợi cậu đến, tôi đã thử nhìn trong bản đồ thì thấy Kabukicho ở ngay gần đây. Cậu xem này, nhìn vào bản đồ khu sex, Kabukicho này có chi chút những cửa hàng sex, trông như chòm sao Tiên nữ vậy!"

Trên bản đồ của cuốn tạp chí đó có in cả Roppongi, Shibuya, Kinshicho, Yoshiwara, Shinjuku Ni-chome, Yokohama Koganecho, Chiba Sakaemachi, Kawasaki Horinouchi... Tất cả đều được ký hiệu bằng hình ảnh đôi gò bồng đảo để ám chỉ các fuzoku. Nhưng có lẽ trong số đó chỉ có Kabukicho là nổi hơn hẳn. Từ nhà hát kịch Koma đến đại lộ Kuyakusho, những hình ảnh đôi gò bồng đảo được chằng lên san sát y như những chùm nho trong vườn.

"Kenji, chúng ta nên tới đâu trước đây?"

"Ừm... Frank này, ông muốn đi tới những chỗ có nhiều fuzoku chứ gì?"

"Đúng vậy."

"Ông có thể ngủ với một cô gái bất kỳ lúc nào kể cả ngay bây giờ cũng được mà. Thậm chí ông cũng có thể gọi một cô gái đến tận khách sạn. Tôi biết là ông muốn được tận mắt chứng kiến những fuzoku ở Kabukicho, nhưng giá cả ở đó cao ngất ngưởng."

Quán cà phê chúng tôi đang ngồi không rộng lắm. Giọng nói của Frank cứ sang sảng nên mọi người ngồi xung quanh đều quay sang nhìn chúng tôi với vẻ

mặt khó chịu vì bị làm phiền. Ngay cả những người không rành tiếng Anh lắm cũng như đoán được câu chuyện của chúng tôi.

"Ồ, tiền nong không thành vấn đề!" Frank nói.

Sắp tới thời điểm chuyển giao sang năm mới vậy mà không khí ở Kabukicho vẫn không hề mất đi sự sôi động. Ở thập kỷ trước, fuzoku thường dành cho những người tuổi trung niên nhưng bây giờ cả hội choai choai cũng rất nhiều. Có vẻ như ngày càng có nhiều thanh niên trẻ nghĩ rằng việc yêu hay tìm người yêu, tìm bạn tình qua đêm thật là chán. Nếu ở nước ngoài hội này chắc chắn sẽ trở thành gay còn ở Nhật lại có fuzoku.

Khi nhìn ánh đèn neon đặc trưng của Kabukicho, dáng vẻ hào nhoáng của hội nam chào khách và những ánh mắt dõi theo tôi và Frank của những cô gái đứng đường, Frank đã vỗ vào vai tôi và thốt lên:

"Tuyệt đấy!"

Ở trong quán cà phê không thể gọi là thuộc hạng sang ấy, Frank mặc rất phong phanh, ra tới ngoài, dù thấp hơn một người cao 1 mét 72 như tôi, vẫn không hề mặc thêm áo khoác, cứ thế lao thẳng vào dòng người trên các dãy phố của Kabukicho.

Để chào mời khách vào "Show pub" chuyên có các tiết mục múa của người nước ngoài mới được khai trương, có một nhóm thanh niên da đen vừa đứng đưa tờ rơi cho khách đi qua vừa nói bằng tiếng Nhật rất lưu loát.

"Chỉ mất 2.000 yên cho một giờ xem những cô gái vừa nhảy vừa trút bỏ bộ đồ lót gọi cảm màu đỏ. Xin mời, xin mời! Quý vị đừng chần chừ, đừng bỏ lỡ cơ hội này!"

Nhưng khi Frank giơ tay ra lấy thì họ lại không đưa mà lại chuyển số tờ rơi đó cho nhóm người Nhật ở phía sau. Tôi không nghĩ rằng mấy thanh niên da đen này có ác ý gì. Có lẽ họ có một cách đối xử đặc biệt với người da trắng như Frank. Hay có thể chủ

quán quy định là phải ưu tiên người Nhật hơn người nước ngoài bình dân. Thái độ đó hoàn toàn không hề bất lịch sự chút nào. Thế nhưng, sắc mặt của Frank bỗng thay đổi hẳn. Tôi rất bất ngờ khi nhìn gần khuôn mặt ông ta lúc đó. Da mặt nhân tạo của Frank hơi giật giật, ánh mắt không còn là ánh mắt của con người nữa. Con người không còn sáng mà trắng đục như tấm kính bị hấp hơi. Tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc. Đám thanh niên da đen dường như không nhận ra sự thay đổi đó của Frank, vừa nói một câu tiếng Anh gì đó vừa đưa tờ rơi. Vì xung quanh rất ồn nên tôi không nghe rõ họ nói gì nhưng hình như là giải thích rằng vũ nữ ở quán không phải là người Mỹ mà là người Úc và Nam Mỹ. Sắc mặt của Frank đã trở lại bình thường. Tất cả đều diễn ra rất nhanh mà cũng biến mất rất nhanh. Frank cầm lấy tờ rơi và hỏi họ:

"Tiếng Nhật của mấy cậu khá nhỉ? Từ đâu đến vậy?"

Khi nghe thấy họ trả lời là New York, Frank vừa cười vừa thân mật nói:

"Knicks đang chiến thắng vang dội đấy."

"Chúng tôi có biết."

Mấy người da đen ấy vẫn vừa phát tờ rơi vừa đáp.

"Ở đây chúng tôi vẫn theo dõi đều đặn NBA. Tôi còn biết Michael Jordan chơi golf trong những ngày nghỉ, thậm chí tôi còn rõ anh ta ghi được bao nhiêu điểm."

Frank lại vỗ vai họ và ồ lên một tiếng bày tỏ sự ngạc nhiên.

Rồi ông ta quàng tay qua vai tôi, bắt đầu bước đi và nói:

"Những anh chàng đó được đấy! Quá được là đẳng khác!"

Sau đó, Frank dừng lại trước một tấm biển vẽ một đôi mắt rất to.

"Tôi cũng biết cái này. Là peep show đúng không?"

Tôi đã nói rằng ở Nhật được gọi là "phòng nozoki" và giải thích nó hoạt động như thế nào.

"Khách hàng có thể xem màn thoát y vũ của các cô gái ở trong một cái lều nhỏ có gắn gương phản chiếu hai chiều. Có một cái lỗ hình bán nguyệt, nếu khách cho dương vật vào đó sẽ được các cô phục vụ "bằng tay". Cách đây không lâu, phòng nozoki này rất phổ biến, nhưng hiện tại chẳng được mấy ai ưa chuộng."

"Tại sao vậy?"

"Giá tiền để vào phòng nozoki rất rẻ nên khách hàng phải thật đông thì mới thu được lợi nhuận. Những cô gái trình diễn không được trả tiền công cao. Chính vì thế, khi không có được nhiều tiền, những cô còn trẻ, vẫn còn chút nhan sắc đã bỏ đi kiếm công việc khác. Khi khách hàng biết được chỉ còn những cô tuổi không son mà sắc cũng phai thì họ cũng chẳng tới nữa. Đó là quy luật rồi.

"Thế à. Để tôi xem, ở đây có ghi mức giá là 3.000 yên, tức là khoảng 5 đô. Này, Kenji! Trả 3.000 yên để vừa được xem peep show lại vừa được các cô gái phục vụ bằng tay là rẻ đấy chứ?"

"Vé vào cửa là 3.000 yên. Muốn phục vụ bằng tay phải bỏ thêm 20 đô đến 30 đô."

"Thế hả! Nhưng thế vẫn là rẻ. Vì khách hàng sẽ được chính cô gái đã trình diễn phục vụ cơ mà?"

"Nhiều khi khách hàng cũng chẳng biết ai đang phục vụ mình. Nghe đồn là, cái lỗ để nhét "của quý" vào rất bé chẳng đủ để nhìn rõ phía bên kia bức tường nên có khi bị các "bà già" hay những tên đồng tính phục vụ mà không biết. Vì thế "tiết mục" này không còn được ưa chuộng nữa."

"Thế thì còn có ai muốn vào thử nữa nhỉ?"

"Chính vì nó rẻ nên lại cũng khá thu hút. Hơn nữa, chẳng cần tới phiên dịch trong phòng nozoki này nên tôi thường chờ ở quán giải khát. Thế là đỡ mất tiền thêm cho một người."

Trong lúc chúng tôi đang nói đến đó thì có một đám thanh niên chào mời khách đến vây quanh chúng tôi. Họ là người của lingerie pub và không biết tôi là ai. Những ai làm việc này lâu năm rồi thì mới quá quen mặt tôi. Chỉ riêng trên khu phố này, có tới một phần năm trong số hai trăm người thường xuyên qua lại là những người chuyên chào mời khách, về cơ bản, họ đều là những người mới vào nghề. Họ là những người vì một lý do nào đó không thể lao động hay cần có tiền trong thời gian ngắn nhất. Vì thế, đội quân này thường xuyên thay đổi. Chỉ có những người làm công việc này lâu năm thì mới có thể tin cậy được.

"Kenji, họ vừa nói gì thế?"

Tôi đành dịch sơ sơ cho Frank:

"Ông không thể thấy một giá nào rẻ hơn thế này đâu. Bình thường là 9.000 yên nhưng cửa hàng tôi mới khai trương, lại vào dịp cuối năm nên chúng tôi giảm xuống giá đặc biệt chỉ còn 5.000 yên. Tôi không nói đùa đâu. Các cô gái còn rất trẻ đẹp. Ông cứ thử ghé vào một lần mà xem. Cửa hàng chúng tôi đón chào những khách Tây như ông. Ông không phải đi xa đâu, chỉ ngay đây thôi. Nếu ông không hài lòng về chất lượng của các cô

gái, về cảnh quan của cửa hàng hay cảm thấy điều tôi nói không đúng thì ông có thể đi bất kỳ lúc nào mà không cần phải trả tiền. Sang năm mới là giá sẽ lại như cũ ngay. Nên đây là cơ hội ngàn năm có một. À mà chúng tôi có cả phòng karaoke trực tuyến với rất nhiều bài hát tiếng Anh nữa đấy!"

"Tôi nghe nói người Nhật rất thân thiện. Quả đúng là vậy!"

Frank vừa nói vừa cùng tôi thoát khỏi hội chào mời khách vẫn đang nói không ngớt trong khi vẫn không ngừng ngoái cổ về phía người thanh niên đang đứng trước phòng nozoki. Người chào khách ấy cũng đang mặc chiếc áo sơ mi gần giống của tôi. Đây là Kabukicho chứ không phải là Roppongi *(một khu ăn chơi nổi tiếng ở Tokyo dành cho khách thượng lưu)* nên kể cả khách hàng đi trên khu phố này cũng hầu như không thấy ai ăn mặc quần áo hàng hiệu. Những người bước đi trên phố là khách hàng còn những người chào mời khách thường đứng một chỗ ngó nghiêng. Đó là cách duy nhất để chúng ta phân biệt hai loại người này. Mắt của những người chào mời khách lúc nào cũng đờm buồn, trông như đang nhìn về một nơi xa xăm. Phần lớn những người làm lâu năm mà tôi biết, trông không đến mức bị ốm hay bị bệnh nặng nhưng người họ "mỏng" đến nỗi nếu giáp mặt nói chuyện với họ, có cảm giác những lời ta nói có thể xuyên qua được họ. Tôi nghĩ, họ như những người tàng hình vậy. Tôi cũng không hiểu tại sao lại vậy nữa.

"Ở Mỹ cũng có những người chào mời khách như vậy, nhưng không lịch sự bằng họ. Họ cứ như là người lớn hướng dẫn cho trẻ con cách buộc một sợi dây thừng. Họ lấy đâu ra sức để trụ được qua đêm nhỉ?"

"Chỉ cần thuyết phục được một khách thì họ đã hoàn thành nhiệm vụ của mình."

"Ra vậy. Có thể tin những lời họ nói không?"

"Nếu họ nói mức giá quá rẻ thì ta nên thận trọng."

Frank để mắt tới một lingerie pub.

"Trước tiên, chúng ta tới xem một cô gái Nhật mặc đồ lót nhé?"

"Nhưng ông sẽ không qua đêm với cô ấy được đâu."

"Tôi biết. Tôi chỉ muốn lấy cảm hứng dần dần thôi mà. Cô gái với bộ đồ lót sẽ là sự khởi đầu tốt nhất."

"Vào giờ này, tiền phục vụ sẽ là 7.000 yên một người một giờ. Hầu hết các cô gái không biết nói tiếng Anh nên ông sẽ phải mất thêm tiền dịch cho tôi nữa. Có quán cho phép khách chạm vào nhân viên, có quán thì không. Ngoài ra còn có cả quán, nhân viên trình diễn hoặc nhảy ở trên bàn nữa. Giá tiền vẫn không thay đổi."

Frank nói với tôi rằng ông ta muốn đến quán rượu theo kiểu truyền thống, tức là các cô gái phục vụ chỉ ngồi bên cạnh tiếp chuyện. Ông ta cũng nói thêm, nếu có nhiều kiểu phục vụ mà giá tiền không đổi thì chắc các cô gái ở quán rượu theo kiểu chính thống chắc hẳn vẫn đẹp hơn.

Tôi tìm một cậu bạn chào mời khách để nhờ đưa chúng tôi đến một quán rượu. Cậu ta tên là Satoshi, cũng trạc tuổi tôi, tầm hai mươi tuổi. Năm mười tám tuổi, ngay sau khi Satoshi rời quê Yamanashi hay Nagano gì đó, tôi không nhớ rõ, để lên Tokyo học trường dự bị thì mắc chứng loạn thần kinh. Lúc đó tôi chưa hề quen Satoshi nhưng có lần cậu ta rủ tôi đến nhà chơi vào buổi sáng sớm và cho tôi xem một thứ. Đó là các khối gỗ xếp hình đồ chơi. Hình như cả ngày cậu ta đi tàu tuyến Yamate rồi xếp các khối gỗ ấy ở trên sàn tàu. Tôi có hỏi cậu ta vì sao lại làm như vậy thì nhận được câu trả lời: "Tớ cũng chẳng biết nữa. Tớ nhặt được những khối gỗ này ở Kiddy Land và muốn mua thêm để chơi. Tớ thấy con tàu lúc chạy thường hay lắc lư nên tớ thích lên tàu chơi trò xếp hình. Nói thế nào nhỉ? Có thể gọi đó là một niềm đam mê chăng? Mà cũng có thể vì tớ rất thích làm những việc mà chẳng cần phải suy nghĩ. Tớ nghĩ, nếu chẳng may lỡ tay chọc những đồ vật vừa nhọn lại vừa nhỏ như cái kim, cái tăm hay kim tiêm vào mắt một cô bạn gái thì thật là đáng sợ. Vì thế tớ chọn cách chơi xếp hình trên sàn tàu. Và tớ đã thoát khỏi những suy nghĩ vẩn vơ kia. Xếp hình trên một con tàu lắc lư quả là một việc không đơn giản chút nào. Hơn nữa, tuyến Yamanote có rất nhiều khúc ngoặt, nhất là đoạn từ Harajuku tới công viên Yoyogi, chuyển lái rất khó. Và tất nhiên tớ đã rất phải cố gắng lấy hai tay giữ khối hình của mình khỏi bị rơi. Những lúc đó tớ thấy mình như một bà mẹ cố gắng bảo vệ đứa con vừa mới sinh của mình. Lần nào tớ cũng bị nhân viên nhà ga hay nhân viên bán vé nhắc nhở và cũng không biết bao lần tớ bị cảnh sát bắt giữ. Tớ không xếp hình vào giờ tan tầm. Phải đến nửa năm tớ hay chơi trò xếp hình kiểu đó. Từ hồi đến Kabukicho này tớ mới không chơi nữa. Không phải vì tớ yêu Kabukicho này hơn. Mà có lẽ chẳng có ai lại nói yêu khu phố đó cả. Chỉ đơn giản là vui chơi mà thôi. Và chắc hẳn chẳng ai lại muốn chọc những vật nhọn vào mắt cô bạn gái ở nơi vừa có thể đi làm vừa có thể đi học đại học chứ".

"Có một cô biết chút ít tiếng Anh đấy. Nếu cô ấy đang rảnh thì tôi sẽ không lấy tiền chỉ đường đâu!"

Satoshi dẫn tôi và Frank vào một quán có cửa ra vào sơn màu xanh lá cây nằm ở ngay dưới tầng một đường hầm tàu điện ngầm. Không biết bao nhiêu lần tôi tới quán này rồi nhưng chẳng bao giờ nhớ nổi tên quán. Có rất nhiều quán có tên hao hao giống nhau nhưng ở Kabukicho này, chẳng có khách hàng nào vào chỉ vì tên quán hay nên chẳng mấy ai để ý tới việc đặt tên cho thật ấn tượng.

Trong lingerie pub, đầu đầu nhìn cũng giống nhau cả. Không phải là giống nhau ở cách bài trí mà chỉ vì nội thất của những quán kiểu này không dùng đồ cao cấp nên nhìn đều hao hao giống nhau.

Frank đưa mắt nhìn một cô gái mặc đồ lót đang dựa lưng trên ghế sofa rồi lại tỏ ra bẽn lẽn.

Cô gái biết một chút tiếng Anh đó tự giới thiệu tên là Reika. Tóc cô buộc cao, mặc bộ đồ lót có viền đăng ten màu đỏ tía trông có vẻ đắt tiền. Ngoài chiếc mũi tẹt và nước da hơi sần sùi ra thì cô gái đó không có điểm nào phải chê cả.

Reika cùng với một cô gái khác có tên là Rie đi tới chiếc bàn. Rie là một cô gái có khuôn mặt to, bắp thịt giống vận động viên bóng chuyền, rất thích bộ đồ lót màu trắng và cũng rất hay cười. Thế nhưng, trong thế giới fuzoku, lúc nào cũng cười như vậy không có nghĩa đó là một cô gái tốt tính. Cô gái tiến sát đến chiếc bàn. Và khi chai rượu Whisky được mang tới, Satoshi nói "Cảm ơn nhé", rồi tiếp tục trở lại công việc ở các con phố. Trong quán, chỉ có chúng tôi và một cặp thanh niên đang ngồi bên cạnh là khách mà thôi. Tôi không biết Satoshi đã được nhận bao nhiêu tiền khi giới thiệu chúng tôi đến quán. Dù tôi là người quen, nhưng cậu ta không bao giờ dă động đến chuyện đó trước mặt tôi. "Không được có ý định biết những gì liên quan đến tiền bạc của người khác." Đó là một trong những điều luật bất thành văn rất quan trọng để có thể tồn tại ở Kabukicho này.

Frank nhìn Reika và Rie, mặt hơi đỏ, rồi lại cười bẽn lẽn y như lúc mới bước vào quán. Mặt của Frank đỏ lên không phải là do nhiệt của lò sưởi. Những khách hàng lần đầu tiên hay kể cả những khách hàng đến với lingerie pub thường xuyên không thể "thư giãn" ngay từ đầu khi có một cô gái mặc bộ đồ lót ở trước mặt. Tất cả đều không giống với việc nhìn những cô gái mặc bộ bikini ở bãi biển. Có thể thấy rõ đôi gò bồng đảo nhô cao cùng "khe suối" gợi cảm từ chiếc áo nịt ngực của các cô gái. Nhưng khó mà nhìn trực diện các vết lằn hằn trên bụng các cô gái do mặc quần lót chật quá lâu hay "cái bóng đen đen" lấp ló bên trong chiếc quần lót màu trắng. Cảm giác như có điều gì đó thật cay nghiệt. Tôi rời mắt khỏi nu cười bẽn lẽn của Frank hướng sang nhìn đôi cá thần tiên nhiệt đới đa sắc điện tử được treo trên tường. Nếu ai không biết, nhìn vào dễ nhầm đó là cá thật. Hình ảnh con cá vừa bơi vừa đớp mồi trông thật sống động. Thực ra tôi nhận ra chúng là cá giả không phải do am hiểu về loài cá này mà là vì tôi thấy rõ những vết gập gật trên màn hình. Phải tinh lắm mới nhận ra được. Giống hệt mặt lúc Frank cười bẽn lẽn vậy.

"Cho phép tôi pha thêm nước vào Whisky nhé?"

Reika hỏi xong, thấy tôi và Frank gật đầu liền rót luôn chai rượu không rõ tên vào cốc rồi mở vòi ở bình nước khoáng để lấy thêm nước làm cho rượu nhẹ bớt.

"Ông đây là người Mỹ phải không?"

Rie vừa áp sát người vào Frank vừa hỏi. Ở quán rượu này, khách hàng không được phép chạm vào người các cô gái. Thế nhưng, những khách hàng nghiêm chỉnh

thực hiện quy định đó vẫn có cơ hội được các nhân viên chủ động chạm vào người. Đường như Frank nghe được từ "người Mỹ" nên khẽ trả lời Rie bằng tiếng Anh:

"Yes."

Tôi nghĩ Frank sẽ lại nhấp nhấp từng chút từng chút rượu một nên đã dặn Frank rằng ở những quán rượu như thế này, giá tiền tính theo thời gian nên muốn uống bao nhiêu cốc cũng được không sợ bị tính tiền. Thế nhưng Frank vẫn chỉ uống từng giọt từng giọt một. Mà tôi cũng không biết đó có phải là hành động uống không, hay chỉ đơn thuần là chạm môi vào miệng cốc. Nhìn cách uống đó tôi thấy sốt cả ruột. Reika ở ngồi cạnh Frank, còn Rie ngồi ở giữa tôi và Frank. Reika đặt tay lên đùi Frank rồi toét miệng cười.

"Tên em là gì?"

Frank hỏi. Reika tự giới thiệu luôn.

"Reika à?"

"Đúng rồi."

"Cái tên đẹp đấy!"

"Thật chứ?"

"À, tôi nghĩ là rất đẹp."

"Cảm ơn ông!"

Trình độ tiếng Anh của Reika chắc chỉ tương đương với học sinh lớp Bảy. Giống như tôi vậy. Nhưng có khác một chút là tôi nói lưu loát hơn mà thôi.

"Người Mỹ có hay tới đây không?"

"Thỉnh thoảng cũng có."

"Em nói tiếng Anh tốt ghê!"

"Ông cứ nói quá! Em muốn nói thành thạo hơn nữa cơ nhưng công nhận tiếng Anh khó thật. Em còn muốn kiếm thật nhiều tiền để được sang Mỹ cơ!"

"Ôi vậy sao? Sang Mỹ để du học ư?"

"Học ư? Không đâu! Em không đủ sức! Em muốn tới Niketown."

"Niketown ư?"

"Ông có thích hãng Nike không?"

"Hãng Nike? Hãng chuyên sản xuất các sản phẩm liên quan đến thể thao ư?"

"Đúng, ông cũng thích chứ?"

"À, thì tôi cũng có mấy đôi giày đế mềm... để xem nào, hình như là của Converse. Mà sao em lại thích hãng Nike đến vậy?"

"Chẳng có lý do gì cả. Đơn giản chỉ là thích thôi. Ông đã đến Nike town chưa?"

"Tôi cũng chẳng biết cái nơi được gọi là Niketown ấy. Kenji, cậu có biết không?"

"Tôi chỉ nghe tới thôi!" Tôi đáp.

Reika vừa kéo dây áo nịt ngực vừa nói thêm:

"Có một tòa nhà rất lớn toàn là cửa hàng của Nike thôi. Đưa bạn em có kể vào những khoảng thời gian nhất định, mọi người có thể đứng nhìn các đoạn phim quảng cáo của hãng Nike chiếu trên màn hình vô tuyến cực lớn. Nó đã mua tới năm đôi giày đế mềm cơ đấy. Em cũng đang ước ao được đến đó để có thể tha hồ mua sắm."

"Ao ước ư? Ao ước được đến một cửa hàng của hãng Nike sao?"

Frank tỏ ra rất ngạc nhiên và lẩm bẩm liên tục từ "ao ước".

Reika nhắc lại: "Đúng thế đó là niềm ao ước của em." Rồi lại hỏi Frank: "Mà ông sống ở đâu vậy?"

Frank đáp: "Ở New York".

Reika trở mắt hỏi: "Sao kỳ vậy? Niketown ở ngay New York chứ đâu?"

Frank thay đổi hẳn sắc mặt. Dĩ nhiên là theo phản ứng tự nhiên, Reika cảm thấy rất khó hiểu trước việc Frank ở ngay New York mà không biết Niketown. Tôi nhìn lại thì không hẳn là Frank thay đổi sắc mặt. Tôi nhận ra khi nhìn nghiêng, có thể thấy rõ lớp da nhân tạo của Frank giật giật, đường gân trên cổ nổi lên giống như lớp sơn loang lổ, lênh phềnh trên mặt nước. Lúc đầu mặt còn xanh xanh, ngay sau đó chuyển hẳn sang đỏ. Tôi chợt có cảm giác rờn rợn. Sau đó tôi quay sang Reika giải thích bằng tiếng Nhật rồi dịch sang tiếng Anh:

"Chỉ có người Nhật mới hay mua ở Niketown thôi. Rất nhiều người Mỹ không biết đâu. Tôi nghe nói hình như hơn một nửa số khách mua hàng là người Nhật rồi. Hơn nữa, New York rất rộng, không phải như Manhattan."

Thấy Reika gật đầu, mặt Frank mới dần dần trở lại bình thường. Tôi đoán Frank đã nói dối là ông ta ở New York, và tôi quyết định sau này cũng sẽ không nhắc lại chuyện này nữa. Tôi không biết lý do tại sao nhưng nếu tôi nhắc lại Frank sẽ nổi giận. Và khi ấy, một kẻ không có giấy phép hành nghề như tôi sẽ gặp rắc rối to.

"Chúng ta hát karaoke chứ?"

Reika vừa cầm micro, nhìn về phía đám khách khác đang hát rất say sưa vừa nói với Frank như vậy. Đám khách đó gồm một người ở độ tuổi trung niên có vẻ là dân công chức và một thanh niên, có vẻ là cấp dưới của ông ta, đang mặt đỏ bừng bừng vừa ngân nga hát vừa vỗ tay nghe lệt đệt. Người đàn ông trung niên một tay cầm micro hát, một tay nắm chặt tay cô gái phục vụ mặc bộ đồ lót màu hồng. Trông cô gái đó tựa như cô gái Hy Lạp đang rước đuốc ở thánh đường. Tôi đoán mấy người khách này đến từ tỉnh khác. Ở Kabukicho này, có rất nhiều người là dân công chức ở các tỉnh đến Tokyo công tác. Những người ngoại tỉnh này có đặc điểm dễ nhận ra là mặt đỏ gay gắt nên tôi nhận ra ngay. Họ rất hay bị các catch bar (*quán rượu có nhân viên đứng chào mời khách ở ngoài cửa*) ở đây lừa. Tôi có thể kiếm một món rất hời mỗi khi hướng dẫn cho họ nhưng tôi không tài nào nhớ nổi từ địa phương nên đành bỏ qua.

"Không! Bỏ qua karaoke đi. Thay vào đó tôi muốn học thêm một chút tiếng Nhật, nhất là học từ vựng nói chuyện bằng tiếng Nhật với các cô gái mặc bộ đồ lót."

Nói xong, Frank lấy cuốn Tokyo Pink Guide từ trong túi ra.

Ở ngay bìa đầu cuốn sách có ghi câu tiếng Anh: "Cuốn sách này sẽ giải tỏa mọi áp lực của chính bạn". Đó là câu trực dịch. Ta có thể hiểu như sau: "Chỉ cần đọc cuốn sách này là bạn có ngay cảm hứng tình dục". Ở dưới câu đó còn ghi: "Có cái gì, ở đâu, và chỉ phí hết bao nhiêu? Tất cả những thông tin về các điểm hoan lạc mà bạn cần đều có trong cuốn này". Tôi cũng có một cuốn tương tự thuộc lĩnh vực kinh doanh, khi nào có thời gian rảnh rồi tôi lại lấy ra để tranh thủ học tiếng Anh. Cũng khá thú vị. Chẳng hạn như ở chương 9, có viết về dân gay. Từ việc miêu tả chế độ cấm nữ giới của Phật giáo hay thói Shounenai (đồng dâm nam) ở xã hội của các Samurai cho đến thời hiện đại khi mà cả giới fuzoku của Nhật Bản chìm trong nỗi ám ảnh người nước ngoài do sự lan truyền của đại dịch AIDS, hay ở Shinjuku Ni-chome (*Khu vực của dân đồng tính*) dân gay đến từ các nước phát triển vẫn được chào đón, và thậm chí cả việc nói rõ khách đến cửa hàng như thế nào... Tất cả đều được miêu tả chi tiết.

Frank mở cuốn sách có bìa màu hồng ấy nhìn Reika và Rie rồi nói:

"Nào, chúng ta bắt đầu bài tập tiếng Nhật thôi!"

Sau đó, Frank phát âm rất to từ bắt đầu bằng chữ cái A đầu tiên trong bảng chữ cái alphabet:

"Aho."

Frank có giải thích luôn cho mọi người từ đó nghĩa là "ngốc nghếch". Ở sau cuốn sách có đính kèm phần từ điển tra nhanh Nhật - Anh và Anh - Nhật. Rie hỏi tôi ông ta vừa nói gì thì tôi cố phát âm chuẩn lại bằng tiếng Nhật. Ngay lập tức Rie vừa vỗ đầu gối vừa thốt lên: "Ái chà! Đúng là dễ thương quá!".

Frank được thể nói tiếp:

"Aijin, Aijin bank. Ai shiteru, Aitai, Akagai, Ana, Ana de yaritai, Anal sex, Asoko, Asoko, Asoko, Asoko, Asoko, Asoko."

Nghe thật ngộ khi người nước ngoài cố gắng nói tiếng Nhật. Ta thường tập trung lắng nghe để có thể hiểu hơn những điều họ cố gắng lắp bắp diễn tả. Tất nhiên, người nước ngoài cũng có cảm giác như vậy khi người Nhật nói tiếng của họ. Trình độ tiếng Anh của tôi chỉ tương đương với trình độ lớp Bảy. Tôi không có thói quen bắt chước giọng của Mỹ bản ngữ như các DJ trên đài phát thanh, mà tôi thường nói đồng dạng từng từ từng từ một nên có vẻ như rất gây được thiện cảm đối với khách hàng. Frank phát âm liên tục từ Asoko khiến cho Reika và Rie cười không ngớt đến nỗi đám nhân viên ở bàn bên cạnh quay ra nhìn với gương mặt không hiểu vì lý do gì mà lại vui đến vậy. Frank không hề tỏ ra xấu hổ hay khó chịu mà vẫn kiên trì nói Asoko với vẻ mặt rất nghiêm chỉnh như một tài tử đang diễn ở trường quay.

"Daisuki, Dame, Daikon, Danna san, Dare demo ndesu, Dechatta, Debu, Dendo kokeshi, Desou desu, Doko demo dotei, Doko demo dotei dakara desou desu, Boku doko demo dotei dakara desou desu, Doko demo dakara desou desu."

Frank quan sát rất kỹ xem Reika và Rie phản ứng mạnh nhất với cụm từ nào, trong khi miệng liên tục nhắc đi nhắc lại những cụm từ được kết hợp bởi những từ tiếng Nhật mà ông ta biết. Những nhân viên khác đang chờ khách ngồi ở ghế sofa gần cửa phía bàn tiếp tân cũng đứng hết lên để nghe Frank "trình diễn". Reika và Rie phấn khích đến nỗi ngửa cả đầu ra sau, suýt nữa thì ngã khỏi ghế ngồi. Còn hai người khách đang hát karaoke thì dừng hát, đến cả nhân viên chạy bàn cũng nhìn sang phía chúng tôi rồi cười tỏ vẻ rất thích thú. Và cả tôi cũng cười đến nỗi nước mắt chảy không ngớt.

Chỉ có một người duy nhất không hề cười đó là Frank.

"Sawaranai, Sawaritai, Seibyou, Seiko, Seiyoku, Senzuri, Shakuhachi, Shasei, Shaseisangyo, Sigoku, Shigoite kudasai, Shigoite kudasai, Sukebe, Sukebe jijn, Suki desuka, Suki desu, Sukebe jijn, Suki desuka, Watashi sukebe jijn suki desu, Watashi sukebe jijn suki desu."

Frank lạnh lùng "trình diễn" trước tiếng cười không ngớt của những người xung quanh. Chúng tôi càng cười, mặt Frank càng đanh lại, chỉ có tiếng nói là càng to hơn.

Cả Reika và Rie đều lấm tấm mồ hôi trên mũi, thái dương và ngực, nước mắt thì giàn giụa, vừa ho vừa cười ngặt nghẽo. Hai khách ngoại tỉnh cũng thôi hẳn không hát nữa, nhạc hát karaoke trên ti vi vang khắp quán nhưng vẫn không át được tiếng cười của mọi người. Frank, "diễn viên kịch" vẫn không hề mở miệng cười, nhìn như đang cố tuân thủ theo một quy tắc khắt khe nào đó. Thế mà chẳng mấy chốc một tiếng cũng đã trôi qua.

Có hai khách khác đi vào quán; hai khách ngoại tỉnh lại hát tiếp. Hình như một người khách khác ra hiệu cho Rie ra tiếp chuyện nên cô bắt tay Frank nói rằng lâu lắm mới có dịp được cười vui đến thế rồi nhanh chóng rời sang chiếc bàn khác. Còn Reika thì nói:

"Ông quả là một nghệ sĩ vĩ đại, em thực sự rất vui."

Sau đó, cô lấy tay lau mồ hôi, đứng dậy đi về phía toilet. Người tôi cũng dầm mồ hôi, chiếc áo sơ mi trắng dính chặt vào lưng rất khó chịu. Vì trong quán có máy sưởi nên cười một lúc lâu như vậy, mồ hôi ra đầm đìa là chuyện đương nhiên. Tôi gọi một nhân viên chạy bàn tới để thanh toán. Nhân viên đó nhã nhặn nói với tôi:

"Ông Tây này thú vị thật đấy."

Ở Kabukicho này không hẳn toàn là những gương mặt tối tăm mà ai cũng giữ một quá khứ hay hiện tại riêng của chính mình. Hầu như chẳng bao giờ có chuyện toàn bộ nhân viên trong một quán bar lại cùng cười sảng khoái đến vậy. Trong lúc chờ hóa đơn thanh toán được đưa đến, Frank vừa lấy ví tiền vừa hỏi tôi:

"Kenji, mọi người có vẻ đã rất vui nhỉ? Người Nhật yêu thích nhất chỗ nào ở Niketown vậy?"

Frank không hề lau mồ hôi. Tôi vừa nghĩ, "Tại sao ông ta lại dấn động đến chuyện đó vào lúc này nhỉ?", vừa trả lời Frank:

"Bất kỳ cái gì được yêu thích ở Mỹ thì người Nhật cũng đều thích cả."

"Tôi không hề biết Niketown mà cũng chẳng biết lại có những thứ đó!"

"Tôi cũng nghĩ vậy. Mà tôi thấy chỉ có đất nước này mới có kiểu mọi người đều cười to đến thế này thôi."

Hóa đơn thanh toán được mang ra, Frank rút trong ví ra hai tờ 10.000 yên, tôi để ý thấy trong đó có một tờ có dính vết đen to bằng đồng xu 500 yên. Nhìn vết đen đó giống như vết máu đã khô.

'Frank, đã lâu rồi tôi không được cười xả láng như thế đấy!'

"VẬY À? CÁC CÔ GÁI Ở ĐÂY CŨNG CÓ MỘT TRẬN CƯỜI RA TRÒ NHỈ?"

"Ông có hay làm vậy không?"

"Làm vậy là làm gì?"

"Làm cho mọi người cười ấy! Như tán dóc gây cười chẳng hạn."

"Vừa rồi tôi đâu có ý diễn hài cho mọi người cười, tôi chỉ muốn học tiếng Nhật thôi mà. Mọi người không hiểu nên vô tình sự việc lại trở nên như vậy. Đến bây giờ tôi cũng chẳng biết tại sao lại thế."

Chúng tôi rời quán, đi về phía đường ở sau nhà hát kịch Koma. Lúc này là khoảng 10 giờ 30 phút, Frank vẫn chưa yêu cầu tôi phải làm gì. Tôi cũng muốn đi bộ một chút cho người đỡ nóng do cười lâu và do ánh đèn trong quán chiếu vào. Từ lúc rời khỏi quán tôi không ngừng nghĩ về tờ tiền có dính vết máu của Frank. Tôi cũng chẳng hiểu tại sao tôi lại cứ mãi băn khoăn như vậy.

Phía sau nhà hát kịch Koma, trong ngõ hẹp gần ga Shinjuku có một hẻm rất đặc biệt. Các quán bar quán giải khát, quán chơi mật chược xếp san sát cứ như đang lạc vào một bộ phim thời Chiêu hòa năm thứ 30. *(Ở Nhật người ta thường tính năm theo các triều vua. Thời Chiêu Hòa bắt đầu từ năm 1926 đến 1989. Năm Chiêu Hòa thứ 30 tức năm 1955)*

"Nhưng tôi thấy vai diễn vừa rồi ông đóng rất đạt, ông đã bao giờ đóng kịch hay gì đó tương tự chưa?"

"Chưa từng, nhưng hồi còn bé, mỗi khi tổ chức tiệc ở nhà, hai chị gái của tôi đều rất thích diễn hài nên tôi cũng thường góp vui."

Tôi và Frank tới hẻm đặc biệt ấy. Ở một số quán bar nhỏ hay ở cửa ra vào có rất nhiều bụi cây thường xuân, có thể nghe thấy tiếng nhạc cổ điển vọng ra từ bên trong, cả biển quảng cáo của một số quán giải khát cũng mang vẻ cổ xưa. Dường như Frank cũng hiểu rõ nét cổ kính đó nên đi chậm dần, mắt hướng về con hẻm khá hẹp đó.

Frank dừng lại trước quán bar có tên là Auger, mắt lại hướng về con hẻm vẫn nguyên dáng vẻ của thời Chiêu hòa năm thứ 30. Frank quay sang nói với tôi:

"Ở đây không có người chào mời khách nhỉ?"

Đúng là ở đây không hề nghe thấy tiếng mời chào khách nào cả. Khách đến với con hẻm này chỉ toàn là những khách quen. Ta cũng không hề thấy bóng dáng vị khách nào cố gắng tìm cô gái có thể ôm một cách dễ dàng hay đang say xỉn, vịn vai đồng nghiệp tìm quán bar bước vào con đường này. Cũng có cả cửa hàng bày chậu hoa ở trước cửa. Bông hoa màu trắng vừa nở trong bình gốm rung rinh trước cơn gió của Kabukicho trong tháng Mười hai có pha lẫn mùi rượu, mùi mồ hôi, mùi rác, được chiếu sáng bởi ánh hồng và ánh vàng trên tường nhà hát kịch Koma.

"Ở đây vẫn còn giữ được các dãy phố cổ đấy."

"Vậy sao? Tôi tưởng ở đâu cũng có dãy phố như thế chứ?"

Nói xong, Frank lại tiếp tục bước đi.

"Quảng trường Thời đại (Times Square) ở New York cũng vậy đấy, không hề có quán sex nào mà chỉ toàn các quán bar thuần túy thôi."

Frank vừa nói vừa như đang nhớ lại một thời đã qua nên tôi càng nghĩ Frank là người New York thật. Vậy, nếu thế thì đúng là cũng có người ở New York mà không biết Niketown.

"Nói đến Quảng trường Thời đại tôi nhớ, ở tòa nhà cao tầng trước nhà ga Shinjuku có vẽ hình Times Square, có phải đó chỉ là đùa không?"

"Không, không phải là đùa đâu, đó là tên một cửa hàng bách hóa."

"Thế nhưng do tòa nhà cao tầng của tòa Times ở đó nên người ta đặt là Times Square, còn ở đó đâu có tòa nhà cao tầng của Times nhỉ?"

"À! Chỉ vì người Nhật thấy cái tên đó hay nên đặt vậy thôi!"

"Thật là đáng xấu hổ. Sao lại chẳng có người hiểu biết nào hay nhà báo chẳng hạn chặn ý nghĩ đó nhỉ? Việc thua trận trong chiến tranh đã là chuyện của quá khứ, bây giờ Nhật Bản đâu cần phải bắt chước Mỹ nữa?"

Nghe xong, tôi hỏi Frank muốn tới đâu nữa thì ông ta đáp muốn đến phòng nozoki để xem các cô gái không mặc cả đồ lót.

Để tới phòng nozoki, chúng tôi phải đi ngược lại một chút. Ở hai bên đại lộ Kuyakusho hay ở quanh quanh đó chỉ có câu lạc bộ Trung Hoa, hộp đêm, quán giải khát và khách sạn Tình yêu chứ không hề có phòng nozoki. Chúng tôi rẽ vào một con hẻm phía khách sạn Tình yêu, định quay trở về ga của Seibu-Shinjuku thì lại tình cờ đi ngang qua một công ty cho thuê ô tô. Tôi tự hỏi tại sao lại có công ty cho thuê ô tô ở một nơi như thế này nhỉ, mà ai lại có thể biết mà rẽ vào đây để thuê ô tô cơ chứ? Đó là chưa kể ở

nơi mà các nhà cao tầng mọc san sát hẹp đến nỗi chẳng có nổi một chỗ trống để đỗ xe. Tầm biển quảng cáo ghi chữ "Toyota Rent" và lá cờ bay trước cơn gió của tháng Mười hai. Có khoảng mười mấy chiếc xe ô tô được nhồi sin sít nhau trong một văn phòng vốn là một căn nhà tiền chế. Cả xe đẩy và xe mui kín đều bị phủ một lớp bụi dày. Tôi nghĩ thà đi bộ còn hơn là mất công đi thuê những chiếc xe như thế này. Frank dựng cao cổ áo, vừa đi vừa cho hai tay vào túi quần. Nhiệt tỏa ra từ ánh đèn của các quán rượu dường như cũng lạnh hơn. Vì Frank không mặc áo khoác, cũng chẳng quàng khăn nên mũi và mặt đều đỏ ửng lên, hình như rất lạnh. Khi nhìn Frank đi qua đoạn gần công ty cho thuê xe ô tô, đột nhiên tôi thoáng thấy rung mình. Đó là vì khuôn mặt, bộ dạng của ông ta mang vẻ cô đơn khác lạ. Tất cả người Mỹ đều thể hiện sự cô đơn ở một điểm nào đó. Tôi không biết lý do tại sao, nhưng có lẽ không có gì phù hợp hơn cho lời giải thích đó là vì họ là con cháu của những người di cư. Thế nhưng Frank lại có điều gì đó rất đặc biệt. Quần áo ông ta mặc toàn là đồ rẻ tiền, trông nhếch nhác, luộm thuộm. Có thể ông ta thấp hơn chiều cao 1 mét 72 của tôi một chút thôi nhưng nhìn dáng người ông ta trông thấp thấp, mập mập, tóc thì lơ thơ, mặt trông già già. Nhưng, không chỉ có thế. Tôi không rõ nữa, tôi có cảm giác Frank đang nói dối một điều gì đó. Ở nơi đó, nơi chúng tôi đi qua là khu đổ rác mà người ta đã phát hiện ra thi thể cô nữ sinh bị giết. Cảnh sát vẫn đang điều tra nên quanh đó vẫn còn bị giăng dải băng phân cách. Tự dừng trong đầu tôi nhớ lại và liên kết các sự kiện với nhau. Ban đầu là việc tôi đọc được bài báo vào sáng ngày hôm đó. Tiền trong ví của cô nữ sinh bị giết đã bị lấy hết. Tờ tiền 10.000 yên dính máu mà Frank đã lấy ra khi ở quán bar. Sau đó là việc Frank nói đang nhập một số linh kiện xe ô tô Toyota. Thế mà ông ta không hề tỏ ý quan tâm gì tới dãy xe Toyota bày ở trong phòng chúng tôi vừa đi qua.

"Tất cả sự việc trên đều là ngẫu nhiên thôi". Tôi tự nhủ trong đầu như vậy. Nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn không thể không đặt dấu hỏi đối với Frank. "Hãy bình tĩnh!" Tôi liên tục lẩm nhẩm trong miệng. Tôi muốn nói với một ai đó rằng người khách của tôi có tờ tiền giấy dính vết trông như vết máu khô, lại nói dối về công việc nên tôi đang nghi ngờ rằng ông ta chính là thủ phạm của một vụ giết người. Rồi tôi lại tự giải thích: Hay là vì ông ta chỉ nhập các linh kiện ô tô Toyota thôi nên đương nhiên là không quan tâm tới ô tô đã lắp ráp hoàn chỉnh. "Kenji à, cậu suy nghĩ hơi quá rồi." Tôi muốn được nghe ai đó nói với tôi như vậy, kể cả qua điện thoại cũng được, để tôi có thể thoát khỏi những nghi ngờ đang luẩn quẩn trong đầu tôi. Phải rồi, người tôi có thể chia sẻ chỉ có thể là Jun.

"Ông Frank này! Đã 12 giờ đêm rồi đấy!"

Tôi vừa giơ đồng hồ lên vừa nói.

"Tôi muốn xác nhận lại đã là sang 12 giờ đêm, tức là đã hết ba tiếng!"

"À, ừ nhỉ. Đêm nay vui quá nên tôi quên băng đi mất. Nhưng mà tôi vẫn còn muốn đi thưởng thức ở nhiều nơi khác nữa cơ. Làm thế nào bây giờ? Hay là cậu cứ đi cùng tôi thêm hai tiếng nữa nhé?"

Khi tôi giải thích rằng tôi có hẹn với cô bạn gái thì Frank cau mày lại. Trông khuôn mặt ông ta lúc đó rất đáng sợ giống hệt với khuôn mặt khi ở quán bar bị Reika hỏi rằng có đúng ông ở New York thật không.

"Công việc bao giờ cũng quan trọng hơn rồi.

Nhưng để tôi gọi điện thoại thử xem thế nào đã."

Tôi nói xong liền đi đến bộ điện thoại công cộng nằm ngay cạnh nhà hát kịch Koma. Tôi không muốn dùng điện thoại di động. Tôi không nghĩ là Frank sẽ hiểu tiếng Nhật nhưng tôi không muốn ông ta nghe thấy tôi nói chuyện. Tôi nhẹ cả người khi đóng được chiếc cửa kính của bộ điện thoại. Tôi đoán tầm này chắc Jun đang ở trong phòng của tôi. Không phải là để chờ tôi về mà vì cô ấy không có khoảng trống riêng nào ở nhà nên muốn ở chỗ tôi tự do một mình đọc sách hay nghe nhạc. Bố mẹ của Jun ly dị nhau từ lúc Jun còn nhỏ, hiện Jun đang sống với mẹ và em trai. Hình như mẹ của Jun không có ý kiến gì khi cô ấy nói sang nhà bạn học và sẽ về trước 12 giờ đêm.

"Alô, anh Kenji à?"

Jun mới mười sáu tuổi. Tôi càng thở phào nhẹ nhõm hơn khi nghe thấy tiếng nói khe khẽ của Jun.

"Em đang làm gì thế?"

"À, em đang nghe nhạc trên sóng FM."

Mẹ của Jun đang làm ở công ty bảo hiểm. Jun có vẻ như rất khâm phục mẹ mình và thường xuyên kể với tôi về mẹ với một thái độ rất biết ơn mẹ đã dạy cô ấy khôn lớn. Căn hộ ở Takaido không đủ rộng để cô ấy có một phòng riêng. Thế nhưng, mẹ của Jun thường đi làm về muộn nên cô ấy không thể nói với mẹ là muốn dọn tới nơi rộng rãi hơn. Tôi đã gặp Jun ở ngay Kabukicho này. Cô ấy không tham gia "bán xuân" nhưng thường cùng các "ông già" đi hát karaoke, ăn uống. Mỗi lần như vậy Jun lại được nhận khoảng 5.000 yên. Chúng tôi thường không hay nói với nhau về những chuyện như thế.

"Anh vẫn chưa xong việc đâu."

"Trời lạnh thế mà anh vẫn phải vất vả nhỉ! Em đã nấu sẵn cơm bằng chảo rồi đấy."

"Nấu cơm bằng chảo? Sao kỳ vậy?"

"Hi hi, em nói đùa ấy mà!"

"Ông ta không đưa tiền cho anh à?"

"Không phải là chuyện đó. Mà anh nghĩ ông ta là một người rất đáng nghi."

Tôi đã kể qua cho Jun nghe về chuyện tờ tiền giấy dính máu và cả chuyện xe Toyota nữa.

"Sao? Chỉ thế mà anh đã nghĩ ông ta là thủ phạm giết người ư?"

"Ừ. Thế mới lạ chứ!"

"Em không thấy gì cả nên không dám nói điều gì. Nhưng..."

"Nhưng sao cơ?"

"Nhưng em có biết một chút."

"Biết gì?"

"Biết cô gái bị giết theo cách nào ấy. Không phải theo kiểu của người Nhật. Ông ta đang làm gì vậy anh?"

Tôi quay sang nhìn Frank. Ông ta chắc đã nhìn về phía tôi một hồi lâu còn bây giờ đang ngó ngò trước quán game nằm đối diện với bất điện thoại.

"Ông ta đang định chụp ảnh."

"Sao cơ?"

"Ông ta đang định chụp ở máy chụp tự động. Nhưng có vẻ đang rất lúng túng không biết sử dụng như thế nào. Hình như ông ta đang nhìn chăm chăm vào màn hình có hiện lên hình ảnh của ông ta."

"Thế thì anh yên tâm đi. Có thủ phạm nào lại chụp ảnh ở máy chụp tự động không?"

Nghe Jun nói thế tôi cũng có một chút ngờ ngợ.

"Anh Kenji! Anh cứ ra chụp với ông ta đi. Em muốn biết mặt mũi ông ta thế nào!"

Tôi nói đồng ý rồi dập máy.

"Kenji, cái này là gì vậy? Các cô gái đã cười rất tươi khi đứng trước nó, hình như là để chụp ảnh thì phải. Đây có phải là máy chụp ảnh thẻ không?"

Tôi định giải thích nhưng lại có đám nhân viên đang say lúot khurót đứng xếp hàng ở đằng sau léo nhéo giục chúng tôi. Họ đi cùng một cô bạn gái có khuôn mặt thật dữ tợn. Như bình thường tôi chẳng ngại ngần văng tục với đám nhân viên này nhưng để có thể chụp mặt Frank cho Jun xem, vói lại ở bên ngoài trời cũng lạnh nữa nên tôi nói: "Biết rồi! Xong ngay đây, chờ chút nữa đi!". Tôi không giải thích mà tiến hành chụp luôn cho Frank xem. Frank không mang tiền lẻ nên tôi dùng tiền của tôi. Tôi bảo Frank đứng chính giữa chiếc máy và nói thêm tôi sẽ chọn nền là khung cảnh mang đặc trưng của Nhật Bản: Một quán thịt nướng. Frank nói ngay:

"Ban nầy mấy cô gái đều đứng sát nhau để cùng chụp. Cậu cũng đứng gần tôi để cùng chụp một kiểu kỷ niệm nhé!"

Khi tôi ấn nút chọn kiểu chụp hai người, tôi đã không ghé sát mặt mình vào mặt của Frank. Không hẳn là do tôi ghét Frank mà chỉ vì tôi không thích. Tôi thấy đàn ông, con trai ai lại kề sát mặt nhau trông kỳ kỳ. Hơn nữa, da mặt của Frank lại hơi khác thường một chút. Đó là da mặt của một người quá ba mươi nhưng lại không hề thấy một nếp nhăn. Nói là không có nếp nhăn không có nghĩa là da mặt đó căng, nhẵn mịn mà nó cứ bóng mượt của kiểu da nhân tạo. Thế nhưng tôi lại vẫn có cảm giác đó là da của một người đã đứng tuổi. Tôi không hề muốn chạm vào khuôn mặt như thế nhưng Frank đã kéo mạnh vai tôi rồi hướng về màn hình và nói:

"Nào! Đã xong! Kenji, cậu ấn nút chụp được rồi đây!"

Tôi thấy như mình đang chạm vào mặt nạ làm bằng Silicon. Tôi chột nổi da gà.

"Tớ nghe nói ông Tây này rất hóm hỉnh!"

Khi chúng tôi đang đi về phía phòng nozoki thì gặp Satoshi trên đoạn đường có các quán bar. Cậu ta đang luôn miệng nhắc đi nhắc lại với những người đang say khurót: "Vào giờ này mỗi quý vị chỉ phải trả 7.0 yên thôi. Không thể có cái giá nào thấp hơn được nữa đâu".

Nghe thế, ta hiểu ngay hàm ý những lời nói đó của Satoshi: Kabukicho này rất thú vị. Frank dừng lại và xem bức ảnh đã chụp.

"Bọn nhân viên đã nói gì về ông Tây này? Có phải là chuyện về tờ tiền ông ta đã trả không?" Tôi hỏi Satoshi.

Cậu ta bảo là họ bàn tán về chuyện khác. Hình như chỉ có tôi để ý rằng tờ tiền 10.000 yên đó có dính máu thì phải. Tôi quyết định quên chuyện Frank đã rút tờ 10.000

yên ở quán bar. Jun nói đúng, do tôi nhạy cảm quá. Tôi đã tự nhủ chắc là tất cả những sự kiện như việc đi qua hiện trường vụ án cô nữ sinh bị sát hại hay cảnh vắng lặng ở khu vực quanh nơi cho thuê xe ô tô đều vô tình lọt vào mắt của một kẻ nhát gan như tôi.

"Ông này đang muốn tới phòng nozoki. Cậu biết có nơi nào được thì chỉ cho tớ!"

Nghe tôi hỏi vậy, Satoshi nhìn về phía Frank cười, bảo: "Ở đâu cũng giống nhau cả thôi", rồi lại quay sang phía tôi nói: "Cậu cũng khá mệt đấy nhỉ". Ý cậu ta muốn nói: Cậu vớ phải ông khách bèo quá nhỉ. Phòng nozoki gần nhất ở tầng 6 của tòa nhà cao tầng ngay trước mặt.

"Kenji này, cậu sẽ vào trong cùng tôi."

Khi tôi dẫn ông ta đến trước cửa phòng nozoki và giải thích rằng nếu tôi vào cùng thì sẽ phải trả tiền cho suất hai người nên tôi sẽ ở bên ngoài chờ, Frank vội lắc đầu và nói như vậy. Frank đã trả tiền cho cả hai chúng tôi 5.000 yên. Vừa có một sô diễn mới bắt đầu nên tôi và Frank phải ngồi chờ ở ghế sofa hai chỗ cạnh quầy tiếp tân. Không được vào phòng nozoki khi đang có sô diễn. Nhưng hầu như các sô đều không diễn hết thời gian quy định nên chúng tôi chắc cũng không phải đợi lâu. Trên tường có dán chỉ chít các tấm ảnh chụp khi phòng nozoki này được chiếu trong chương trình fuzoku trên truyền hình. Chúng khá cũ, đã bạc hết màu, và cũng không còn nhìn thấy chữ ký của người dẫn chương trình đã ký trực tiếp trên đó nữa.

"À, phải rồi! Bạn gái của cậu có phàn nàn gì về chuyện cậu phải kéo dài thời gian đi với tôi không?"

Frank hỏi tôi trong khi mắt vẫn nhìn tờ quảng cáo có dòng chữ ghi bằng cả tiếng Anh và tiếng Nhật: Quán chúng tôi có các peep-show hay nhất từng được diễn ra trên tivi.

"À, không sao."

"Vậy tốt quá rồi. Đây, không biết các sô diễn ở quán này diễn ra thế nào nhỉ?"

Tiếng nhạc của sô diễn vang tới cả chỗ chúng tôi. Tôi không nhớ rõ tên bài hát nhưng biết tên ca sĩ đó là Diana Rose.

"Sô diễn sẽ kết thúc sau khoảng ba đến bốn bài hát. Có một cô gái đi ra, ban đầu sẽ múa thoát y, khi sô diễn bắt đầu, một cô gái khác mở cửa phòng ra hỏi có cần phục vụ đặc biệt không?"

"Phục vụ đặc biệt là gì?" Frank hỏi tôi. Tôi giải thích đó là các cô gái sẽ phục vụ "bằng tay".

"Nếu đồng ý được phục vụ bằng tay thì ta sẽ phải trả thêm 3.000 yên."

Frank phản ứng lại với từ "phục vụ bằng tay".

Rồi như đang nhìn xa xăm hay đang nghĩ tới một điều gì đó kỳ lạ, Frank liên tục lẩm nhẩm từ "phục vụ bằng tay". Lần đầu tiên tôi thấy có một người phản ứng với từ đó mạnh đến vậy. Tôi cố nói thêm:

"Không phải chỉ là chạm không thôi đâu. Đích đến sẽ vẫn là sex nên phần phục vụ bằng tay đó là khúc dạo đầu ấy mà."

Frank nhìn tôi rồi nói: "À! Có thể chứ!".

"Mặt sinh lý của tôi rất khỏe, thực tế là rất khỏe!"

Ý của Frank tôi hiểu đó là ông ta rất khỏe khi sex.

"Khi sô diễn bắt đầu, hề thấy có cô gái nào bước ra và nói câu gì đó ông chỉ cần nói "Yes" là được. Đơn giản thôi!"

"Thế hả! Vậy là tôi chỉ cần nói "Yes" phải không? Hồi hộp thật."

Frank nói là hồi hộp nhưng trông mặt ông ta thì lại rõ là đang nhàm chán. Cạnh ghế sofa có một cuốn tạp chí phát hành miễn phí hằng tuần. Ngay trang đầu tiên có in ảnh chụp Nomo của đội bóng chày Dodger. Bên cạnh là bài báo nói về việc hợp đồng năm thứ hai vẫn chưa kết thúc. Frank lấy ngón tay trở chỉ vào bức ảnh rồi nói:

"Ở nước Nhật, môn bóng chày được ưa chuộng nhất nhỉ?"

Ban đầu tôi nghĩ Frank đang nói đùa. Không có một người Mỹ nào tới Nhật Bản làm việc là không biết Nomo. Một trăm phần trăm là không có. Nomo là người Nhật nổi tiếng ở Mỹ đến nỗi để có thể nói chuyện kinh doanh được thuận lợi hơn họ thường mở đầu bằng việc nói về Nomo. Frank nhầm Nomo là cầu thủ đang thi đấu ở Nhật Bản. Hay là những người nhập linh kiện xe Toyota không hề biết tới Nomo chẳng?

"Đó là bức ảnh chụp cầu thủ của đội bóng chày Dodger đấy."

Nghe tôi nói xong, Frank ngạc nhiên nhìn lại bức chụp.

"Ừ đúng! Cầu thủ này đang mặc bộ đồng phục của Los Angeles Dodger."

Tôi nghĩ Frank không hề biết tẹo nào về bóng chày. Nếu là một người không biết về bóng chày thì việc không biết Nomo có thể chấp nhận được. Nhưng câu tiếp theo của Frank càng làm tôi thấy khó hiểu:

"Ồ!. No hit, no run! Tôi rất thích cụm từ này! Tôi là út trong gia đình chỉ toàn anh em trai. Các anh của tôi đều chơi bóng chày. Chúng tôi ở quê nên các anh toàn chơi bóng chày ở cánh đồng ngô rộng ngút tầm mắt. Bố tôi cũng là một người rất nghiện bóng chày. Đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ rất rõ hình ảnh mùa hè năm tôi lên tám, anh trai thứ hai của tôi hét to từ No hit, no run ấy"

Cách đây khoảng một tiếng đồng hồ, Frank nói là có nai người chị gái. Frank cũng nói nghe rất thật rằng họ hay diễn kịch hay diễn hài gì đó trong các buổi tiệc. Còn bây giờ thì ông ta lại nói là em út trong gia đình toàn anh em trai. Tôi thấy lạ là Frank đâu cần phải nói dối trong tình huống này và nhất là đây chỉ là nơi ngồi chờ của một quán bar, chứ đâu phải là phòng họp? Ông ta không biết bóng chày thì thôi chứ sao phải nói dối một "hướng dẫn viên đêm" chứ không phải là một khách hàng làm ăn quan trọng như tôi chứ? Ông ta chỉ cần nói thẳng luôn là chẳng biết gì về bóng chày thì tôi cũng đâu có ý kiến gì.

"Quê tôi chẳng có gì hấp dẫn, chỉ có bia là ngon nhất. Chơi bóng chày xong là mọi người cùng nhau uống bia, tôi còn bé nhưng cũng bị bắt uống vì nếu không uống thì không được coi là đàn ông. Miền đồng quê của nước Mỹ đâu đâu cũng thế. Đâu đâu cũng thấy cánh đồng ngô ngút ngàn. Bầu trời xanh đến mức chóng mặt, mùa hè thì cực nóng, như có cảm giác đang bị mặt trời tát vào mặt, đứng một lúc là có cảm giác hoa mắt, muốn xỉu ngay. Nhưng thật kỳ lạ là khi chơi bóng chày thì lại chẳng sao nữa. Chẳng ai nghĩ tới cái nóng khi đánh bóng chày cả."

Frank nói liền một mạch về bóng chày cho tôi nghe. Tôi cũng chăm chú nghe không bỏ sót một từ nào. Lúc đó trong đầu tôi cũng hiện lên những kỷ niệm xa xưa. Hồi còn là một cậu học sinh cấp II, tôi cũng có chơi bóng chày. Mặc dù chơi ở đội bóng không xuất sắc lắm nhưng tôi đã không bỏ lỡ một buổi tập hay một trận đấu nào. Giống như Frank nói, vào những ngày hè nóng đến mức chỉ cần đứng thôi cũng muốn xỉu thì chúng tôi vẫn cứ chơi bóng chày như không. Mùa hè, bóng chày, chỉ cần nhắc tới hai từ đó thôi, nếu ai đã từng có kỷ niệm thật sự với nó thì phải liên tưởng ngay tới mùi của cỏ, đất và mùi hôi của chiếc găng tay, thậm chí cả mùi của than lửa trên mặt đất. Tôi bị cuốn vào dòng hồi tưởng đó và quên đi việc Frank đã nói dối.

"Khi ghi điểm dẫn trước và phòng thủ lúc lấp hết các lỗ, dù rất vất vả nhưng chẳng hề có giọt mồ hôi nào, quên cả cái nắng, cái nóng. Thế nhưng, khi đi làm như thế này, chỉ cần nhắm mắt một lúc là nhớ lại được ngay cái nóng khủng khiếp. Trong cuộc đời tôi chưa bao giờ có cái nóng đến như vậy. Không có cái nóng nào bằng cái nóng bóng chày mùa hè, và không có cái nào bằng hoài niệm về bóng chày mùa hè."

Tự dưng tôi lại nói một tràng như vậy với tâm trạng rất bối rối. Tôi nói rất trôi chảy những câu tiếng Anh có sử dụng động từ chia ở thời hiện tại hoàn thành và phép so sánh.

"Kenji, cậu cũng từng chơi bóng chày phải không?"

Frank hỏi tôi với giọng điệu chẳng vui cho lắm.

"À, tôi đã từng chơi!"

Tôi trả lời Frank với tâm trạng rất vui. Tôi vừa trả lời vừa nghĩ rằng chắc hẳn Frank sống trong môi trường gia đình phức tạp mà một người Nhật như tôi không thể hiểu nổi. Trên các tạp chí ra hằng tuần thường có các bài viết nói về việc ở Mỹ khoảng năm mươi phần trăm các đôi vợ chồng ly hôn, một tỷ lệ rất cao. Chúng tôi chỉ đọc thôi chứ không phải là người trong cuộc nên chỉ thốt lên đúng một câu: "Trời! Cao vậy sao?!" Từ trước tới giờ tôi đã làm hướng dẫn viên được 92 đêm cho khoảng gần 200 người Mỹ nhưng ít khi có khách nào lúc chia tay, vừa say khướt vừa nói về tuổi thơ của mình. Chỉ có số ít những ông khách không thể tìm thấy cô gái mình ưng hay không có được sự thỏa mãn ở sex mới bắt đầu có ý nói về chuyện đó. Hầu như là không phải ai tới một nơi đất khách quê người chỉ trong 2, 3 ngày đã có thể tìm thấy một cô gái ưng ý, "tâm đầu ý hợp" trong chuyện sex nên thường sau khi đi lang thang quanh Tokyo xong, trong lúc say khướt, một mỗi họ mới giải bày nỗi buồn với tôi.

"Bố tôi cũng mất từ năm tôi học lớp Bảy nên tôi cũng có thể hiểu một phần những tổn thương về tình cảm mà họ đã kể. Có lần, một người đã nói với tôi là bố ông ấy đã bỏ đi và không bao giờ quay về. Và rồi vào mùa Giáng sinh năm ấy, mẹ ông ấy dẫn một người đàn ông lạ hoắc về, nói từ giờ ông ta sẽ là bố của ông ấy. Một thằng bé mới lên sáu như ông ấy chỉ biết chấp nhận chứ biết gì hơn đâu. Ông ấy mất tới hai năm, rồi ba năm để chấp nhận việc đó. Ông bố mới của ông ấy bắt đầu đánh ông ấy. Quê ông ấy ở Bắc Carolina. Ở đây có phong tục là để cỏ dại mọc dài cho đến tận tháng Năm. Và vì người bố dượng là một lái buôn đến từ vùng biển miền Tây nên không hề biết phong tục đó, cứ thế giẫm chân vào chỗ đám cỏ trước cửa nhà ông ấy. Mà vì chính bố đẻ ông ấy đã trồng đám cỏ đó nên ông ấy càng không thể bỏ qua và đã nhắc nhở ông bố dượng nhưng vô ích, càng nói ông ta càng giẫm. Ông ấy văng tục với ông bố dượng và kết quả là bị ăn đấm. Dĩ nhiên là lại mất một khoảng thời gian để ông ấy có thể chấp nhận."

Một người đàn ông Mỹ đã kể cho tôi câu chuyện này và hình như sử dụng từ "chấp nhận" rất miễn cưỡng. Ông ta không dùng từ "chịu đựng". Từ "chịu đựng" mang tính "Nhật Bản" mà lại bao trùm nhiều nghĩa. Khi nghe ông ấy kể xong câu chuyện đó, tôi cảm thấy bản năng của sự đơn độc có khác nhau. Tôi nhận ra mình thật may mắn khi là người Nhật. Sự đơn độc cần đến những nỗ lực để có thể chấp nhận thực tế hay hoàn cảnh khác với sự đơn độc vốn chỉ cần nhún nhin là có thể giải quyết hết mọi chuyện. Tôi không đủ tự tin để chịu đựng nỗi đơn độc như kiểu người Mỹ.

Tôi đoán chắc Frank cũng ở trong trường hợp giống như người Mỹ đã kể cho tôi câu chuyện trên. Có lẽ, có thời gian Frank lớn lên trong một gia đình toàn chị em gái, có thời gian Frank lại ở trong một gia đình toàn là anh em trai.

"Tôi có chơi bóng chày hồi học cấp II. Tôi phòng thủ ở lũy hai. Tôi chơi thân với một anh bạn chuyên đánh bóng. Cả hai đều có đôi vai rất khỏe. Chúng tôi đã chơi rất

thân với nhau và thường thành cặp mỗi khi tập đánh bóng. Luôn cùng nhau chia sẻ niềm vui khi thắng, nỗi buồn khi thua."

Kể xong tôi lại hỏi Frank:

"Thế ông đã chơi ở vị trí nào trong đội bóng?"

Đúng lúc ấy, sô diễn trước kết thúc, có tiếng loa thông báo mời khách vào xem sô diễn tiếp theo. Frank đứng dậy và nói với tôi:

"Nào, đến lượt chúng ta rồi, Kenji, đi vào thôi."

Tôi cũng đứng dậy đi về phía cửa vào nhưng trong lòng vẫn mang một dấu hỏi lớn về Frank. Ông ta nói rất say sưa về bóng chày nhưng khi tôi nói rằng tôi cũng có chơi bóng chày thì lại chẳng mấy may quan tâm, hưởng ứng. Thậm chí tôi còn có cảm giác như Frank cố tình lảng tránh không muốn nói về đề tài bóng chày nữa.

Có một người đàn ông dẫn chúng tôi vào một phòng khá riêng biệt. Frank nói là mình rất khỏe về mặt sinh lý vậy mà khi bước vào phòng ông ta chẳng tỏ vẻ gì là háo hức cả. Cũng chẳng thấy như đang hồi hộp chờ đợi một điều gì thú vị. Trông lại có vẻ như đang khó chịu, chán chường. Nơi chúng tôi vào gọi là phòng nhưng chỉ giống như một túp lều rất nhỏ bên trong có một chiếc ghế và một hộp giấy thôi, vậy mà Frank tỏ ra như một người mắc bệnh sợ bị giam giữ. Tôi lẩm bẩm: "Đúng là một người kỳ quặc"

Sô diễn bắt đầu luôn. Sân khấu có hình bán nguyệt, thực ra đó là một khoảng trống rộng chỉ bằng 4,5 tatami (*chiều tatami: đơn vị đo diện tích được dùng ở Nhật*) mà thôi. Những túp lều nhỏ được xếp cạnh nhau, ở dưới gần gương. Từ chỗ các vũ nữ, sẽ không nhìn thấy gì ở trong lều. Thế nhưng, nhìn vào ánh đèn hắt ra, họ sẽ biết lều nào đang có khách. Âm nhạc đã cất lên từ thiết bị nghe rất rẻ tiền, cánh cửa ở bên phải sân khấu mở ra, một cô gái mặc bộ váy ngủ đáng người mảnh, thấp bước tới. Bản nhạc đang được bật là của Michael Jackson.

"Xin hỏi quý khách có muốn phục vụ đặc biệt không ạ?"

Cô gái mở cửa lều và hỏi tôi như vậy. Rồi cô ấy lại nhìn tôi lần nữa, miệng thốt lên ngạc nhiên:

"Ô, ai như Kenji thế này?"

Tôi chợt nhận ra hình như đó là cô gái khoảng nửa năm trước đã làm việc tại quán bar ở khu Roppongi có tên là Asami.

"Asami đấy phải không?" Tôi hỏi.

Cô gái cười và đáp: "Không, là Madoka".

Tôi bảo với Madoka: "Có ông Tây này muốn được phục vụ đặc biệt đây."

Cô gái có tên là Asami ở khu Roppongi, còn ở đây tên là Madoka, khi nghe tôi nói tới từ "ông Tây" là nhú mày luôn. Điều này có nghĩa là trong ngành công nghiệp sex, người nước ngoài không còn được ưa chuộng.

"Đừng vậy mà! Tôi muốn biết ông ta có thể xuất tinh nhiều hay không ấy mà!"

"Sao cơ? Các anh đang thách đố nhau à?"

"Không phải! Đơn giản là tôi muốn biết thôi! Làm ơn đi! Tôi sẽ khao cô một chảo thịt nướng!"

Madoka gạt đầu rồi đóng cửa lều.

Bài báo hôm trước tôi đọc có viết, cô nữ sinh bị cắt rời từng bộ phận đã bị hãm hiếp. Tôi đã nghĩ nếu Frank có hiếp cô gái ấy thì sau khi được phục vụ bằng tay, lượng tinh dịch của ông ta nhất định sẽ không nhiều. Trong đầu tôi vẫn cứ luẩn quẩn ý nghĩ Frank và cô nữ sinh cấp III có liên quan tới nhau. Chắc hẳn nếu là Jun, cô ấy sẽ nói rằng tôi nghĩ hơi quá. Tôi không hẳn là cố quy kết thủ phạm là Frank nhưng kinh nghiệm hai năm làm việc ở khu fuzoku của Tokyo này như mách bảo tôi rằng không được tin một người như Frank. Ai cũng có lúc nói dối. Thế nhưng, kiểu người luôn miệng nói dối, tức là nói dối trở thành chuyện thường ngày sẽ khó ý thức được là mình đang nói dối và thậm chí tới một lúc nào đó còn quên luôn là mình đang nói dối. Tôi cũng biết một số người như vậy và tôi không bao giờ dính dáng đến họ. Trong thế giới này, kiểu người ấy rất nguy hiểm.

Trên sân khấu, cô gái có thân hình mỏng mảnh bắt đầu múa thoát y vũ. Bụng cũng uốn éo nhưng không phải là một vũ công chuyên nghiệp mà là một gái fuzoku (*gái điếm*) nên nhìn các động tác chẳng có gì là gợi tình. Trông lối bịch nhưng lại rất đáng thương. Chẳng ai hy vọng sẽ được chiêm ngưỡng những màn thoát y vũ chuyên nghiệp ở những chốn như thế này. Cô gái ghé sát vào khách hàng đang ở trong lều và cởi bỏ dần chiếc áo ngủ, mân mê hai bầu ngực, rồi đưa cả tay vào chiếc quần lót. Cô trang điểm nhẹ nhàng, hơn nữa da cũng trắng nên có thể nhìn thấy cả gân xanh nổi ở mặt và chân. Dưới ánh đèn sân khấu, khi nhìn thấy những cái gân xanh ấy, tôi có cảm giác có gì đó rất cay nghiệt. Đúng lúc đó, Madoka từ trong lều bước ra.

"Sao? Thế nào?" Tôi cất tiếng hỏi khẽ. Mùi nước hoa nồng nặc trong căn lều nhỏ. Madoka đặt thùng rác làm bằng nhựa đựng khăn lau tay và bao cao su xuống, trên người đang mặc bộ váy ngủ có diềm đăng ten. Trông dáng người như đang chuẩn bị đi tìm một "con chim xanh may mắn" nào đó. *(tên một vở kịch nổi tiếng của nhà thơ người Bỉ, Maeterlinck (1862-1949) đã trở thành một điển cố văn học, biểu tượng cho hạnh phúc tình yêu đôi lứa)*

"Vị khách ở lầu số 5 là một ông Tây à?"

"Tôi cũng chẳng nhớ đó là lầu số 5 hay số mấy nữa. Ngoài ông ta, ở đây làm gì còn khách Tây nào nữa thì phải."

Trong lầu, vì bị ngược sáng nên Madoka không nhìn thấy rõ mặt. Cô ấy nói như thể đang gặp rắc rối hay bị vào nhầm cửa.

"Ông ta không muốn được phục vụ đặc biệt ư?"

Nghe tôi hỏi xong, Madoka lắc đầu nói là ông ta có yêu cầu phục vụ.

"Thế có điều gì bất thường à?"

"Đúng! Tôi đang làm thì giữa chừng ông ta bảo dừng lại."

"Thế có nghĩa là chưa cho vào được à?"

"Chưa cho vào là sao?"

"Tức là to quá hay sao?"

"Về độ lớn thì tôi nghĩ là bình thường nhưng tôi thấy lạ lắm. Lần đầu tiên tôi bị một người có cái mặt như thế cọ xát. Hơn nữa, cái cửa quý của ông ta, tôi thấy, nói thế nào nhỉ, cảm giác rất khó chịu."

"Cảm giác rất khó chịu á?"

"Đúng! Ở từng chỗ tôi lại thấy độ cứng khác nhau."

"Có phải là Silicon không?"

"Nếu là Silicon hay ngọc trai thì tôi biết ngay. Không phải đâu. Lúc đầu do tối nên tôi không nhìn rõ mặt nhưng khi được nửa thời gian do có ánh đèn chiếu vào tôi có thể thấy khuôn mặt ông ta, ông ta cũng đang nhìn tôi. À mà thôi, tôi đi được chưa? Tôi sẽ bị mất vì tội buôn chuyện với khách mất."

"À, được rồi. Tôi đã phiền cô nhiều quá."

Tôi đáp. Rồi Madoka nói "không sao" và đi luôn. Tôi có cảm giác như cô ấy không muốn nói thêm điều gì nữa về Frank. Trên sân khấu, một cô gái trần truồng, quần lót tụt xuống tận mắt cá chân đang uốn éo thủ dâm... Không biết có phải là diễn hay là cũng có một chút cảm giác thật, mà cũng không biết có phải là làm cho người khác khi nhìn thấy sẽ bị kích dục hay không, ngoài người trong cuộc ra sẽ chẳng ai biết được. Tôi không

biết nhưng biểu lộ rõ nhất của việc bị kích thích đó là nét mặt và tiếng nói. Cho dù là con trai thì cũng không có nhiều cách biểu lộ cho lắm. Chắc hẳn Madoka từ trước tới giờ đã nhìn thấy hàng trăm, hàng nghìn khuôn mặt với trạng thái như thế. Không biết khuôn mặt của Frank như thế nào khi được phục vụ đặc biệt.

Từ lúc ra khỏi phòng nozoki, Frank không nói một câu nào, tôi cũng chẳng buồn bắt chuyện. Chúng tôi cứ đi mãi, đi xa dần ánh đèn neon và tiếng chào mời khách và khi để ý thì đã đứng trước trung tâm tập đánh bóng chày cách xa khách sạn Tình yêu tự bao giờ. Đã 1 giờ đêm, nhưng tôi vẫn nghe thấy rõ tiếng đánh bóng vọng ra từ trong sân tập đánh bóng chày có lưới sắt bao quanh. Frank dừng bước, nghe tiếng vọng đó một hồi lâu, rồi nhìn về phía lưới sắt với vẻ mặt rất ngạc nhiên. Có vẻ như ở Mỹ không có một trung tâm tập bóng chày hay sân golf có lưới sắt bao quanh như thế. Tôi nghĩ kiểu trung tâm này đều có ở khắp nơi trên thế giới. Giống như máy bán đồ uống hoặc thuốc lá tự động phổ biến khắp toàn cầu. Tức là máy bán hàng tự động cũng có nhiều ở các nước ngoài Nhật Bản này. Những người khách hiếu kỳ thường hay hỏi tôi như: "Kenji, tại sao lại cần có nhiều máy bán hàng tự động thế này? Các cửa hàng tiện ích mở cửa suốt 24 giờ nhiều nhan nhản thế đâu cần để các loại máy như thế chứ? Tại sao lại cần nhiều loại lon cà phê, nước ngọt hay nước tăng lực đến vậy? Nhà sản xuất làm ra nhiều loại như vậy thì lấy đâu ra lợi nhuận?". Đến tận bây giờ tôi vẫn chưa thể trả lời nổi những câu hỏi đó. Ban đầu tôi cũng không hiểu tại sao người Mỹ lại có thắc mắc kiểu ấy. Ở đất nước này có rất nhiều điều mà người nước ngoài nhìn vào sẽ thấy rất bất thường. Và tôi cũng không biết giải thích với họ thế nào nữa. Nước Nhật cũng là nước thuộc loại giàu có trên thế giới mà tại sao mọi người lại phải làm việc đến kiệt sức lực? Những cô gái trẻ ở các nước châu Á nghèo khác thì rõ rồi nhưng không hiểu lý do gì mà có nhiều nữ sinh của nước Nhật, một, nước giàu có lại đi "bán-xuân"? Ở các nước, mọi người thường cố gắng làm việc vì hạnh phúc gia đình, còn ở Nhật tại sao lại không có ai lên tiếng thắc mắc khi mọi người có xu hướng sống và làm việc một mình? Tôi không thể giải thích nổi. Những điều đó không thấy nói trên báo hay tạp chí và cả trên vô tuyến nữa. Không ai giải thích cho tôi biết tại sao ở đất nước này lại tồn tại kiểu làm việc quá mức hay sống và làm việc một mình.

Frank nhìn không chớp mắt về phía sân tập bóng chày. Tôi nghĩ chắc ông ta cũng muốn chơi thì phải. Khi tôi gợi ý rủ chơi thì Frank ngạc nhiên nhưng lại gật gù cái đầu. Ở tầng một là khu chơi game, lên tầng hai chúng tôi mới phát hiện ra một khoảng sân rất rộng có đèn pha chiếu sáng trưng. Treo ngay giữa tấm lưới là tấm biển ghi dòng chữ: Ở đây rất nguy hiểm, nên quý khách nào không chơi bóng thì không nên dừng ở khu vực đánh bóng. Tất cả có bảy lần đánh, tốc độ bóng mỗi lần đánh là khác nhau. Chiếc máy bên trái có thể phát bóng đạt tốc độ tối đa là 135 km/h, máy bên phải chỉ đạt tốc độ tối đa là 80 km/h. Có một khách đang lạng lể đánh bóng trong khu vực tập đánh và một đôi trai gái đang say rượu. Chàng trai ở bên trong đang đánh bóng, còn cô gái cổ vũ ở ngoài tấm lưới. Chàng trai vì đang say nên toàn đánh bóng lên trên không. Còn cô gái thì hò hét không ngớt: "Không được thua, không được thua". Tôi cũng chẳng hiểu cô ta nói là không được thua với cái gì? Nơi cô gái đang đứng có lợp mái còn xung quanh trống không, giống hệt như sân ga xe lửa ở tỉnh lẻ. Nhân viên bảo vệ đang gác chân lên

ghế ngủ trong một căn phòng vừa nhỏ vừa hẹp trông chẳng khác gì trạm thu phí giao thông. Bên cạnh có lò sưởi, lửa vẫn đang cháy trông có vẻ rất ấm áp. Ông ta mặc một chiếc áo phông. Có cả một người vô gia cư đang trú nhờ ngay cạnh tường. Ông ta nửa nằm nửa ngồi trên một tấm bìa giấy các tông vừa uống rượu trong chiếc cốc mì ăn liền vừa đọc báo.

"Ở Mỹ không có những nơi như thế này." Frank nói.

Tôi cũng đáp: "Ở Nhật cũng có ít thôi".

Nơi để các máy phát bóng rất tối. Ánh đèn màu xanh lá cây nhấp nháy trên cánh tay đòn của chiếc máy đang hoạt động. Tiếng băng chuyền thu hồi bóng và lò xo nghe lẫn trong bài hát của Yuki Uchida phát ra từ một cái loa cổ lỗ sĩ. Cậu thanh niên đang vãi mồ hôi đánh bóng cũng khá chuẩn. Nói là chuẩn nhưng bóng chỉ bay được khoảng 30 mét là cùng. Phía trên cao của tấm lưới có treo một tấm bảng hình elíp dán dòng chữ hemerun, nhưng vì bị rách nên không nhìn thấy chữ "m" đâu nữa. *(Home run: Thuật ngữ dùng trong môn bóng chày, chỉ cú đánh cho phép người đánh chạy quanh ghi điểm mà không phải dừng lại).*

"Ông có muốn đánh thử không?" Tôi hỏi Frank

"Không! Tôi hơi mệt nên muốn nghỉ một chút. Cậu muốn đánh thì cứ đánh đi, tôi ở đây xem cậu đánh cũng được."

Nói xong, Frank kéo chiếc ghế ở trước phòng của nhân viên bảo vệ lại gần để ngồi. Lúc Frank lấy chiếc ghế, người vô gia cư quay sang nhìn Frank. Frank có hỏi bằng tiếng Anh rằng chiếc ghế này có ai dùng không nhưng ông ta không trả lời mà nuốt ực một ngụm rượu trắng không biết là Vodka hay Shochu. Tay phải ông ta vẫn cầm cốc rượu. Mùi bốc đến tận chỗ tôi. Đó là mùi đặc trưng của một người Nhật vô gia cư.

"Ông ta lúc nào cũng sống ở đây à?" Frank vừa ngồi vừa hỏi.

"Không hẳn là sống."

Tôi vừa trả lời vừa nghĩ: "Trời lạnh thế này, mình cũng muốn đánh một chút nhưng khó mà nói với Frank về việc trả tiền mua vé vào cửa". Tiền vé cho một lần chơi là 300 yên, tôi có thể trả được nhưng không thích phát bóng một mình. Tôi không thích đi lòng vòng nên khi thấy Frank nói có các anh trai đã từng chơi bóng chày thì đã có ý dẫn Frank tới đây. Đây là công việc, việc nào ra việc nấy. Lúc chụp-ảnh, tôi cũng đã phải trả 300 yên. Số tiền đó không phải là nhiều nhưng tôi đã nói ngay từ đầu, nếu có phát sinh gì ngoài việc đi hướng dẫn ra thì khách vẫn phải chi tiền hết vậy mà ông Frank này lại đưa tôi vào tình huống thật khó xử. Có lẽ cũng do mệt mỏi mà tôi cũng không thể nói với Frank rằng: "Ông đưa cho tôi mấy đồng xu". Thực sự tôi bắt đầu hơi mệt.

"Ông ta là người vô gia cư."

"À! Vậy hả?"

Ở nơi gió lùa rét như thế này tôi chẳng có hứng thú nói chuyện nữa. Sau lưng chúng tôi có bãi đỗ xe của nhà cao tầng. Có thể nhìn thấy đèn neon của khách sạn Tình yêu cao hơn tấm lưới của sân tập bóng chày. Vì lạnh quá nên mũi của Frank đỏ lựng. Ông ta ngồi dựa lưng vào ghế và người cứng đờ không hề nhúc nhích, mắt thì vẫn đang nhìn người vô gia cư nốc rượu.

"Sao không ai đuổi người này đi nhỉ?"

"Rắc rối lắm!"

"Có nhiều người vô gia cư ở nhà ga và công viên nhỉ! Tôi không biết là ở Nhật lại có nhiều người vô gia cư đến vậy. Ở Nhật có hội choai choai nào tấn công họ không vậy?"

Tôi vừa trả lời là có vừa nghĩ ông này có lẽ không hề thấy lạnh.

"Có ư? Kenji, cậu nghĩ sao về hội đó?"

"Tôi không dám đây! Tụi đó bẩn và cũng không bao giờ có ý định kết thân với ai cả!"

"Mùi à? Mùi chính là yếu tố để có thể yêu hay ghét một con người. Ở New York, có bọn đầu gấu chuyên tấn công những người vô gia cư. Những người vô gia cư này không có tiền hay của cải gì đáng giá nên chúng thường đánh họ như một thú vui. Nhất là đối với những người già, chúng vật từng chiếc từng chiếc răng một, hay thậm chí còn bạo hành tình dục."

Tôi tự hỏi tại sao Frank lại nói những điều như thế ở nơi này và đúng giờ này?

Cô gái vẫn hò hét không ngớt rồi ôm lấy cậu thanh niên cũng đang lão đảo khi đánh bóng xong. Cả hai cùng ra cổng đi về. Còn người khách kia vẫn cần mẫn tập đánh bóng. Ở đây lạnh đến mức hai chân cóng lại như khi nửa thân dưới không mặc gì. Hầu như cửa sổ nào của khách sạn Tình yêu cũng sáng đèn. Khi nhìn thấy ánh đèn mờ mờ đó tôi lại nhớ tới những điều mà Madoka đã nói ở phòng nozoki là mình chưa bao giờ thấy một người khi cọ xát dương vật lại có khuôn mặt như thế. Tôi quên không hỏi cô ấy là Frank đã xuất tinh chưa. Không biết khuôn mặt của Frank lúc đó như thế nào nữa.

"Chuyện kiểu này chán nhỉ?"

"Tại sao lại chán? Tại sao khi nghe việc hội thanh niên thường gây gỗ với những gã có mùi hôi bốc lên khủng khiếp lại thấy chán? Tại sao những hình ảnh như thế lại làm cho người ta khó chịu? Tại sao một đứa trẻ sơ sinh khi nhìn thấy sữa là lập tức noén

cười một cách vô thức? Tại sao mọi người lại có phản ứng giống nhau với mùi hôi đó nhỉ? Tức là tại sao không ai lại vô thức muốn thơm vào má của những người vô gia cư hay không có ai lại vô thức giết một đứa trẻ sơ sinh? Nhưng Kenji à, tôi vẫn cứ có cảm giác có người kiểu như thế đang ở một nơi nào đó."

Tôi thấy khó chịu khi nghe Frank nói. "Tôi đi đánh bóng đây." Nói xong tôi đi vào phía trong khu đánh bóng có quây tấm lưới.

Tôi đã vào hần bên trong. Mặt sàn hơi nghiêng nghiêng để những quả bóng bị đánh hỏng lăn xuống dưới. Mặt sàn bê tông được sơn màu trắng, lại còn bị ánh sáng đèn pha chiếu nên nhìn trông càng trắng xóa. Ánh đèn neon và ánh đèn từ cửa sổ của khách sạn Tình yêu chiếu hắt vào tấm lưới. Cảnh tượng này dễ gây cho người ta cảm giác lạnh lẽo. Vừa nghĩ vậy, tôi bèn giơ tay giơ chân khởi động qua loa, rồi chọn một chiếc gậy nhẹ nhất trong ba chiếc gậy được đặt sẵn. Tôi nhét ba đồng xu vào máy, ngay lập tức bảng chữ có đèn màu xanh lá cây hiện lên dòng chữ: tốc độ bóng là 100km/h. Tôi có thể nghe thấy tiếng máy khe khẽ khởi động. Sau đó, một quả bóng được tung bật ra bay trên không. Bóng bay rất nhanh, tới 100km/h, mà tôi cũng chưa kịp chuẩn bị vùng gậy đứng tư thế nên bóng bị bay bật lại trên không.

Frank nhìn chăm chăm vào tôi khi tôi không đánh trúng bóng. Ông ta đứng dậy và đi về phía tôi.

Ông ta nói: "Này Kenji! Cậu sao lại đánh tồi đến thế nhỉ?".

Không hiểu sao tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi không muốn bị một người như Frank nói như thế.

"Kenji, cậu nhìn ông kia kìa!"

Frank chỉ sang người khách đang đánh bóng ở bên cạnh.

"Người đó đánh siêu thật! Quả nào cũng đánh vừa mạnh vừa nhanh."

Đúng là ông ta đều đánh trúng hầu hết các quả bóng lao tới với tốc độ 120km/h. Tốc độ vùng gậy cũng không phải là thường. Tôi đoán chắc ông ta là một cầu thủ bán chuyên nghiệp chơi để kiếm tiền ở các đội bóng chày buổi sáng. Tôi cũng có nghe nói cũng có các cầu thủ như thế sống ở quanh khu này. Họ thường là những người đã học hết cấp III hoặc làm ăn thua lỗ, lao vào gái gú, cờ bạc, nghiện hút không biết cách kiếm sống nào khác nên đành đi làm những việc như đánh thuê trong các trận bóng chày nghiệp dư. Một cú home run được 2.000 yên, một quả đánh trúng được 500 yên. Một khoản khá hời nên họ rất cố gắng tập luyện.

"Tôi đã quan sát rất kỹ từ nãy tới giờ. Kenji à! Cậu vẫn chưa đánh trúng một quả nào cả. Mà bóng ở đây bay chậm hơn so với ở bên kia cơ đây."

"Tôi biết rồi." Tôi hơi cao giọng một chút rồi lấy hết sức đánh quả bóng đang lao tới liền sau đó. Frank lại lắc đầu:

"Lạy Chúa tôi! Gì thế kia! Quả bóng đi chậm thế mà..."

Tôi tức lộn ruột, nhưng vẫn giờ gậy tập trung đánh quả khác. Vậy mà Frank vẫn luôn miệng lải nhải điều gì đó đại loại như là: Đánh thế thì ma cũng chê, quỷ cũng phải hờn.

"Ông có thể không nói nữa được không? Nếu không tôi không thể tập trung đánh nổi!"

Tôi hét tướng lên như vậy. Frank vẫn lại tiếp tục thở dài và lắc đầu.

"Kenji! Cậu có biết Jack Nicklaus không? Khi đánh quả bóng quyết định ông ta đã tập trung đến mức dù có cơn gió mạnh thổi qua bay cả mũ cũng không mấy may bị phân tán tư tưởng. Đây mới là sự tập trung cao độ!"

"Tôi xin ông đấy! Ông đừng nói nữa được không? Tôi sẽ ghi được điểm cho xem!"

Frank lạnh lùng lắc đầu và nói:

"Hừm! Cá cược hử?"

Tôi thấy khó chịu với kiểu nói đó. Tôi nghĩ chắc là Frank rất hay cá cược. "Hừm! Cá cược hử?" Chắc hẳn Frank đã tính toán rất kỹ trước khi đưa ra câu "mời chào" đó. Quả là một con người xảo quyệt. Tôi chợt có ý nghĩ thoáng qua trong đầu như thể khi nhìn khuôn mặt vô cảm của Frank. Nhưng tất cả đã muộn vì tôi đã lỡ nói:

"Được. Cá thì cá!"

Tất cả những kinh nghiệm từ trước tới nay của một chàng thanh niên mới vào đời đều bị tiêu tan hết.

"Kenji! Thế này nhé! Tất cả sẽ có 20 cú đánh. Chỉ cần cậu đánh trúng một lần vào bảng home run là cậu thắng rồi. Tôi sẽ trả gấp đôi tiền công hôm nay cho cậu. Còn nếu cậu không đánh trúng phát nào thì tôi sẽ thắng và tiền công hôm nay tôi sẽ không phải trả cho cậu. Nghe ổn chứ?"

Frank vừa nói vừa tỏ ý như kiểu cá cược đó là rất hợp lý.

"Frank này! Tôi thấy bất công quá!"

"Tại sao?"

"Nếu ông thắng thì tiền thù lao của tôi sẽ là zero, công sức của tôi bỏ ra hôm nay sẽ là zero. Còn nếu tôi thắng thì ông chỉ phải trả gấp đôi tiền thôi! Thế không công bằng chút nào!"

"Vậy làm thế nào đây?"

"Nếu ông thắng thì ông chỉ trả một nửa, nếu tôi thắng tôi sẽ được gấp đôi tiền thù lao. Như thế nghe xuôi tai hơn!"

"Vậy có nghĩa là nếu cậu thắng, tôi sẽ phải trả 20.000 yên cho hai tiếng, cộng thêm 20.000 yên cho hai tiếng làm thêm, tổng là 40.000 yên, nhân đôi số đó là 80.000 yên á?"

Tôi vừa gật đầu vừa bất ngờ trước phần tính toán cộng trừ tiền nong đó của Frank. Về điểm này thì Frank đúng là một người Mỹ không lẫn đi đâu được. Người Mỹ không bao giờ quên phần thỏa thuận đã được thống nhất ngay từ đầu. Dù họ có say đến mấy hay đang mê mẩn ngẩn ngía, sờ soạng các cô gái khóa thân thì họ cũng vẫn có trí nhớ cực kỳ chuẩn.

"Thế cũng không công bằng! Nếu cậu thắng, cậu sẽ được 40.000 yên, còn nếu tôi thắng thì tôi vẫn chỉ được 20.000 yên."

Frank vừa nói vừa nhìn tôi chằm chằm. Rồi lại

"Cậu chặt chẽ thật đấy!"

Tôi không biết có phải là Frank đã nổi cáu hay không. Và tôi lại nói luôn:

"Tôi hiểu rồi! Cứ theo cách của ông vậy!"

Nghe tôi nói vậy, Frank nhoen cười.

"Kenji, tôi sẽ trả tiền cho phần chơi này. Vừa nói Frank vừa lấy ra ba đồng xu 100 yên từ trong túi áo jacket bằng đầu ngón tay để móng trông rất khó ưa. Tôi vừa cầm mấy đồng xu vừa thắc mắc tại sao Frank có mang theo tiền lẻ mà lại không lấy ra lúc chụp ảnh ban nãy.

"Nhét 300 yên thì đánh được mấy quả?"

"30 quả."

"Vậy thì 10 quả đầu coi như là thử. Bắt đầu tính từ quả thứ 11 nhé?"

Tôi đoán chắc chắn là Frank đã tính toán rất kỹ. Tôi hiểu ra Frank là một người rất thâm. Có lẽ ông ta đã quan sát rất kỹ người đàn ông chơi bóng chày bán chuyên nghiệp đang tập đánh bóng bên cạnh từ nãy tới giờ dù động tác có rất chuẩn nhưng vẫn chưa có quả nào trúng bảng home run.

Hồi tôi mới từ quê Shizuoka lên Tokyo, trong bốn tháng đầu, tôi vừa đi chợ hàng vừa đi học ở trường dự bị, vào những hôm đẹp trời, tôi thường vào đánh bóng ở trung tâm tập bóng chày nằm trên phố Tamagawa cách nhà tôi hai ga. Ở đó cũng có bảng home run và nếu ai đánh trúng sẽ được nhận những món quà nhỏ. Lúc thì là con gấu bông, lúc là vé uống bia miễn phí. Một ngày tôi đánh hơn 100 quả nhưng chưa lần nào đánh trúng vạch đỏ. Chỉ duy nhất một lần tôi thấy có người đã đánh trúng. Từ chỗ đánh bóng cho đến lưới là 20 mét, tấm bảng hình elíp ghi chữ home run to bằng một tatami được treo trên độ cao khoảng 15 mét. Đến dân chuyên nghiệp cũng khó mà đánh trúng. Thỉnh thoảng có các bà già may mắn đánh lung tung thế nào tình cờ bóng lại bay trúng bảng home run và được nhận một con gấu bông.

Tiếng máy bắt đầu rít lên, và 10 quả bóng đánh thử cũng đã hết. Tôi đã từng chọn cách dồn hết sức vào vai để đánh. "Dồn hết sức vào vai như thế thì không bao giờ đánh trúng bóng đâu." Bố tôi đã dạy tôi như thế khi tôi mới bắt đầu tập bóng chày. Lúc ấy tôi chỉ khoảng bảy, tám tuổi. Bố tôi làm nghề thiết kế máy dành cho nghề mộc. Ông cũng thường đi công tác, chủ yếu ở Đông Nam Á. Ông không cường tráng nhưng ông rất thích xem và chơi thể thao. "Hãy nhìn theo quả bóng!" Bố tôi đã nói thế khi mua cho tôi chiếc găng tay để tập bắt bóng. Quả đánh thử đầu tiên tôi đánh rất dứt khoát. Quả bóng đập thẳng vào tấm lưới. Tôi nghe thấy Frank ồ lên một tiếng. Quả bóng ở ngay dưới tấm bảng home run đúng 2 mét. Đến quả đánh thử lần hai tôi cũng đã đánh rất tốt nhưng bóng lại bay thấp hơn, đập trúng vào tấm lưới của máy ném bóng. Tôi cứ nhẩm lại câu: "Hãy nhìn theo quả bóng!" Và những hình ảnh về bố lại hiện rõ trong tôi. Tôi không có nhiều kỷ niệm vui chơi với bố. Vì bố tôi chẳng mấy khi ở nhà. Ông hay phải sang Malaysia để làm một cây cầu. Thế mà đến tận bây giờ tôi vẫn nằm mơ thấy bố cùng tôi tập bắt bóng.

Sang lần thử thứ ba, bóng cũng vẫn ở dưới. Dù có trúng vạch chỉ lũy 3 nhưng vẫn không phải là home run. Quả thứ tư và thứ năm thì đi sát đất. Đến quả thứ mười tôi tập trung vào việc nhìn thật kỹ quả bóng đang bay tới, trong đầu không còn nghĩ gì tới Frank nữa mà chỉ ngập tràn ký ức về bố. Trước khi mất vì căn bệnh liên quan đến dạ dày, ông đã nói rằng ông là một người bố vô trách nhiệm, có hai việc mà ông vẫn chưa kịp làm. Một là chưa kịp nhìn cây cầu lúc hoàn thành và chưa kịp dạy cho Kenji tập bơi. Hình như là từ lúc tôi ra đời, trong thâm tâm bố tôi đã rất muốn dành nhiều thời gian để chơi, để tập bắt bóng hay bơi lội cùng với đứa con trai của mình nhưng vì quá bận bịu ông đã không làm được điều đó. Tôi nghĩ, tôi rất mê nước Mỹ cũng là do ảnh hưởng của bố. Thỉnh thoảng bố tôi có về nhà nhưng chỉ trong một thời gian rất ngắn rồi lại đi. Mỗi lần chuẩn bị sang Malaysia là mặt ông lại rất tươi vui. Mẹ tôi nói bóng nói gió là vì ông có người phụ nữ khác ở đó. Tôi thì nghĩ rằng không chỉ vậy mà ông có một niềm đam mê công việc rất lớn ở Malaysia. Tất nhiên là tôi rất buồn nhưng tôi lại rất thích hình ảnh

ông xách chiếc va li rồi nói với tôi: "Chào con nhé!". Và tôi cũng muốn có một ngày tôi cũng sẽ nói giống như thế rồi đi tới một nơi nào đó.

Đến lần đánh thử quả thứ mười bốn, tôi đã gồng hết sức để có tư thế vung tay cao nhất. Bóng bật cao, bay rất mạnh. Tôi nghe rõ tiếng Frank thốt lên: "No!" Tôi cũng đã hét: "Cố lên!" nhưng bóng vẫn chỉ đập vào chỗ dưới bảng home run đúng 1 mét. Đó là cú đánh tốt nhất của tôi từ trước tới giờ. Nếu không đánh trúng thì công sức cả tối nay sẽ đi tong. Nghĩ vậy nên tôi nóng vội giơ cao tay đánh mà không ngắm kỹ. Và kết quả, bóng vẫn lăn lông lốc dưới mặt đất. Đến quả thứ 17, nghe thấy tiếng cười khà ố của Frank khiến tôi càng thêm nóng mặt và trong ba lần đánh sau, bóng chỉ bay về phía trước chứ chẳng chạm tới lưới.

"Chán ghê! Thật là đáng tiếc! Chờ mãi mà không thấy trúng quả nào!"

Frank vừa tỏ vẻ nuối tiếc vừa nói. Tôi nghĩ mình phải làm gì đó. Không thể để gã này bóc lột công sức người khác một cách dễ dàng như vậy. Tôi ra khỏi sân tập, vừa cởi chiếc áo khoác vừa đưa gậy cho Frank và nói:

"Đến lượt ông đấy, Frank!"

Frank không hề có ý muốn đón lấy chiếc gậy "Thế này tức là sao?" Frank giả bộ hỏi.

"Đến lượt ông đánh đó! Điều kiện vẫn vậy!"

"Khoan đã! Tôi đâu có nói là sẽ đánh?"

"Ông đã từng đánh bóng rồi đúng không? Tôi đã đánh rồi, bây giờ ông cũng phải đánh chứ!"

"Tôi đã nói từ nãy rồi, tôi đang mệt nên không giơ gậy lên nổi."

"Ông là kẻ nói dối!"

Nghe tôi nói vậy Frank thay đổi hẳn sắc mặt. Cũng giống như lúc bị mấy thanh niên da đen chào khách phớt lờ hay lúc bị hỏi là có đúng là người New York hay không khi ở quán bar; trên da mặt của Frank cứ nổi các mao mạch màu xanh, đỏ, mắt thì cũng không thấy sáng nữa. Đuôi mắt, sống mũi, và khóe môi cứ giật giật. Lần đầu tiên tôi nhìn mặt Frank ở cự ly gần đến vậy. Trông vừa như đang nổi cáu lại vừa như đang hoảng sợ.

"Cậu vừa nói gì cơ?"

Frank nhìn tôi hỏi với ánh mắt tối sầm.

"Tôi không hiểu cậu vừa nói gì. Cậu nói tôi đã nói dối á? Sao cậu lại nói thế? Tôi đã nói dối cậu khi nào?"

Tôi cúi mặt. Tôi không muốn nhìn mặt Frank nữa. Hình như Frank đang tỏ vẻ rất buồn thì phải. Tôi nghĩ, nếu nhìn thì tôi sẽ lại thấy khuôn mặt đó thật đáng thương.

"Khi ngồi chờ ở ngoài phòng nozoki, ông nói với tôi là đã chơi bóng chày lúc còn nhỏ. Cả các anh trai của ông nữa, họ không có trò khác để chơi nên chỉ toàn chơi bóng chày còn gì!"

"Thì đúng là tôi đã nói vậy thì phải. Nhưng tại sao cậu đã quy cho tôi tội nói dối?"

"Đối với một người mà đã trải qua một tuổi thơ như thế thì sẽ phải coi bóng chày như một cái gì đó rất thiêng liêng chứ? Không phải vậy sao?"

"Tôi vẫn chưa rõ lắm!"

"Tức là không có gì quý giá hơn điều thiêng liêng ấy."

Kenji à! Tôi bắt đầu hiểu ý cậu muốn nói rồi. Nếu những điều tôi đã nói trong lúc chờ ở phòng nozoki ban nãy là đúng thì bây giờ tôi phải đánh bóng chứ gì? Được rồi!" Nói xong, Frank cầm lấy chiếc gậy.

"Thế vẫn cá cược hử!"

Frank vừa vào sân vừa hỏi tôi như vậy. Người đàn ông tập đánh ở bên cạnh đã ra về. Quanh khu vực này, ngoài nhân viên bảo vệ và gã vô gia cư ra chỉ còn tôi và Frank.

"Ông chỉ cần đánh trúng home run một lần thì tiền công tối mai ông cũng không phải trả cho tôi. Còn nếu không đánh trúng thì tôi vẫn được nhận tiền công tối nay."

Frank gật đầu, nhưng trước khi cho tiền vào máy lại gọi tôi rồi bảo:

"Thực ra chính tôi cũng không hiểu tại sao lại thành ra thế này!"

Ban đầu tôi vẫn chưa hiểu ý của Frank.

"Không phải là vì tôi thấy cậu có vẻ khó chịu mà cầm gậy đầu. Mà tôi muốn cùng cậu chinh phục vạch home run mà thôi. Nói thế cậu có hiểu cho tôi không nhỉ?"

"Tôi hiểu." Tôi đáp.

"Ờ... Nói thế nào nhỉ? Về chuyện ban nãy ấy mà, tôi đã làm cậu phải nổi cáu, rồi khiến cậu phải tham gia trò cá cược để khỏi phải trả tiền công cho cậu... Tôi không phải

là kiểu người như thế. Chỉ là chơi thôi mà. Tôi muốn nhớ lại cảm xúc lúc còn nhỏ thôi mà. Tôi có rất nhiều tiền. Ờ... Trông tôi có vẻ không giống một người giàu có cho lắm nhưng không có nghĩa là tôi không có tiền. Cậu có muốn xem bên trong ví của tôi không?"

Tôi chưa kịp trả lời thì Frank đã lấy ví từ trong túi áo jacket. Chiếc ví đó khác với chiếc ví lúc Frank lấy để trả tiền ở quán bar. Đó là chiếc ví da màu đen đã khá cũ sòn nhưng bên trong có đựng một tập tiền loại 10.000 yên dày khoảng 1 milimét và một tập tiền loại 100 đô dày khoảng 3 milimét. Frank vừa nhe răng cười vừa nói:

"Ê! Đây này!"

"Có gì mà ê ê chứ?" Tôi nghĩ. Cái ví Frank lấy ra khi ở quán bar là chiếc ví giả da. Hơn nữa, những người giàu có thực sự không bao giờ mang nhiều tiền mặt đến vậy. Mà trong chiếc ví da đen tôi không hề nhìn thấy một tấm thẻ tín dụng nào.

"Tôi có cả thấy là 4.000 đô và 280.000 yên. Rõ ràng là tôi rất giàu. Cậu có hiểu không?"

"Tôi hiểu rồi."

Nghe tôi đáp vậy, Frank phấn khởi ra mặt. Nhưng da mặt của Frank lại méo mó một cách lạ thường. Tôi sợ đến rợn tóc gáy.

"Nào! Tôi bắt đầu đánh đây!"

Frank bỏ 300 yên tiền xu vào máy, rồi sau đó không đứng trên tấm đệm nhân tạo mà đứng ở chính giữa lũy hình ngũ giác ở trên sàn bê tông. Tôi thắc mắc không hiểu tại sao ông ta lại chọn vị trí đó để đứng. Không biết chừng khi đứng ở trên đó lại đánh trúng quả bóng đang lao tới mất. Chiếc đèn màu xanh đã sáng, và chiếc máy bắt đầu khởi động, ở trong,

Frank đứng ở trên lũy với tư thế cúi người đến nỗi như đang ngồi xổm vậy. Tay cầm gậy giơ ra ngay trước mặt. Nhưng lại hơi ngược, tức là tay phải lại ở phía dưới. Tôi nghĩ chắc là Frank muốn nghịch một chút chăng? Hay đó là cách riêng của Frank, giống như đang thực hiện một nghi lễ trước khi đánh bóng. Có tiếng như tiếng lò xo bật ra rồi đột nhiên lại như có gì đó bị ép vào, sau đó quả bóng bay thẳng ra. Thế nhưng Frank vẫn không hề nhúc nhích. Quả bóng đi với tốc độ 100km/h bay sượt qua tai Frank. Chỉ sau khi bóng ở sau lưng, Frank phát ra thứ âm thanh không rõ là gì rồi mới gồng hết sức vùng chiếc gậy trông như đang đánh xuống mặt đất chứ không phải là đánh bóng. Vì cầm ngược nên chiếc gậy bằng sắt bị bật ra khỏi tay của Frank, rơi xuống nền xi măng tạo ra âm thanh nghe như tiếng chuông đồng đang kêu. Quả bóng tiếp theo lại đang bay tới. Frank vẫn ở trên phía lũy và vẫn giữ tư thế như trước. Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Một người Mỹ trung niên không có gậy trên tay đang ở tư thế như ngồi

xổm, đứng ở ngay trên khu vực đánh bóng. Nơi đánh bóng như đã trở thành một nơi hoàn toàn khác. Tư thế của Frank cũng không phải là tư thế của người đánh bóng chày, mà cũng chẳng phải tư thế của một người chơi một môn thể thao nào đó. Hơn nửa người của Frank cúi về phía trước, còn mặt thì hướng xuống phía dưới, cánh tay thì vẫn thế giống như khi chiếc gậy bay đi. Cả hai tay giờ cao đẩy mạnh về phía trước, hơi chếch sang bên trái. Trông ông ta cứng đờ như một tảng băng. Tôi vừa gọi: "Này Frank!", thì quả bóng đã bay sượt qua người Frank. Frank vẫn không hề nhúc nhích. Ông ta vẫn nhìn chăm chăm sàn bê tông trắng xóa ánh đèn pha rơi vào. Gió vẫn đang thổi mạnh qua tấm lưới, có một vật như miếng vải rách đang bay phấp phật trên cao. Bài hát đang phát ra từ chiếc loa bây giờ lại là một bài hát dân ca. Frank nhìn không hề chớp mắt. Trông như thể một cái xác không hồn. Và tôi chợt có cảm giác như không còn ở thế giới thực tại nữa mà đang lạc trong một cơn ác mộng. Những quả bóng vẫn cứ đều đặn bay ra rồi sượt qua người Frank. Bỗng chốc quả bóng, vật vô tri vô giác ấy trở nên lạc lõng như đang ở một thế giới hoàn toàn khác. Quả bóng thứ sáu sượt qua hông của Frank nhưng ông ta vẫn không có động tĩnh gì, chỉ chăm chăm nhìn vào hai tay đang giờ trước mặt. Trông giống như một tên tội phạm đang ăn năn, hối lỗi cúi mặt nhận án phạt. Tôi có cảm giác như mình đang cưỡng ép Frank nên đã đi hẳn vào bên trong sân để chấm dứt tình trạng này. Tôi vỗ vào vai Frank, chỉ kịp nói "nguy hiểm lắm" thì nhận thấy người Frank lạnh cứng như sắt vậy. Tôi vừa nhắc Frank một lần nữa vừa lay người Frank. Frank đang nhìn vào tay, chuyển sang nhìn tôi rồi gật đầu. Mặt thì hướng về phía tôi nhưng ánh mắt vẫn hướng ra chỗ khác.

Mắt Frank vẫn u tối. Khi bước ra khỏi sân tập, Frank vấp phải quả bóng rồi trượt ngã. Tôi cứ luôn miệng xin lỗi Frank. Tôi rơi vào tâm trạng của một kẻ đã trót phạm phải điều gì đó không thể cứu vãn được.

"Thôi được rồi Kenji! Tôi không sao mà!"

Sau khi tôi đỡ Frank ngồi vào ghế, Frank bắt đầu như hoàn hồn rồi nói với tôi như vậy.

"Chúng ta đi uống cà phê nhé?"

Nghe tôi hỏi vậy, Frank gật đầu rồi lại cười nói:

"Ở đây lâu quá rồi!"

Người vô gia cư vẫn không hề rời mắt khỏi chúng tôi.

Phần II

Ngày 30 tháng 12 năm 1996.

Mãi tới gần trưa tôi mới thức dậy. Việc đầu tiên tôi làm là đọc báo. Lại có tin cụ thể hơn về vụ giết hại cô nữ sinh hôm trước. Báo viết:

Sáng sớm ngày 28, trên một đoạn đường ở Kabukicho của quận Shinjuku, Tokyo, một nhân viên làm việc ở quán ăn đang trên đường về thì phát hiện một chiếc túi nylon to, trong đó là xác một cô gái bị chặt rời các bộ phận và đã được đưa đến đồn cảnh sát khu Nishi Shinjuku. Cảnh sát đã điều tra và xác định nạn nhân là một cô gái mười bảy tuổi tên là Akiko, đang học lớp Mười một ở trường cấp III số 2 Taitou, là con gái đầu của ông Takahashi Nobuyuki (bốn mươi tám tuổi) ngụ tại quận Taitou. Trên người nạn nhân có dấu tích của một vụ xô xát. Nhóm điều tra ban đầu đã xác định đây là một vụ cưỡng hiếp, giết người và phi tang dấu vết. Cảnh sát đã nhanh chóng vào cuộc để tìm ra hung thủ và động cơ gây án trong thời gian sớm nhất.

Theo điều tra, tay và chân của Akiko bị cắt rời bỏ vào một túi, thân người cùng các bộ phận khác bị nhét vào một túi khác. Ngoài vết bị đâm trên mặt, còn có những vết đâm của một con dao hay vật nhọn trên người. Từ lúc chết cho đến khi phát hiện là khoảng mười hai tiếng. Trong túi, vẫn còn nguyên những vật dụng của Akiko như quần áo, sổ sách...

Nơi để túi nylon đựng xác là nơi chuyên thu gom rác phía sau đại lộ, ít người qua lại. Tại hiện trường, cảnh sát không hề thấy vết máu nào nên họ đoán rằng hung thủ đã cưỡng hiếp Akiko ở một nơi khác, sau đó mới giết, chặt xác, nhét vào túi rồi chở bằng ô tô vứt ở đây.

Akiko có qua lại với một nhóm đầu gấu lộng hành ở Kabukicho và khu Ikebukuro (Nơi tập trung nhiều thành phần xã hội đen), bị cảnh sát quận Shinjuku thẩm vấn. Nhưng sau đó lại được thả. Và chiều ngày 27, người ta vẫn thấy Akiko ngồi chơi game trong trung tâm giải trí ở khu Ikebukuro nhưng sau đó không thấy cô ở đâu nữa.

Đọc xong, tôi bật ti vi bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Tôi ra mở cửa thì thấy Jun đang đứng chờ, tay cầm chiếc túi của cửa hàng ăn nhanh và hỏi: "Anh có ăn mì ăn liền không?",

"Anh nghĩ ông ta là thủ phạm à? Ông khách tên.."

"Frank."

"À, đúng... Anh nghĩ ông Frank là chính là thủ phạm à?"

"Không hẳn là vậy. Anh chỉ nghĩ rằng ông ta rất khó hiểu."

Trên ti vi, người ta thường hay nói về các nhà phê bình là nam giới rất am hiểu về tâm lý học, tội phạm học hay thậm chí cả các nữ sinh cấp III, cứ như là trên thế giới này không có gì là không biết cả.

"Chẳng có gì hết nhưng không hiểu sao anh lại gắn kết Frank với vụ án giết người ấy. Chẳng có gì hết. Bản thân anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ."

Món mì rất ngon. Jun có mua thêm một ít thịt rán cho vào. Tôi rất thích Jun ở điểm này. Jun nhuộm tóc màu nâu nhạt, đeo cả khuyên tai nữa. Hôm nay Jun mặc một chiếc váy da ngắn và đi một đôi boots được làm bằng vải nỉ angora và len. Lúc này trên ti vi, một nhà phê bình đang nói rằng những cô nữ sinh đi boots, nhuộm tóc nâu, đeo khuyên tai đang dần tách khỏi khuôn khổ của xã hội. Jun vừa cắn miếng thịt rán vừa nói với tôi:

"Ông này thật là vớ vẩn."

Tôi cũng đáp:

"Ừ, ăn nói vớ vẩn thật!" Tôi không hiểu rõ Jun lắm. Cũng vì tôi là đàn ông hơn nữa tôi cũng đã tốt nghiệp cấp III từ hai năm nay rồi. Nhà phê bình trẻ tuổi đang nói trên ti vi tỏ ra rất am hiểu tâm lý các cô nữ sinh. Những người như thế khó mà tin nổi.

"Nhưng mà này. Thi thể nạn nhân bị cắt thành từng khúc, nghe rợn thật đây. Giống như trong cuốn *Sự im lặng của bầy cừu*". (*Sự im lặng của bầy cừu* (*Silence of the lambs*); Tác phẩm của nhà văn người Mỹ Thomas Harris (1940), đã được dựng thành phim năm 1991. Bộ phim này đã đoạt 5 giải Oscar.

"Ừ. Anh cũng thấy thế!" Tôi đáp.

"Hay là hung thủ bị ảnh hưởng từ truyện đó nhỉ. Có cảm giác cách tên hung thủ này giết hại cô nữ sinh không giống cách của người Nhật."

"Anh này! Ảnh của Frank đâu?"

"Ảnh nào?"

"Anh quên nhanh thế? Anh bảo sẽ mang ảnh chụp của Frank ở máy chụp ảnh tự động về mà!"

"Hôm qua, anh đưa Frank về tận khách sạn. Khoảng gần 3 giờ đêm anh mới về đến nhà. Trước đó anh và Frank đã cùng chơi đánh bóng chày. Frank đã nói những điều anh không thể tin nổi. Và không chỉ có thế, ông ta còn có những hành động rất lạ."

"Lạ như thế nào?"

"Đột nhiên người ông ta cứng đơ, bóng bay đến mà ông ta không hề có ý động chân động tay để đỡ bóng. Nhưng không hẳn là do ông ta không biết đánh bóng chày đâu. Một lát sau anh có hỏi thì Frank có dấu hiệu không minh mẫn như người bình thường nữa."

"Nghĩa là thế nào?"

"Nghĩa là bộ não của Frank bị cắt bỏ."

Nghe tôi nói vậy, Jun lập tức buông bát, không ăn mì nữa.

"À không! Sau khi làm cho người bị cứng đơ Frank có nói... nói từ gì ấy nhỉ... tức là một bộ phận của não bị cắt bỏ cơ..

"Bị cắt bỏ á? Thế mà không chết à?"

"Anh nhớ là bộ phận nào của não ấy. Thỉnh thoảng anh cũng có nghe thấy từ này. Hôm qua Frank có nói với anh. Anh đã tra từ điển, thậm chí còn hỏi cách phát âm từng chữ một nhưng lại quên rồi! Nó là từ gì liên quan đến bộ phận của não ấy. Em có biết từ nào cứ nói thử anh xem có đúng không?"

"Có phải là sọ não không?"

"Không phải, cũng liên quan đến xương nhưng không phải. Một từ khó hơn nhiều!"

Trên ti vi, ông già xã hội học đang lái nhái: *"Qua sự kiện này, tôi nghĩ Tokyo sẽ buộc phải ra điều lệ về việc giao cấu. Và việc này cũng là do sự thất bại về trí tuệ của người lớn.."*

"Có phải là thùy não không?"

Jun nói xong, tôi cốc luôn vào đầu cô ấy. Tôi nghĩ kết quả học tập thì không cao lắm nhưng cái đầu không tồi chút nào. Mẹ của Jun hình như vừa trúng xổ số và đang đi Saipan thì phải. Nên tối hôm qua Jun có ở đây cũng không bị mẹ mắng nhưng vì Jun có đứa em trai đang học cấp II nên đã về nhà trước 12 giờ. Không phải là ngoan. Jun chỉ đang cố gắng hướng tới cái gọi là bình thường. Để có thể sống một cách bình thường không phải là dễ. Cả cha mẹ, thầy giáo, đất nước đã dạy cho tôi một cách sống giống như là của một nô lệ chứ chưa ai dạy cho tôi biết thế nào là cuộc sống bình thường.

"Đúng rồi. Đó là thùy não. Anh đã tra từ điển nhưng từ đó khó, không có trong từ điển. Frank đã bị cắt thùy não"

"Tại sao?"

"Sao cơ?"

"Tại sao Frank lại bị cắt mất thùy não? Cái đó cắt bỏ đi mà vẫn sống được ư?"

"Frank nói rằng do bị tai nạn nên đầu bị vỡ, có một tấm kính nhỏ đâm vào bên trong, nên phải cắt bớt một phần. Nói thế nhưng không biết có phải thật không? Anh kể cho em nghe chi tiết cuộc nói chuyện nhé. Frank đã nói với anh:

"Kenji này, tôi muốn nói một bí mật cho cậu không biết có được không?"

Anh chưa kịp nói: "Ông cứ kể", thì Frank đã cắt lời.

"Có lẽ rất nhiều lần cậu thấy tôi hơi khác thường một chút. Đó là do hậu quả của một vụ tai nạn năm tôi mười một tuổi. Tôi bị chấn thương sọ não nên thỉnh thoảng người tôi lại bất động như ban nãy hay thỉnh thoảng lại nói những câu vô nghĩa hoặc câu trước câu sau không hề ăn khớp nhau."

Frank kéo tay anh chạm vào cổ. Anh buột miệng: "Sao lạnh vậy?". Thực sự là rất lạnh. Gió thổi càng mạnh ở bên ngoài sân tập bóng chày trông như sân chờ nhà ga khiến cho thời tiết càng thêm lạnh. Tay của anh thì cứng đờ, nước mũi thì bắt đầu chảy. Thế nhưng, tay và cổ của Frank lại lạnh theo một kiểu khác. Lúc dìu Frank ra khỏi sân tập, phải đỡ lấy vai của Frank, anh lại có cảm giác giống như trước, lạnh và cứng như sắt vậy. Ngày trước, có lần anh đã cùng bố đi thăm nhà kho của nhà máy sản xuất máy móc do chính ông thiết kế. Vào giữa mùa đông, nhà kho đó nằm ở giữa một ngọn đồi. Anh không rõ những cái máy đó dùng để làm gì mà cứ được xếp dần trải khắp phòng, khiến cho ta có một cảm giác lạnh lẽo đặc trưng của sắt. Khi anh chạm vào Frank, anh lại nhớ về cảm giác ấy.

"Nhưng, tôi cũng không hiểu sao tôi lại lạnh đến vậy. Chức năng cảm nhận của não cũng bị mất đi nên bản thân tôi cũng không thể biết được người tôi đang nóng hay đang lạnh nữa. Đôi lúc tôi có thể nói chuyện được bình thường, nhưng có lúc tôi lại bị

mất hết ký ức. Tôi không nhớ là tôi đã nói những gì, thậm chí tôi còn không xác định được những điều tôi nói là thực hay là mơ nữa."

Frank nói như vậy khi anh và Frank rời khỏi sân tập, đi về hướng nhà ga Seibu-Shinjuku gần khách sạn ông ta ở. Anh tạm tin câu chuyện nghe giống như một bộ phim khoa học viễn tưởng vậy. Anh đã tìm ra lời giải đáp cho khúc mắc về những hành động cũng như lời nói bất thường của Frank qua câu chuyện vừa rồi, đó là do anh đã chạm vào người Frank, thấy được một cái lạnh rất khác lạ."

"Em chẳng hiểu gì sất!"

Jun vừa nói vậy khi cũng vừa đúng lúc ăn hết tô mì. Tôi vẫn còn hơn nửa bát. Vì không ăn được mì hay xúp khi còn nóng nên tôi ăn rất chậm.

"Nghe cứ như một rô bốt ý nhỉ?"

"Cả anh và em chỉ nhìn thấy rô bốt trong truyện tranh hay trên phim ảnh. Đây này, sờ vào da của người bình thường phải như thế này chứ!"

Tôi vừa nói vậy vừa xoa vào mu bàn tay của Jun sau khi đã ăn hết chỗ mì. Tôi nghĩ, gần đây chúng tôi không gần gũi nhau, chính xác là gần ba tuần rồi. Khi ở cạnh nhau cả hai chúng tôi đều có nhu cầu nhưng vì đang ăn mì và món sớ trường của Jun là sa lát nên chưa thể tiến hành.

"Bàn tay mềm mại thế này chứ! Khác một trời một vực so với Frank."

Jun đang dán mắt vào xem ti vi, thấy tôi nói vậy khẽ nắm chặt tay tôi và nói: "Anh ăn nhanh lên nào".

"Vì câu chuyện này chẳng hợp với lúc ăn uống gì cả."

Vụ cô nữ sinh bị sát hại vẫn đang được nói trên ti vi. Các nhà phân tích chia thành nhiều phần ngắn để nói, lại còn có cả tranh minh họa vẽ mặt và người của cô nữ sinh đặt ở phía sau nữa. Hình như họ đang phân tích về chi tiết cô gái bị đâm tứ tung và đó chính là điểm bất thường đáng chú ý ở vụ án này.

"Người này chắc không nghĩ tới rằng cha mẹ của cô gái bị giết khi nhìn thấy sẽ có cảm giác như thế nào? Tất nhiên là họ không xem rồi. Em nghĩ rằng những kogal *(chỉ những cô gái thích nhuộm tóc vàng chói, ăn mặc kiểu kinh dị, một trào lưu ở Nhật những năm 90)* đang bán mình này không phải là con người nữa"

Jun vừa nhìn ti vi vừa nói thêm: "Em thấy thật ghê tởm". Không biết có phải là do minh họa quá tồi hay không mà bức tranh trông thật phản cảm. Phần cơ thể bị đánh,

phần cơ thể bị cắt rời và cả phần cơ thể bị một vật nhọn như kim đâm chọc được đánh dấu bằng những màu sắc khác nhau.

"Phần cổ, hai tay, hai chân bị tách rời ra khỏi cơ thể. Ta có thể thấy không hẳn là toàn bộ cơ thể của Akiko bị thương. Hãy chú ý ở phần ngực, ở đây, phần thịt ở trên nhũ hoa bị cạo đi."

Sau đó, cái ông chuyên gia được coi là nhà phân tích dấu vết tội phạm siêu nhất Nhật Bản chú trọng nhất đó là con mắt.

"Vâng! Con mắt! Nó bị một vật rất sắc, nhọn thọc sâu. Theo như tâm lý tội phạm học thì nó được gọi là "khước từ việc bị tấn công". Nghĩa là, hung thủ ghét bị nạn nhân nhìn thấy nên đã chọc vào mắt nạn nhân. Điều này chứng tỏ là hung thủ rất nhát gan. Trước tiên hẳn phải làm cho nạn nhân không nhìn thấy gì rồi mới tiến hành hành động phạm tội của mình."

"Có thể lắm chứ!" Jun nói.

"Mà cũng có thể tên hung thủ đó lại thấy thích thú với việc dùng vật nhọn chọc vào mắt đôi phương!"

Tôi nghĩ vậy. Trên ti vi có chiếu cảnh những bà nội trợ hay các phát thanh viên tập trung ở trường quay có những hành động hay câu nói như: "Thật ghê tởm", "Không thể tin nổi" hoặc "Không thể tha thứ được"...

"Cô Akiko này là gái bán xuân đã tham gia vào một nhóm bán dâm. Chính vì thế cảnh sát đã cố gắng đi tìm các đối tượng là khách hàng mua dâm. Nhưng trong trường hợp có khách vắng lai không đăng ký tại một địa điểm cụ thể thì cảnh sát cũng khó có thể tìm ra!"

"Ta có thể biết bằng máy nhắn tin!" Jun chột nói. "Em nghĩ cô ấy có máy nhắn tin! Có khoảng từ mười đến hai mươi lần chuông reo cạnh xác nạn nhân. Chắc chắn là NTT sẽ biết!" (NTT: tên một hãng điện thoại, điện tín lớn nhất NB)

"Chi tiết đó không được báo chí nhắc đến?"

"Những chi tiết quan trọng thì người ta đăng sao được. Hung thủ có thể sẽ đọc báo hay xem ti vi, biết được điều đó mà chạy trốn. Nếu là anh, anh cũng làm vậy."

Bản báo cáo đã được thuyết trình xong. Đến lượt một học giả phân tích. Cũng có cả một phát thanh viên nói rằng những cô nữ sinh làm công việc enjokousai thật là xấu xa.

"Phải có biện pháp ngăn chặn, không thể bỏ qua hay nương tay được. Với những đứa trẻ đến tuổi dậy thì càng phải nghiêm khắc hơn. Tất nhiên chúng ta cũng cần phải bắt giam cả những kẻ đã "mua dâm" những nữ sinh. Nếu không làm vậy thì đất nước chúng ta sẽ trở thành bản sao của nước Mỹ, trong tương lai sẽ bị hủy hoại."

Nói đến đây, các bà nội trợ trong trường quay đều vỗ tay hưởng ứng nhiệt liệt.

"Ở Mỹ không có enjokousai đâu!" Jun nói. *(gái bao)*

"Nếu có một tờ báo nước Mỹ hỏi rằng tại sao nữ sinh ở nước Nhật lại đi bán xuân thì những người này có trả lời được không?"

Nghe đến từ nước Mỹ, tôi lại nhớ tới những lời Frank nói lúc vừa về đến sảnh của khách sạn. Nghe như là chuyện không tưởng vậy.

"Thông thường, đến một độ tuổi nào đó các tế bào trong bộ phận được gọi là não ấy sẽ không sản sinh nữa. Còn hằng ngày có khoảng hàng triệu tế bào mới được sinh ra ở gan, ở không ở trong dạ dày. Tế bào da cũng vậy. Thế nhưng, riêng tế bào não lại ngược lại, khi con người trưởng thành nó sẽ giảm đi. Trường hợp của tôi thì theo như lời bác sĩ nói các tế bào não, hay chính xác hơn là các tế bào ở bộ phận đã bị cắt rời đang có khả năng tái sinh dần dần. Có nghĩa là ở trong đầu tôi cả tế bào cũ và tế bào mới đan xen nhau. Ký ức của tôi thường bị nhập nhòe, thế nên đôi khi tôi có những hành động rất khó hiểu."

Phần nói về cô nữ sinh bị giết hại đã kết thúc. Khi nghe tới phần tin tiếp theo tôi đã quá bất ngờ ọe luôn chỗ mũi tôi vừa đưa vào miệng. Đó là tin về việc có một người vô gia cư bị thiêu chết.

"Chúng tôi xin chuyển sang tin khác. Sáng sớm hôm nay, tại nhà vệ sinh có thu phí trong công viên, ở khu Nishi Shinjuku trung tâm quận Shinjuku, một nhân viên vệ sinh đang đi dọn dẹp thì phát hiện ra một xác chết không rõ tung tích đã bị thiêu cháy. Nạn nhân hình như đã bị tắm xăng rồi bị đốt. Cảnh sát khu Nishi Shinjuku xác định đây là một vụ án mạng và đang khẩn trương tiến hành điều tra. Tràn nhà vệ sinh được làm bằng bê tông, cũng bị cháy sém. Ngoài ra, có một cuốn tạp chí và một túi giấy được cho là của nạn nhân bị rơi ra. Nếu đó là vật dụng của nạn nhân thì rất có thể đây là một người vô gia cư sống trong công viên. Tiếp theo, tôi xin được chuyển sang tin tức khác..."

Bỗng nhiên tôi có cảm giác những sợi mũi trong miệng tôi giống như những miếng giẻ lau nhà. Tôi cũng nhớ lại cảm giác rất khó chịu khi nhìn thấy Frank.

"Anh sao vậy?"

Jun vừa nhìn vào mặt tôi vừa hỏi. Tôi cố nuốt hết chỗ mũi rồi lấy vội bình nước Evian tu một hơi. Một cảm giác cực kỳ khó chịu.

"Này! Sắc mặt anh xấu lắm!"

Jun lại gần rồi xoa nhẹ vào lưng tôi. Dù tôi đang mặc áo len nhưng vẫn cảm nhận được sự mềm mại của bàn tay một người con gái còn rất trẻ. Cảm giác này tôi không hề cảm nhận được từ Frank.

"Chắc lại có gì liên quan tới ông Tây đó hả anh?"

"Ông ta tên là Frank!"

"À! Một cái tên nghe phổ biến quá nên có tác dụng ngược lại, dễ quên ghê. Frank! Em nhớ rồi."

Tôi lẩm bẩm: "Một cái tên nghe phổ biến à? Không biết đó có phải là một cái tên thật không nhỉ?".

"Có nghĩa đó là tên giả ư?"

Tôi kể lại toàn bộ câu chuyện Frank đã nói lúc ở sân tập bóng chày.

"Này, như thế thì lạ thật đấy! Ông Tây đó, à không ông Frank ấy lại nói rằng trên đời này vẫn có người muốn ôm lấy kẻ vô gia cư nồng nặc mùi hôi hay muốn giết một đứa trẻ sơ sinh một cách vô thức ư?"

"Ông ta", tôi nói, "anh nghĩ ông ta chẳng nói thật một điều gì hết. Mà tất cả những điều đó đều liên quan đến việc hãm thù."

"Anh nghĩ Frank cũng đã giết người vô gia cư đó?"

Thật là khó giải thích cho Jun vì tôi cũng chẳng có một cơ sở, chứng cứ nào cả, hơn nữa Jun cũng chưa gặp Frank lần nào. Nếu không trực tiếp tiếp xúc thì sẽ không cảm nhận được.

"Nếu thế thì anh nên hủy hợp đồng với ông ta đi thì hơn!"

Nghĩ đến việc hủy hợp đồng với Frank mà tôi nổi da gà. Tôi nói với Jun: "Không được!".

"Nhỡ làm thế anh sẽ bị Frank giết thì sao?"

Jun bắt đầu lo lắng thực sự. Vì cô ấy thấy rõ việc tôi đang rất sợ hãi. Trong đầu Jun lúc nào cũng có hình ảnh một tên sát nhân hay xuất hiện trong các bộ phim. Frank không phải là sát nhân. Những tên sát nhân thường giết người để cướp của. Nếu Frank có giết ai đó thì chắc chắn không phải vì tiền.

"Khó mà có thể chính xác được. Không có chứng cứ nào chứng minh rằng Frank đã thiêu chết người vô gia cư đó. Nếu bình thường ra thì anh không nghĩ đến việc đó đâu. Không thể biết được người vô gia cư đã bị thiêu ấy có phải là người vô gia cư đã ở sân tập bóng chày không? Bây giờ dù có đến sân tập ấy để xác nhận rằng ông ta vẫn ở đó và anh đã nhầm thì anh vẫn nghi ngờ. Tức là rất có thể Frank đã nghĩ không cần giết chính xác người vô gia cư đã ở sân tập mà nhầm bất kỳ người nào miễn người đó là một kẻ vô gia cư."

"Em chẳng hiểu gì cả!"

"Hừm... Em không hiểu cũng phải. Đến bản thân anh, anh cũng cảm thấy lạ nữa là."

"Thế cái người vô gia cư ở sân tập bóng chày đã làm gì Frank?"

"Chẳng làm gì cả!"

"Thế tại sao anh lại nghĩ Frank có liên quan?"

"Anh cũng nghĩ mình thật ngốc nghếch! Thậm chí hơi hoang tưởng. Em đã nói muốn nhìn thấy bức ảnh anh đã chụp với Frank nhưng chỉ nhìn ảnh không thì em không hiểu đâu. Nói thế nào để em hiểu nhỉ? Hồi anh học cấp III, xung quanh anh đều có waru *(Ý chỉ những kẻ hay chọc phá khiến người khác ghét cay ghét đắng..)* Quanh em cũng có waru đúng không? Đương nhiên là có chứ? Những tên xấu xa đó cũng lại như vô thức lúc nào cũng gây sự, muốn làm cho người khác phải khó chịu."

"Xem nào! Hình như không có tên nào lại làm những việc xấu đến mức độ như vậy thì phải!"

Jun đang học ở một trường cấp III nữ sinh, trình độ cũng tầm tầm. Có thể ở những trường kiểu như thế không có những tên waru. Hơn nữa, hình như số lượng những kẻ thấy sung sướng khi làm cho người khác phải điên lên đang giảm dần.

"Cái mà anh cảm nhận được từ Frank giống như trạng thái đỉnh điểm của waru anh vừa nhắc tới, nói thế nào nhỉ, nó giống như trạng thái đỉnh điểm của sự hận thù!"

"Sự hận thù?"

"Đúng! Ở anh cũng có. Ở trong em cũng... À không, em thì không có vì em rất hiền dịu."

"Thôi không cần nói đến em làm gì! Anh hãy giải thích cho dễ hiểu hơn đi!"

"Có một tên waru mà anh biết thường xuyên bị mọi người ghét, chẳng coi thầy cô giáo là gì. Có lần hắn đã lấy con dao rọc giấy rạch mặt thầy hiệu trưởng nên bị đuổi học ngay lập tức. Hoàn cảnh gia đình của hắn cũng rất phức tạp, hắn ta không kể hết với anh đâu nhưng có một lần anh đã đến chơi nhà hắn. Mẹ hắn đang ở nhà và khi thấy anh tới thì chào anh rất lịch sự. Đó là một ngôi nhà khá to, phòng riêng của hắn khá rộng, rộng hơn nhiều so với phòng của anh. Hắn có cả một cái máy PC đời mới nhất. Có thể nói là cái gì hắn ta cũng có. Anh thấy rất ghen tị với hắn. Nhưng anh lại cảm thấy không khí trong nhà rất lạ. Anh cũng không rõ nữa nhưng thực sự là rất lạ. Bà mẹ mang trà và bánh ra mời anh. Cứ hễ nói câu gì là câu nấy cực kỳ lịch sự, đại loại như "Cám ơn cháu đã giúp đỡ con bác"... Hắn liền xoa tay cầu nhàu: "Bà đi ra chỗ khác đi." Thì mẹ hắn vừa lùi vừa nói vẫn rất lịch sự: "Cháu cứ tự nhiên nhé!"... Khi anh nhìn theo và nói lời cảm ơn bà, thì hắn ta, với vẻ mặt rất lạnh lùng quay sang anh bảo rằng: "Ngày xưa, bà ta từng lấy ống dây bếp ga đánh tôi đó, có lúc còn lấy ống xả ở máy hút bụi quất vào người tôi nữa. Một lần tôi đã bị bỏng do bật lửa." Rồi hắn cho anh xem vết bỏng nhỏ ở trên ngực. Hắn có kể thêm rằng hắn có thằng em trai nhưng nó chưa bao giờ bị như hắn. Sau đó, hắn không nói gì thêm về bà mẹ nữa mà cùng anh chơi bộ trò chơi điện tử vừa mới được tung ra thị trường. Anh ấn nút lưu kết quả phần chơi để đi toilet. Vừa bước ra khỏi phòng, anh thấy mẹ hắn đang đứng ngay cầu thang trông rất tối, nhìn anh với khuôn mặt không biết phải tả thế nào, miệng cười nói ngọt xớt: "À! Cháu muốn đi toilet phải không? Toilet ở cuối phòng ấy cháu ạ!". Kiểu cười ấy trông như bị ai đó chọc một cái kim vào dây thần kinh vậy. Rồi lại nói những câu như. "Cháu cùng nó đi đến trung tâm trò chơi chứ? Nó đã từng cùng các bạn học trường khác chơi rồi! Cháu và nó đã chơi hai tiếng đồng hồ rồi nên bây giờ nghỉ được rồi." Ngay lập tức bà ta thay đổi hẳn sắc mặt. Một khuôn mặt như kiểu không thể kiểm soát nổi bản thân. Khuôn mặt của Frank cũng giống vậy nhưng trông khủng khiếp gấp mấy chục lần."

"Có nghĩa đó là một khuôn mặt rất đáng sợ?" Jun hỏi tôi.

"Khuôn mặt đó không đến mức độ giống mặt của bọn gã tởm đâu." Tôi đáp. Thật là khó để có thể giải thích cho Jun hiểu. "Không hẳn là ai khi trực tiếp gặp Frank cũng có cảm giác như anh. Giả dụ như vào buổi trưa, tình cờ Frank nhờ một ai đó chụp ảnh kỷ niệm, người đó sẽ cảm thấy Frank là một ông Tây không giàu có, lại rất thật thà, giản dị."

"Thôi thôi! Anh giải thích khó hiểu quá đi mất! Tóm lại đó là một gã Tây rất lạ. Anh cũng còn không hiểu cái là anh đã nói là "lạ" đó nữa?"

"Ừm! Em chẳng hiểu gì cả! Em chưa có dịp tiếp xúc với ông Tây đó nên em không thể rõ bằng anh được. Nếu chỉ biết khoảng mấy người hay mấy chục người thì không thể hiểu được ông Tây đó lạ ở chỗ nào!"

Tôi nghĩ đúng là như Jun đã nói. Người Nhật không rõ lắm về người nước ngoài. Trước Frank, tôi có đi hướng dẫn cho một người khách đến từ bang Texas. Ông ta nói với tôi rằng rất ngạc nhiên khi tới tỉnh Shibuya. Khi đi bộ ở Shibuya, ông ta đã nghĩ ở đây giống Harlem ở New York vì nhìn thấy rất nhiều thanh niên có dáng dấp, ăn mặc

giống những nghệ sĩ da đen nhảy Hip Hop, đang đeo dây nghe nhạc và trượt ván. Điều làm ông ta ngạc nhiên hơn nữa là những thanh niên đó mặc dù phong cách ăn mặc rất sành điệu nhưng lại không thể nói một câu tiếng Anh nào. Lúc sau ông khách đó hỏi anh: "Bọn họ thích người da đen à?". Anh rất lúng túng trước câu hỏi đó. Anh định không trả lời. Nhưng anh đã đáp lại rằng anh nghĩ hội thanh niên đó chỉ đơn thuần là thích giống với những người da đen mà thôi. Và tất nhiên ông ta tỏ ra không tin cho lắm. Anh có giải thích thế nào chẳng nữa thì đối với người nước ngoài những việc khó hiểu đều là hiển nhiên ở đất nước này.

"Đi dạo không anh?" Jun hỏi tôi.

Sau đó cả hai chúng tôi bước ra khỏi phòng. Vừa bước ra, Jun thấy một vật nhỏ nhỏ và thắc mắc không biết đó là gì. Vật đó rất nhỏ, màu đen bị dính ngay trên mặt trước cánh cửa. Nó chỉ nhỏ cỡ bằng một nửa con tem, trông như phần đã bị rách của một tờ giấy. Tôi đoán đó là lớp da của ai đó.

"Anh Kenji! Cái gì này?" Jun vừa nhìn vừa hỏi tôi. Tôi vừa bóc ra vừa nói: "Anh cũng chịu, không biết!".

"Hay là do gió thổi và nó dính luôn vào đây?"

Khi chạm vào, tôi có cảm giác ghê ghê, vật đó như được bôi hồ dán chặt vào cánh cửa sắt nhà tôi. Tôi phải lấy móng tay cào mới bóc được nó ra. Chỗ tôi vừa cào vẫn còn vết đen đen. Tôi đã vứt nó ra ngoài phía cầu thang. Tim tôi đập mạnh khủng khiếp. Tôi lại cảm thấy nôn nao, nhưng tôi cố gắng không để Jun phải lo lắng.

"Em không để ý, không biết nó đã có từ lúc em đến hay chưa?" Lúc chuẩn bị xuống cầu thang, Jun nói.

Tôi nghĩ đó chắc chắn là da của một người nào đó. Và người đã dán vào cửa nhà tôi có lẽ là Frank. Không biết đó là da của ai? Có khi là của cô nữ sinh mà cũng có thể là của người vô gia cư hoặc là của một xác chết nào đó chưa bị phát hiện ra. Trong đầu tôi cứ nghĩ mông lung hết cả, ngực bắt đầu thấy đau.

"Anh Kenji!"

Jun bất ngờ dừng lại nói khi chúng tôi bước xuống cầu thang.

"Sao mặt anh xanh thế?"

Tôi nghĩ phải nói một điều gì đó nhưng không tài nào cất lên lời.

"Này, hay là về phòng đi anh. Anh bị cảm lạnh mất rồi!"

Nếu Frank là người đã dán vào cánh cửa nhà tôi thì tại sao tôi lại vứt nó đi? Đó là vì tôi không muốn cầm trên tay vật đó thêm một giây nào nữa.

"Anh Kenji! Đi về phòng nhé?" Jun khẽ vỗ vào ngực tôi. Tôi nói:

"Thôi! Cứ đi, anh không sao đâu!"

Tôi vừa ôm Jun bước đi vừa nghĩ có lẽ Frank đang nhìn chúng tôi từ một nơi nào đó. Thỉnh thoảng Jun quay sang nhìn tôi nhưng lại không hề có ý bắt chuyện. Tôi nghĩ trên cái đó có vân tay của Frank. Nó không phải là một tờ giấy. Không thể có chuyện nó lại dính được ở trên cửa chỉ qua một cơn gió thổi. Nó nhỏ chỉ bằng một nửa con tem, chỉ nhỉnh hơn cái móng tay một tẹo, càng không thể tin rằng cơn gió lại thổi đúng vị trí cửa nhà được. Chắc chắn phải có tay ai đó gắn lên.

Tôi nghĩ đó là một sự cảnh cáo. Người muốn cảnh cáo tôi lúc này không ai khác ngoài Frank. Tôi nghĩ nó có ý nghĩa rằng: "Nếu người có ý định làm gì đó thì người sẽ bị thế này đây!". Trong đầu tôi chợt hiện lên hình ảnh Frank với khuôn mặt lạnh lùng, miệng vừa lẩm bẩm: "Kenji, cậu hiểu ý nghĩa của cái này đúng không nào?", vừa dán mảnh da vẫn còn ẩm ẩm lên cánh cửa. Tôi đã nghĩ hành động đó rất phù hợp với kiểu khó hiểu của Frank. Từ hồi còn nhỏ tôi thường bị bạn bè nói là một kẻ chuyên nghĩ tiêu cực và là một "tín đồ" của chủ nghĩa bi quan. Tôi nghĩ việc bố tôi mất sớm đã phần nào ảnh hưởng tới tính cách đó của tôi. Tôi đã thực sự sốc khi bố mất. Những điềm gỡ thường ở bên ta mà ta không hay để ý, rồi đến một lúc nào đó đột nhiên ta mới thấy rõ nó. Đến khi nó trở thành hiện thực rồi thì mọi việc đã quá muộn ta trở tay không kịp. Tôi học được điều đó từ cái chết của bố tôi.

Chúng tôi đi về phía đông người ở gần ga Meguro. Jun đã nhận ra sự khác lạ của tôi nhưng cô ấy không nói hay thắc mắc gì. Tôi đang ôm ấp sự lo lắng, đau khổ, sợ hãi và chỉ muốn có ai đó bên cạnh chứ tuyệt đối không giải bày; những chuyện kiểu như thế đã trải qua không biết bao lần, không thể đếm nổi. Tôi nghĩ tí người như tôi và Jun sẽ trở thành một trào lưu mới ở đất nước này. Hiện nay ở nước Nhật này, hầu như không có ai là không một lần trải qua những điều bất hạnh mà không thể giải quyết một mình. Những người thuộc tí người giống hai đứa chúng tôi vẫn là thiểu số, thường bị nói là thuộc "lớp trẻ sợ tổn thương".

"Alô! Bác Yokoyama đó ạ?"

Tôi gọi điện tới tòa soạn tạp chí có đăng số điện thoại liên lạc của tôi. Vì rất có thể Frank đã tra ra địa chỉ của tôi.

"Kenji đó hả? Cậu vẫn đang làm việc đấy ư?"

Bác Yokoyama vẫn đang ở phòng làm việc. Hôm nay là ngày 30, ngày cuối cùng của năm nhưng bác Yokoyama vẫn ngủ qua đêm ở phòng làm việc. Trong năm, vào những ngày nghỉ và ngày lễ bác vẫn làm việc như thường. Bác nói, bác khoái nhất là khi vừa nghe nhạc vừa soạn thảo trên máy tính.

"Vâng! Vì khách hàng người Tây không có khái niệm về đêm 30 và ngày mừng Một!"

"Ừ nhỉ! À này! Cảnh sát đã nói gì với cậu chưa?"

Tôi giật mình khi nghe bác Yokoyama hỏi vậy. Thế nhưng không phải là chuyện của Frank.

"Có chuyện gì sao?"

"Cậu biết bác có lập một trang web riêng rồi chứ?" "Vâng, cháu biết! Bác có vẻ rất hãnh diện vì đã tự tay thiết kế tất cả mà!"

"Đúng! Nhưng, chính vì thế mà cảnh sát đã gọi điện cảnh cáo bác đây!"

"Cảnh cáo? Vì sao ạ?"

"Vì bác đã đăng một số ảnh lên đó! Nhìn thì tưởng đấy là ảnh khiêu dâm nhưng thực ra đó là ảnh khỏa thân không hơn không kém. Bác chỉ muốn minh họa để mọi người hiểu trang web này là trang tạp chí chuyên nói về fuzoku dành cho người nước ngoài, nên bác có đăng phần giới thiệu về công việc của cậu nữa. Vì thế bác đoán, có thể cảnh sát sẽ hỏi cậu một số điều.

"Cháu không thấy gì cả!"

"Vậy hả? Thế thì tốt rồi. Nếu có ai gọi đến hỏi gì thì cậu cứ nói không biết gì là được nhé!"

"Vâng! Cháu hiểu rồi! À mà có khách hàng nào của cháu gọi điện đến không bác?"

"Có đấy!"

Bác Yokoyama đã nói như đó là một chuyện đương nhiên. Tim tôi càng đập mạnh. Tôi vừa nghe điện thoại di động vừa đứng tránh gió dưới tấm bảng của nhà hàng bánh kẹo gần ga Meguro. Jun nắm chặt tay tôi, hướng mắt về phía đối diện nơi có gian hàng giới thiệu các loại bánh truyền thống của Nhật mừng năm mới, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn tôi với vẻ mặt rất lo lắng.

"Có ạ? Ai vậy bác?"

"Ông ta nói tên gì nhỉ? Hình như là John hay Jame gì đó! Ông ta hỏi bác về số tài khoản của cậu, tất nhiên là bác không cho rồi. Cú điện thoại này lạ ghê!"

"Lạ ở chỗ nào cơ bác? À! Phải rồi, cú điện thoại đó... tất nhiên... là của khách hàng đang ở Nhật chứ ạ?"

"Chính điều cậu vừa hỏi khiến bác thấy lạ đó! Ông ta đã nói là đang gọi điện từ Missouri hay Kansas, đại loại là gọi từ nước Mỹ sang vào nửa đêm hôm qua, à không, vào lúc rạng sáng. Bác nghĩ ông ta phải là người có rất ít kiến thức. Vì Missouri hay Kansas đều thuộc miền Trung nước Mỹ, nên nếu tính giờ chênh lệch thì bên đó phải đang là buổi trưa ngày 29 mới phải chứ. Bác thấy lạ là sao ông ta lại nói rằng muốn biết số tài khoản của người đã hướng dẫn du lịch ở Nhật vào đúng khoảng giờ đó. Vào ngày Chủ nhật, mọi người thường đi nhà thờ, xem phim này nọ chứ hơi đâu vào giữa trưa đi gọi điện hỏi số tài khoản của người mình đã quên trả tiền ở Nhật Bản. Giả sử ngược lại thì đã đành. Nếu ông ta muốn đòi tiền thì bác còn thấy có lý. Thế nhưng, ông ta lại muốn trả tiền nên bác càng thấy lạ. Bác nghĩ, đáng lẽ ông ta phải gọi cho cậu trước mới phải chứ. Và sau đó bác có hỏi ông ta xem đã gọi cho cậu chưa."

"Ông ta bảo sao bác?"

"Ông ta nói rằng vì không thấy cậu đâu cả nên mới gọi cho bác. Không biết có đúng thế không?"

"Cháu đã thống nhất là tiền công sẽ được trả bằng tiền mặt hoặc ghi hóa đơn vào ngày cuối cùng. Sao có thể tin được rằng ông ta sẽ trả tiền sau khi đã trở về Mỹ được chứ?"

"Bác cũng nghĩ thế. Gái điếm cũng có quy tắc bất di bất dịch là phải được trả tiền mặt ngay. Mà này cậu đâu phải là gái điếm, đừng có hiểu nhầm nhé!"

"Ông ta có đặc điểm gì không? Ví dụ như giọng nói chẳng hạn!"

"Giọng nói à? Lúc đầu bác cũng thấy là lạ. Tiếng trong điện thoại nghe rất gần. Thì có thể hiểu là đường dây điện thoại nối với nước Mỹ bây giờ khác với ngày xưa được nâng cấp nên nghe rõ hơn nhưng không thể rõ mồn một đến mức đó được. Hơn nữa, bác lại chẳng nghe thấy một tạp âm nào cả. Còn giọng nói thì chẳng có gì ấn tượng. Tức

là chẳng cao mà cũng chẳng thấp, cứ bình bình. Ông ta phát âm tiếng Anh cũng không rõ cho lắm. Bác chỉ nhớ có vậy thôi. Có chuyện gì không?"

"À, không có gì đâu." Tôi đáp. Tôi có nói thì ông cũng chẳng hiểu.

"Lúc cuối, ông ta nói một từ khiến bác càng thấy kỳ lạ. Hình như là từ ma thuật thì phải."

"Sao ạ? Cháu nghe không rõ lắm."

"Bác nghĩ ông ta cũng thừa biết là bác thấy ông ta hơi âm âm. Cháu cứ tưởng tượng xem, đang nằm ngủ mà lại có điện thoại, rồi lại phải nghe những chuyện lạ đời thì một người có mền người nước ngoài, muốn đối xử thân thiện với họ đến mấy như bác đây cũng cảm thấy khó chịu. Bác đã nói với ông ta bằng giọng điệu hơi cáu một chút là ông ta đã gọi điện cho cháu chưa thì ông ta như cố tình không để ý lại quay sang nói chuyện về cậu. Ông ta nói một thôi một hồi nào là cậu là một người rất tốt, đã rất nhiệt tình hướng dẫn chu đáo cho ông ta, nào là hai người rất hiểu ý nhau, thậm chí chơi với nhau không một chút vụ lợi, v.v..."

Càng lúc tôi càng thấy lạ. Từ đầu đến cuối nào là chuyện được thưởng thức cuộc sống về đêm, được trò chuyện với các cô gái phòng nozoki, quán bar... nào là bản thân quê ở Missouri hay Kansas, rồi cả chuyện gọi điện vào đúng giữa trưa nữa.

Trong mắt tôi hiện lên hình ảnh Frank vào lúc rạng sáng chuẩn bị một mẫu da của một ai đó rồi ở trong căn phòng của khách sạn hay một nơi nào đó gọi điện cho ông Yokoyama nói: "Kenji là một người tốt. Tôi muốn biết số tài khoản ngân hàng của cậu ta". Những chuyện kỳ lạ đó rất đúng với kiểu của Frank. Cái kỳ lạ ấy không giống với kiểu có một người để tóc dựng ngược, trên người không mảnh vải, hình vẽ được sơn ở khắp cơ thể đang chạy lông nhông khắp phố.

"Tại sao anh lại nghĩ ông Tây đó là Frank?" Jun hỏi tôi. Chúng tôi đang ở một góc quán giải khát phía trong cửa hàng bán bánh. Jun vừa đặt tay lên ngực tôi vào trong quần vừa nói: "Sắc mặt anh xấu lắm, anh nên uống một ly cà phê thì hơn". Hai chúng tôi gọi hai ly cà phê sữa trông rất ngon nhưng tôi chẳng cảm nhận được vị gì. Có cảm giác lười và hợm của tôi như có một lớp màng mỏng bị rách ra vậy. Tim đập càng lúc càng nhanh, đầu óc cứ quay cuồng. Tôi kể toàn bộ câu chuyện giữa tôi và bác Yokoyama cho Jun nghe.

"Chẳng có căn cứ nào để khẳng định đó là Frank cả! Anh cũng đã nghĩ rằng cái dính ở trên cửa cũng là Frank làm chứ gì?"

"À, ờ..." Tôi hững hờ đáp. Tôi không nói với Jun về chuyện đó, rất có thể là da của một con vật hay của một người nào đó. Tôi không muốn nói những chuyện có hại hoặc trầm trọng với những người quan trọng. Tôi muốn cố gắng hết sức tự giải quyết một mình. Tôi cứ có cảm giác, nếu nói với người nào thì cái bất hạnh lại lấy sang người ấy. Nhưng ở đất nước này, ở thời đại này, những cô gái học tới lớp Mười một rồi không có chuyện không để ý tới những điều giấu giếm kiểu ấy. Jun nói tiếp với giọng rất ngây thơ giống như kiểu một đứa trẻ mẫu giáo đã phát hiện ra một xác chết ở hiên nhà và báo cho cô giáo là "có người đang nằm ngủ".

"Cái đó ấy! Cái đó giống như là papyris ấy anh nhỉ?"

"Cái được quảng cáo trên vô tuyến là có vị ngọt của mỗi tình đầu ấy hả?"

"Anh Kenji!"

"Sao vậy?"

"Bình thường ra thì em rất thích những câu tán dóc, đặc biệt là chuyện về Kitaro của anh nhưng hình như hôm nay anh lại không thành công thì phải."

Không phải là tôi tán dóc. Tôi đã nhầm từ "papyris" thành "calpis". Tôi đã không để tâm nên không nghe rõ những lời Jun nói. Tôi như đang ở trên mây.

"Em không thấy có vết máu dính trên đó nhưng trông nó lại đen đen bẩn bẩn. Chắc không phải là máu khô đâu anh nhỉ?"

"Đúng vậy!" Tôi chột buột miệng. Tôi đã không còn đủ ý chí để giữ đúng lời hứa với bản thân, quyết không làm cho Jun phải lo lắng. "Chắc đó là một mảnh da của một ai đấy!"

"Sao ông ta lại làm chuyện đó?"

"Đó là một lời cảnh cáo! Ý muốn cảnh cáo anh là cấm không được báo với cảnh sát!"

Tiếng điện thoại lại reo lên từ trong túi áo jacket tôi đang mặc. Tôi có một cảm giác lo lắng khác lạ. Frank đang gọi cho tôi.

"Hi! Kenji! Cậu thế nào rồi?"

Tiếng của Frank nói nghe rất trong, rõ, cứ như không phát ra từ miệng mà từ não qua thùy não phát ra ngoài vậy. Hình như không phải Frank gọi từ phòng của khách sạn mà từ một trạm điện thoại công cộng. Trong quán có treo tấm biển ghi dòng chữ "Không nghe điện thoại di động ở đây" nên Jun ra hiệu cho tôi là phải ra ngoài nghe điện thoại.

Nhưng một nhân viên đang xếp bánh nói với tôi cứ ở đó nghe cũng được vì hiện tại vẫn chưa có khách nào đang ngồi cả. Jun đã nói xin lỗi với cô nhân viên đó. Jun rất thích đến cửa hàng bánh này nên Jun cũng có quen cô nhân viên bán hàng này. Tôi nghĩ trong giọng nói của Frank có một sức mạnh làm thay đổi những cảnh sống thường ngày đó. Tôi vừa nghe Frank nói vừa nhìn Jun và cô nhân viên nói chuyện mà trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

"À! Tôi vẫn khỏe mà!"

Tôi đáp lại câu hỏi của Frank. Tôi đã phải rất cố gắng sao cho giọng nói của tôi không bị run. Không được tỏ ra căng thẳng. Phải coi như tôi không biết gì hết. Tôi chỉ là một hướng dẫn viên du lịch cho các khách hàng muốn tìm hiểu cuộc sống về đêm ở đây thôi.

"Vâng là tốt rồi. Tối nay tôi lại nhờ cậu dẫn đường cho tôi nhé!"

"À! Vâng! Tôi vẫn nhớ mà. Vẫn khoảng 9 giờ tối tôi có mặt ở khách sạn nhé!"

"Tôi hy vọng tối nay cũng sẽ rất thú vị. Công nhận là tôi qua tuyệt thật"

"Như vậy là tôi cũng thấy vui rồi!"

"À này! Tôi chuyển khách sạn rồi!"

Nghe đến đó tim tôi càng đập thành thịch, họng bắt đầu khô rát.

"Khách sạn nào vậy?"

"Tôi chuyển sang khách sạn cao nhất, gần Tòa thị chính!"

"Ông cho tôi biết số phòng luôn được chứ?"

"Chỉ còn có hai ngày nữa thôi nên tôi muốn chuyển sang ở khách sạn tốt hơn, nhưng lại chẳng còn chỗ trống nào. Vì sắp sang năm mới rồi, đâu đâu cũng kín phòng cả. Người Nhật có vẻ coi ngày đầu tiên của năm mới quan trọng hơn ngày Giáng sinh thì phải!"

Frank không hề nói số phòng của mình. Rất có thể ông ta không ở khách sạn Hilton.

"Bạn gái của cậu khỏe chứ?"

Frank hỏi. Tôi hướng ra cửa sổ nhìn quanh xem có bị ai quan sát hay không.

"À! Cô ấy vẫn khỏe! Ông vẫn nhớ tôi có bạn gái cơ à?"

"Hôm qua cậu về muộn vì tôi đã kéo dài thêm thời gian so với kế hoạch. Tôi cứ lo cậu sẽ bị bạn gái giận. Hình như cô ấy giận cậu thì phải? Bọn con gái ích kỷ lắm!"

Frank đang nhìn chúng tôi từ một nơi nào đó chẳng? Frank có biết tôi đang ở cạnh Jun không?

"Không phải đâu! Thực ra cô ấy đang ngồi cạnh tôi. Chúng tôi vẫn bình thường mà!"

"Ô! Cậu đang hẹn hò đấy à? Tôi đã làm phiền cậu mất rồi!"

"Ấy không! Ông gọi điện cho tôi thế này tôi lại càng yên tâm vì hôm qua lúc tiễn ông, tôi thấy ông không được khỏe cho lắm!"

"Tôi đỡ rồi! Hôm qua tôi đã làm cậu phải vất vả quá! Tôi có cảm giác như não của tôi tái sinh một cách không ngờ. Các tế bào được sinh ra với số lượng vượt trội hơn hẳn. Tôi rất háo hức chờ đợi buổi tối hôm nay. Tôi muốn sex vào buổi tối nay."

"Frank à! Ông có thể cho tôi số phòng của ông được chứ? Vì có thể tôi sẽ cần những lúc khẩn cấp."

"Gì cơ? Lúc khẩn cấp là sao?"

"À, không! Không có gì quan trọng cả đâu! Ví dụ như lúc tôi không tìm ra chỗ hẹn hay lúc tôi đến muộn vì lý do nào đó tôi biết số phòng của ông thì sẽ tốt hơn chứ?"

"À, đúng rồi! Nhưng thực ra là tôi vẫn chưa đăng ký gì cả. Mới chỉ có đồ đạc được chuyển đến thôi."

"Vậy nếu khi nào ông nhận phòng thì gọi điện cho tôi biết số phòng nhé!"

"Tất nhiên rồi! À! Cả ngày hôm nay tôi ở ngoài nên chắc là không liên lạc được rồi! Tôi không biết có thể liên lạc được với cậu hay không!"

"Tôi sẽ gọi điện tới khách sạn hỏi được không?"

"À... Tôi e là không được đâu. Nghĩa là thế này! Tôi đăng ký ở khách sạn với một cái tên khác, tức là không phải là tên Frank! Cậu hiểu chứ? Vì tôi không muốn đăng ký bằng tên thật. Với cả chỗ tôi hẹn gặp cậu sẽ là ở trước trung tâm tập đánh bóng chày, chỗ tôi hôm qua tôi và cậu đã tới ấy nhé!"

"Xin lỗi! Ông vừa nói gì cơ?" Tôi hỏi lại.

"Chúng ta sẽ gặp nhau ở trước trung tâm tập đánh bóng chày. Trung tâm tập bóng chày là tòa nhà hai tầng. Ý tôi muốn gặp cậu không phải là tại trung tâm đó mà là một chỗ thuộc khu đó cơ!"

"Frank này! Tôi chưa bao giờ lấy chỗ như thế là chỗ hẹn cả. Nếu được thì tốt nhất tôi sẽ gặp ông ở sảnh khách sạn, cụ thể là sảnh khách sạn Hilton luôn đi."

"Hôm nay tôi đã thử đi rồi nhưng ở những chỗ kiểu như thế tôi rất sợ. Nói thế nào nhỉ... tức là những chỗ đó rất sôi động và trông kiêu kỳ. Tôi xuất thân từ nông thôn nên ở những nơi như thế tôi cảm thấy không được yên tĩnh chút nào."

Đã thế thì tại sao lại đổi khách sạn chứ? Tôi tự hỏi. Chẳng phải vừa mới một phút trước ông ta nói là chỉ còn có hai ngày ở đây nữa thôi nên muốn chuyển sang khách sạn tốt hơn đây ư?

"Frank! Tôi hơi bị cảm cúm nên tôi không muốn ở bên ngoài chút nào, nếu được chúng ta có thể gặp phía bên trong tòa nhà nào đó, hơn nữa..."

Tôi đang định nói tiếp là hơn nữa ở khu vực ấy có rất nhiều tên "kinh dị" nên rất nguy hiểm thì Frank ngắt lời.

"Tôi hiểu rồi! Tất nhiên rồi! Đương nhiên là vậy!"

Tôi quả là khùng khi bắt cậu phải đợi tôi ở ngoài đường. Tôi đã đơn phương sắp xếp mọi việc! Kenji, tôi thật xấu, tôi rất xin lỗi cậu. Thế nhưng, tôi rất vui, tôi đã xử sự rất lạ lùng nhưng cậu vẫn đối xử với tôi rất ân cần. Trung tâm tập bóng chày là một nơi tôi có ấn tượng nhất. Tôi chỉ cần cậu hiểu cho tôi như vậy thôi.

Hãy bỏ qua cho tôi. Chúng ta sẽ chọn một nơi khác để gặp nhé! Nhưng không phải ở sảnh khách sạn Hilton là được."

"Hay là tôi vẫn cứ đợi ở khách sạn hôm qua ông và tôi đã hẹn nhé! Ở đó vừa gần Kabukicho, à mà nếu tối nay ông muốn tới khu khác thì đó cũng không phải là địa điểm tốt nhất nhỉ?"

"Không vấn đề gì! Tôi cũng rất thích khách sạn đó mà!" Frank nói.

"Vậy thì đúng 9 giờ tôi sẽ đợi ở quán cà phê trong khách sạn đó!"

Tôi định dập máy luôn thì Frank lại nói vót một câu làm tôi giật mình.

"Kenji này! Cậu có dẫn cô bạn gái đi cùng không?"

"Sao cơ?" Tôi thốt lên và quay sang nhìn Jun. Jun vẫn đang cầm thìa không ngừng khuấy cà phê trong cốc. Từ nãy tới giờ, cô ấy vẫn chưa uống một ngụm nào, và đang nhìn tôi với vẻ mặt đầy vẻ lo lắng.

"Ông Frank này! Có thể tôi nghe nhầm. Có phải ông vừa nói tôi có dẫn bạn gái của tôi đi cùng không?"

"Đúng vậy! Tôi nghĩ là cả ba người cùng đi, sẽ thú vị hơn! Có sao không?"

Không bình thường chút nào khi một người khách nói với hướng dẫn viên du lịch rằng hãy dẫn cả bạn gái của anh ta đi cùng. Hay là Frank nghĩ rằng tôi đã nói rất nhiều chuyện với Jun? Và Frank định giết Jun ở ngay phía trước trung tâm tập đánh bóng chày?

"Không! Bạn gái tôi sẽ không đi cùng đâu!"

Nghe vậy, Frank nói: "Tôi hiểu rồi", sau đó dập búp máy điện thoại.

Tôi uống xong cà phê rồi mới kể lại cho Jun nghe toàn bộ cuộc nói chuyện. Tôi phải kể một cách tường tận, chính xác. Nếu tôi không sắp xếp trình tự kể rõ ràng thì sẽ không truyền tải được những gì Frank đã nói đặc biệt là việc chuyển khách sạn. Tôi phải nói thật cẩn thận cho Jun nghe. Chỉ có tôi và Jun mới biết Frank hơi bất thường. Nghe xong, Jun nói luôn:

"Quả đúng là một người kỳ quái. Hay là báo cảnh sát đi anh?"

Jun vừa uống cà phê vừa có vẻ rất lo lắng.

"Báo về việc gì?"

Nghe tôi hỏi lại như thế, Jun thở dài. Ly cà phê sữa bắt đầu lạnh, bọt trắng cũng đã tan hết, chỉ nhìn thấy lớp nước màu nâu nhạt, trông như nước đục vậy.

"Giả sử nói rằng chúng ta biết hung thủ đã giết cô nữ sinh và người vô gia cư mà lại không có chứng cứ gì thì cũng bằng không. Ta chỉ có thể nói là ông Frank này là một ông Tây có những biểu hiện và lời nói rất lạ thôi. À, hay là chúng ta gọi điện thay vì đến hăm dọa cảnh sát nhỉ?"

"Nhưng tại mình đâu có biết Frank đang ở đâu? Chắc chắn Frank không phải là tên thật của ông ta. Tất cả đều là nói dối. Cảnh sát có lấy được thông tin đi chăng nữa

cũng không thể tìm ra. Có khi hôm qua ông ta chẳng hề ở khách sạn Hoàng tử Shinjuku vì anh nhớ, anh không đưa ông ta về tận phòng mà cũng không hề thấy ông ta ra chỗ lấy chìa khóa, thậm chí ông ta chưa từng gọi điện từ phòng của khách sạn."

"Tại sao ông ta lại muốn gặp em?"

"Anh chịu!"

"Anh Kenji! Hay tối nay anh hủy cuộc hẹn đó đi!"

"Anh cũng đã nghĩ thế rồi! Nhưng anh đã lấy được tiền đâu!"

"Tiền nong giờ còn quan trọng gì nữa?"

"Nói đúng ra thì không phải anh lo vì chưa nhận được tiền mà anh lo không biết sẽ bị Frank giở trò gì khi Frank đã biết được căn hộ nơi anh ở. Frank thực sự đáng sợ. Rất có thể Frank muốn em đi cùng anh để dò la xem anh đã kể về ông ta như thế nào!"

Tôi đã không nói nổi là có thể ông ta cũng sẽ giết chính Jun. Có ba mẹ con vừa bước vào cửa hàng. Người mẹ khoảng tầm trên ba mươi, còn hai đứa con đi cùng trông như đang học tiểu học. Cả ba đều rất háo hức chọn bánh. Hai đứa trẻ trông rất sáng sủa, lễ phép. Người mẹ thì mặc một chiếc áo sơ mi rất lịch thiệp, bên ngoài có khoác chiếc áo choàng, nói với người bán hàng rất lịch sự mà lại tự nhiên. Khi thấy Jun đang nhìn mình, hai đứa trẻ mở miệng cười tươi. Tự dưng gần đây tôi lại thấy ghét những cảnh như thế. Tôi có một linh cảm đặc biệt đối với sự hận thù, chính vì thế tôi mới cảm nhận được việc Frank là một người rất nguy hiểm. Sự hận thù được sinh ra từ những cảm xúc tiêu cực như: buồn chán, cô đơn, tức giận. Sự hận thù cũng được sinh ra từ lỗ thủng ở ngay bên trong chính bản thân. Cái lỗ thủng ấy giống như lỗ thủng trên cơ thể khi bị dao đâm. Không hẳn là tôi có cảm nhận rằng Frank là một người có thói quen ưa sự tàn bạo, man rợ... cũng không hẳn trong đầu tôi tưởng tượng về Frank như một con quỷ sát nhân. Cái mà tôi cảm nhận ở Frank chính là lỗ thủng không đáy. Nếu là một người bình thường, từ cái lỗ thủng ấy xuất hiện một cái gì đó. Dĩ nhiên là cái đó mang một sự hận thù khiến người đó có suy nghĩ muốn giết một ai đó một lần rồi hai lần. Thế nhưng lại có một cái gì đó hãm lại. Sự hận thù được sinh ra từ cái lỗ thủng của một con người lại bị hãm lại ở ngay đáy lỗ thủng của chính mình. Nó nhanh chóng bị lãng quên và biến thành một cái khác, chẳng hạn như là tâm huyết đối với công việc. Frank thì lại khác. Tôi không biết Frank có phải là kẻ sát nhân hay không. Nhưng tôi dám chắc một điều rằng ở ông ta có một cái lỗ thủng không đáy. Cái lỗ thủng ấy khiến cho Frank phải nói dối. Tôi cũng có một thời kỳ như vậy.

"Cứ 30 phút một anh gọi cho em nhé!"

Jun nhắc tôi. Tôi gật đầu. Jun lại nói thêm:

"Anh hãy tránh đừng để rơi vào tình huống chỉ có mình anh và Frank nhé!"

Frank đứng chờ tôi ở dưới cái bóng cột trụ của sảnh khách sạn nằm ngay trước nhà ga Seibu- Shinjuku. Tôi đang ngo ngác nhìn về quán cà phê nơi tôi đã hẹn thì Frank gọi với ra: "Ở đây! Kenji!". Từ cái bóng cột trụ, Frank đột ngột xuất hiện gọi tên tôi khiến tôi giật cả mình, nghệt thờ.

"Sao vậy? Chúng ta đã hẹn nhau ở quán cà phê đằng kia cơ mà?"

Tôi vừa nói xong thì Frank đã nháy mắt nói rằng: "Vì ở đó hơi đông ấy mà!". Cái nháy mắt đó trông rất lạ. Vào khoảnh khắc một bên mắt của Frank đang định nhắm mắt, đột nhiên nhãn cầu lộn ngược về phía sau. Trong phút chốc mắt trở nên trắng dã. Tôi thấy rõ ràng quán cà phê không hề đông. Khi thấy tôi nhìn về phía quán cà phê, Frank vội nói: "Ban nãy đông khủng khiếp". Khác với hôm qua, hôm nay Frank mặc quần bò, khoác một chiếc áo jacket nhưng kẻ đỏ bên ngoài, bên trong mặc một chiếc áo len màu đen. Chân đi giày đế mềm. Kiểu tóc cũng thay đổi. Tóc mái được vuốt keo dựng đứng lên. Chưa hết, tối qua Frank xách một túi da cũ, tối nay lại là một cái ba lô vải. Trông rất thời trang cứ như là một người hoàn toàn khác vậy.

"Tôi phát hiện ra một quán bar rất tuyệt. Đó là một quán bar có thể nói là khá hiếm ở đất nước này! Trước tiên chúng ta sẽ tới đó nhé!"

Quán bar đó nằm ngay trên phố có Tòa thị chính. Nó khá là nổi tiếng. Nổi tiếng không phải vì ở đó pha chế được cocktail ngon hay có món ăn đặc sản ngon chỉ có quán mới làm được mà vì ở giữa Kabukicho này có một quán giải khát theo đúng nghĩa của nó. Quán này rất được người nước ngoài ưa chuộng và rất nhiều lần tôi đã dẫn khách tới. Trong quán có một quầy hàng dài, không kê các bàn tròn để ngồi mà chỉ có các chỗ trống để đứng và có thể nhìn thấy đường phố qua cửa kính lớn. Từ khách sạn đến quán bar đó chúng tôi đi bộ qua dãy phố có rất nhiều nhóm chào mời khách nhưng Frank không hề mảy may hứng thú tới một lingerie pub hay phòng nozoki nào cả.

"Hôm nay tôi lại muốn uống trước!"

Frank gọi một cốc bia rồi vừa nâng cốc vừa nói. Nếu là bia thì Frank cũng có thể gọi và uống ở quán cà phê trong khách sạn ban nãy chứ. Ất hẳn là có lý do khiến Frank không muốn uống ở quán cà phê đó. Tôi nhớ đã từng đọc trong một cuốn tiểu thuyết có nhân vật sợ rằng nếu trong hai đêm liên tiếp uống ở cùng một quán thì sẽ bị nhân viên phục vụ nhớ mặt.

Tôi đang cố tìm một người quen. Jun nói rằng tôi hãy tránh đừng để rơi vào tình huống chỉ có mình tôi và Frank nên tôi cố gắng tìm một người quen nói chuyện để tạo ấn tượng cho Frank biết rằng xung quanh tôi luôn có một ai đó bên cạnh. Frank vừa nhìn tôi chăm chăm vừa uống bia. Trông có vẻ như ông ta đang cố tìm hiểu xem tôi đang nghĩ gì. Tôi chẳng thấy một người quen nào hết. Các dãy bàn đều chật kín khách đủ mọi tầng lớp. Từ gã công tử con nhà giàu các nhân viên công ty, người thì mặc bộ complet màu xanh dương, người thì mặc màu xám, đám OL (*office lady; gái công sở*) quen cuộc sống rong chơi, đến nhậu nhẹt chán ở Roppongi lại sang chè chén ở Kabukicho này. Nếu muộn hơn chút nữa sẽ có thêm cả đám nhân viên và gái điếm đến uống.

"Kenji à! Trông cậu lạ lắm!" Frank vừa uống bia nhanh hơn hôm qua vừa nói.

"Tôi hơi mệt. Tôi đã nói qua điện thoại là tôi bị cảm cúm mà!"

Không chỉ là Frank mà bất kỳ người quen nào nhìn tôi lúc này cũng đều thấy tôi rất lạ. Bản thân tôi cũng thấy như vậy. Tôi biết rõ khi con người rơi vào hoàn cảnh thế này thường trở nên kỳ lạ. Phải nói là Frank rất đa nghi. Frank vẫn nhìn tôi. Tôi đang tìm một từ nào đó. Tôi đang suy nghĩ xem làm cách nào để Frank nghi ngờ tôi ở một mức độ nào đó. Tức là làm cho Frank không nghi ngờ rằng tôi đang nghĩ Frank chính là hung thủ giết cô nữ sinh và người vô gia cư. Nếu biết mình đang bị nghi là hung thủ giết người thì chắc chắn người đàn ông Mỹ này sẽ giết tôi luôn. Nếu đoán được rằng tôi không hề nghi ngờ điều gì, tôi hoàn toàn vô tư thì rất có thể ông ta sẽ bị cuốn theo dòng suy nghĩ muốn giết thêm một người đàn ông nào đó nữa.

Tôi bèn hỏi Frank:

"Thế tối nay ông định thế nào?"

"Kenji! Cậu thử đề xuất ý kiến xem nào?"

Tôi đã nói với vẻ tự nhiên nhất những lời tôi đã chuẩn bị từ trước.

"Vậy thì chúng ta sẽ đi tới trung tâm tập bóng chày, đánh bóng cho đến 5 giờ sáng!"

"Đến tận 5 giờ sáng?" Frank hỏi lại, làm như thú vị lắm. Khi thấy tôi vừa gật đầu vừa nói "yes, yes" thì Frank cười phá lên đúng kiểu của người Mỹ. Sau đó ông ta lại giờ cốc bia về phía trước mặt vừa vỗ nhẹ vào ngực và vai tôi vừa tiếp tục cười phá lên. Hình ảnh người Mỹ lúc nâng cốc và cười một cách vô tư cũng rất tự nhiên giống như hình ảnh người Nhật lúc cúi đầu chào. Những khách hàng ở xung quanh nhìn Frank đang cười rất khoái chí với vẻ rất có thiện cảm. Frank tạo được ấn tượng tốt với những người Nhật xung quanh với hình ảnh là một người nước ngoài đến đây để thư giãn đang cảm thấy rất sảng khoái. Bản nhạc Jazz đang được bật trong quán bar được coi là hiếm ở Kabukicho này, hơn nữa, đèn ở đây hơi tối nên những người khách khác dù có ngồi gần

Frank đến mấy cũng chẳng nhìn rõ mặt của Frank. Ngay cả lúc Frank vừa vỗ vai tôi vừa cười, mắt của Frank vẫn cứ lạnh như quả cầu thủy tinh vậy. Tôi phải cố gắng lắm mới vờ như không để ý tới ánh mắt lạnh lùng đó. Lần đầu tiên tôi rơi vào tình cảnh bị tra tấn về mặt tinh thần như thế này. Tôi bắt đầu lo lắng không biết thần kinh của tôi có thể chịu đựng được đến đâu.

"Hôm nay tôi sẽ sex!... Tôi sẽ uống bia ở đây để khỏe khoắn hơn rồi tới một nơi nào đó tạo hứng thú!"

Tôi không chắc chuyện về trung tâm tập bóng chày có tác dụng thực sự hay không. Sau khi tạm biệt Jun, tôi đã mua bình xịt gây mê ở Shibuya. Jun đã nhắc tôi mua súng bắn điện nhưng loại súng đó cồng kềnh, lại phải ấn nút, nếu ấn nhiều quá thì sẽ mau hết pin. Cái đó rất phù hợp khi tấn công ai đó chứ không dùng để phòng thủ.

Phương án an toàn nhất vẫn là thoát khỏi Frank, để Frank một mình. Tức là sẽ tốt nhất nếu để Frank ở khách sạn Tình yêu khoảng ba tiếng cùng với nhân viên câu lạc bộ Trung Hoa hay một gái đứng đường người Trung Nam Mỹ.

"Ông có mua gái không?" Tôi hỏi.

Frank trả lời: "Tất nhiên! Nhưng bây giờ vẫn còn sớm mà!"

"Đúng vậy! Nhưng tối nay rất có thể số gái bán xuân còn rất ít. Chỉ hai ngày nữa là sang năm mới, hầu như tất cả các công ty của Nhật đã nghỉ, các nhân viên cũng về nhà hết nên gái bán xuân sẽ nghĩ là chẳng có việc để làm nên số lượng sẽ không còn nhiều."

"Không sao! Tôi đã tìm hiểu trước rồi!"

"Nghĩa là sao?"

"Tôi đã tìm hiểu rồi! Sau khi ăn xong, tôi có đi dạo và tình cờ gặp một anh chàng da đen đang phát tờ rơi quảng cáo và tôi đã tranh thủ hỏi rất nhiều. Mà này, có khi đó là một trong những anh chàng da đen phát tờ rơi quảng cáo tối hôm qua cũng nên ấy! Anh ta đã chỉ dẫn cho tôi rất nhiều. Ngoài ra tôi cũng hỏi một cô gái đứng ở khu vực đó, tiếng Anh không được rành cho lắm nhưng tôi cũng hiểu là hầu như gái bán xuân vẫn "hoạt động" vào tối nay. Vì với đám gái này, ngày bước sang năm mới chẳng liên quan gì cả, miễn làm sao kiếm được nhiều tiền càng tốt!"

"Vậy là ông có thể làm mọi thứ một mình rồi, cần gì đến tôi nữa đâu nhỉ?"

Tôi nghĩ Frank không cần tới tôi mà tự mình có thể tìm gái thì tốt quá còn gì bằng.

"Thì cậu chỉ đơn thuần là một hướng dẫn viên du lịch thôi mà, anh bạn. Ấy chết! Tôi đã tự ý đi lòng vòng khảo sát như thế chắc đã làm tổn thương cậu, đã xúc phạm đến lòng tự trọng của cậu phải không? Tôi tệ quá, đúng không?"

Tôi vừa làm mặt cười vừa lắc đầu nói: "Không phải đâu!". Frank khác hẳn hôm qua. Trông ông ta khỏe khoắn hơn nhiều, thái độ thì quả quyết hơn, nói to hơn. Mà lại trông có vẻ như rất phấn khích nữa là đằng khác. Tôi hỏi:

"Tối nay trông ông hình như khỏe hơn nhỉ? Chắc là tối qua ông đã có một giấc ngủ ngon?"

Frank lắc đầu.

"Tôi chỉ ngủ đúng hai tiếng!"

"Hai tiếng thôi sao?"

"Nhưng không hề hấn gì, khi một lượng lớn các tế bào não được tái sinh thì về cơ bản ta sẽ thấy ít buồn ngủ hơn. Cậu cũng biết đúng không nào, nếu không căng thẳng thì không cần ngủ. Khi ngủ, không phải là cơ thể mà là não sẽ được nghỉ, nếu cơ thể mệt thì ta chỉ cần nằm một lúc là hồi phục được ngay nhưng nếu não mà mệt ta không ngủ thì không thể hồi phục. Nếu tình trạng mất ngủ kéo dài thì con người rất dễ nổi khùng, ở bất kỳ nơi nào cũng có thể điên lên."

Tôi thấy có một cô gái tôi quen đang bước vào trong quán.

Cô gái đó tên là Noriko, chuyên làm ở Omiai Pub (*Omiai Pub thực ra cũng là một dạng quán fuzoku*

Ở đây, khách có thể uống rượu, hát karaoke miễn phí, gọi vài gái đứng đường phục vụ, nếu trả tiền thì các ông khách có thể hẹn hò với các cô gái ngay trong quán), cô đến quán một mình. Tôi cố gắng ra hiệu gọi.

Noriko "Ái chà! Kenji đó à?"

Noriko vừa nói vừa lả lướt tiến gần. Tôi giới thiệu Noriko với Frank:

"Đây là Noriko. Noriko biết rất rõ về các quán, tụ điểm ở quanh đây. Ông có thể nhờ Noriko chỉ cho nơi nào thú vị nhất."

Tôi cũng giới thiệu Frank với Noriko bằng tiếng Nhật. Noriko không biết nói tiếng Anh. Noriko mới bước sang tuổi hai mươi nhưng là một cô gái hư hỏng, thời gian Noriko bị quản thúc ở nhà cũng như ở nhà giam dành cho lứa tuổi vị thành niên còn nhiều hơn thời gian Noriko cấp sách tới cả trường cả cấp II lẫn cấp III. Tôi biết được điều đó không phải do chính Noriko nói mà tôi nghe nhiều người đồn như vậy. Kể cả lúc say đến mấy Noriko cũng không bao giờ nói về quá khứ của mình.

Khi Noriko ngồi giữa tôi và Frank, tôi thấy sắc mặt của Frank thay đổi một cách đáng ngạc nhiên. Sự giận dữ, sự khó chịu và cả sự chán chường đang ẩn trong con mắt của Frank. Noriko đảo mắt liếc Frank rồi quay đi ngay. Những cô gái như Noriko rất nhạy cảm với những thứ "không nên nhìn thì hơn" đó. Ấy là do cô ta đã sống trong môi trường luôn bao quanh bởi những thứ như thế.

"Tớ chưa bao giờ hỏi họ của Frank cả."

Tôi vừa nói vừa mời Noriko uống rượu. Noriko uống một cốc soda.

"Frank à! Nếu ông nói họ của mình thì mới có cơ hội được giới thiệu các cô gái đẹp dễ dàng hơn!"

Vẻ mặt của Frank càng tối hơn. Miệng thì liên tục lẩm nhẩm: "Tên họ ấy à?", còn cổ thì lắc đi lắc lại.

"Kenji này! Hình như tớ đang quấy rầy mọi người thì phải!"

Noriko nói vậy rồi định sang chỗ khác ngồi thì tôi ngăn lại và ra hiệu bằng mắt ý nói rằng: "Làm ơn ở lại đi mà!".

"Masolea." Frank nói.

Tôi tưởng là Frank nói một từ tiếng Nhật nào đó. Khi tôi hỏi lại thì Frank nói chậm từng từ một tôi mới hiểu Frank đang nói về tên họ của mình. Từ trước tới giờ tôi đã hướng dẫn cho khoảng gần 200 người khách, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy một người có tên họ như vậy. Tôi giới thiệu lại với Noriko: "Đây là ông Masolea".

"Vậy Frank không phải là tên hả?" Noriko vừa nói vừa đưa tay lấy bao thuốc lá Marlboro màu đỏ từ trong túi áo khoác ngăn mũ liền. Sau đó lại vừa uống soda vừa châm lửa thuốc.

"Frank là tên, cũng giống như Kenji hay Noriko ấy!"

"Tớ biết rồi! Như kiểu Whitney là tên, còn Houston là họ chứ gì?"

- "Công việc dạo này thế nào?"

"Trời đang rét nên chán lắm. Hay cậu đến quán của tớ đi!"

"Nếu ông khách này nói muốn đến đó thì tớ đi ngay!"

Frank nhìn tôi và Noriko nói chuyện bằng một con mắt vô cảm. Noriko không mấy may nhìn Frank.

"Nếu kéo được khách Tây thì có phải là tốt không? Đây cậu có định thế không!"

"Tớ không định..."

"Không à?"

"Giờ này mà cậu lại nhấm nháp rượu ở đây à? Hiếm khi đấy! Đã xong rồi ư? Công việc ấy!"

"Tớ uống thêm cốc nữa được chứ?" Noriko hỏi.

"Cậu cứ tự nhiên!" Tôi đáp.

Khách ở trong quán rất đông nhưng vẫn có thể nghe rõ bản nhạc Jazz được chơi bằng đàn guitar. Noriko cũng tầm tuổi tôi nhưng lại khá am hiểu về nhạc Jazz. Cô vừa nghe vừa gật gù theo điệu nhạc đang vọng cả vào tường và sàn nhà. Mối lần như vậy mái tóc dài nhuộm nâu của Noriko lại tung bay, khói thuốc lá len lỏi trong những lọn tóc. Noriko trông rất chín chu, còn mặt thì lại thoáng mệt. "Cô ấy là nhân viên của quán à?" Frank hỏi. Tôi quên mất từ chào mời khách của tiếng Anh nên đã giải thích là cô ấy giống hội da đen hôm trước. Frank ghé sát tai tôi khen: "Một cô gái xinh đấy!". Sau khi nghe tôi dịch lại, Noriko quay sang cảm ơn Frank.

Frank bắt chuyện với Noriko: "Người đang chơi guitar là Kenny Burrell *(Kenny Burrell (1931): Nghệ sĩ guitar nhạc Jazz người Mỹ. Ông được tôn vinh là nghệ sĩ tiên phong trong lĩnh vực guitar). Ông ta thường biểu diễn trong các buổi hòa nhạc cùng một nghệ sĩ piano tên là Danamo Masoleđa. Nghệ sĩ này không nổi tiếng cho lắm mà trình độ cũng không phải là xuất sắc, sinh ra ở Bungari, cha là pháp sư thuộc giáo phái Bogomiles". (Xuất hiện lần đầu tiên ở Bulgaria vào thế kỷ thứ X sau đó ảnh hưởng đến các nước châu Á. Họ chối bỏ phần lớn sách Cựu ước, chống lại việc rửa tội cho trẻ nhỏ. Chúa chỉ hiện diện thật sự trong bánh, rượu, mọi tranh tượng và kinh nguyện, ngoại trừ Kinh lạy Cha).*

"Ông Tây này vừa nói gì vậy?" Noriko hỏi. Tôi dịch qua qua cho Noriko. Noriko nói thêm: "Người nghệ sĩ piano đó có họ giống ông Tây này nhỉ", rồi rút ra điếu Marlboro thứ hai. Frank châm lửa cho Noriko. Noriko cảm ơn Frank bằng tiếng Nhật rồi vừa mỉm cười vừa nói lại bằng tiếng Anh: "Oh, thank you!". Frank cũng thổi tắt lửa ở que diêm rồi đáp lại lời cảm ơn bằng tiếng Nhật.

- "Một pháp sư à? Tức là magic chứ gì?"

Noriko nói vậy và tôi quay sang Frank dịch lại: "Tức là một thầy phù thủy ấy à?".

Frank cười to rung cả người nói: "No!".

"Tôi nghĩ hẳn các cậu cũng biết ở thời Trung cổ phép thuật rất phổ biến. Bulgaria thời Trung cổ là trung tâm phép thuật. Không phải là "trick" hay "yugger" đâu mà là phép thuật!" *(Trong tiếng Anh, cả "trick" và "juggler" đồng nghĩa với "magic" vậy mà Frank lại phân biệt rất rõ ràng hai từ đó).*

"Tóm lại có nghĩa là ác ma sùng bái, không phải tôn sùng thần thánh mà là tôn sùng ác ma. Lúc thì phân tách sức mạnh lúc thì hợp nhất với ma quỷ. Tôi không biết liệu các cô như cô bé này có thích thú quan tâm tới vấn đề này không?"

Frank vừa nói vừa chỉ sang Noriko. Từ lúc nói về đề tài phép thuật hay ma quỷ, tôi có cảm giác mắt của Frank ướt ướt. Mắt thì ướt, còn xung quanh thì toàn màu đỏ, mí mắt thì giật giật. Tôi chợt nhớ lại mắt của con mèo lúc chết. Hồi bé, có lần tôi vô tình giẫm phải xác của một con mèo bị vút ở một bãi đất trống. Xác con mèo đó đang ở thời kỳ thối rữa, lúc tôi giẫm vào, khí ga dồn ở trong bụng thoát ra, tạo nên một âm thanh rất lớn, mắt nó bắn phụt ra dính vào gót giày tôi.

"Nói cho cùng, cái mà bọn họ nhắm tới chính là sex. Tất cả các kiểu sex dị thường như anal sex *(Quan hệ tình dục qua đường hậu môn)*, scatology *(Các hành vi quan hệ tình dục bẩn thỉu, tục tĩu)* và sex với xác chết. Những cái đó vốn xuất phát từ việc các hiệp sĩ bảo vệ thánh địa Jerusalem đã đi theo một dị giáo của Á Rập; vào khoảng thế kỷ XIV, khi tiến hành lễ nhập hội cho các hiệp sĩ, những người mới nhập hội phải hôn hậu môn của người có vị trí cao trong hội. Không biết cô gái có thấy tim rộn ràng bởi câu chuyện này không? The Rolling Stones một thời cũng theo đuổi cái gọi là ác ma sùng bái đó. Mà cô gái này cũng có vẻ là kiểu người thích The Rolling Stones đây nhỉ?" *(Một ban nhạc Rock của Anh nổi tiếng những năm 1960)*

Tôi phải vắt vả lắm mới dịch lại được cho Noriko. Noriko nói: "Gã này nói gì sao nghe ghê vậy?".

"Tôi chẳng quan tâm tới cái gọi là ác ma gì gì đó. Mà người đang đánh guitar này không phải là Kenny Burrell. Ông toàn nói chuyện nhăng bậy, đúng là bậy bạ. Đó là Wes Montgomery *(John Leslie "Wes" Montgomery (1925—1968): Nghệ sĩ Jazz guitar vĩ đại người Mỹ)* chuyên về Octave unison *(thuật ngữ trong âm nhạc): Quãng đơn, quãng kép)*. Ông không biết về nghệ sĩ guitar Wes Montgomery này à? Đúng là ngu xuẩn!"

Noriko vừa chỉ vào ngực của Frank vừa nói. Tôi đã dịch đơn giản cho Frank nghe thì Noriko cao giọng nói: "Cái gì? Kenji! Cậu phải nói rõ là ngu xuẩn chứ!"

"Thì cậu cũng biết từ ngu xuẩn rồi đấy, tớ đã dịch là "fool" mà!"

Ngoài từ "fool", tôi đã nói rất nhiều từ tiếng Anh khác đồng nghĩa với từ đó nhưng Noriko vẫn không thỏa mãn. Đó là điểm đặc trưng của dân du côn, kiểu người như Noriko cả nam và nữ đôi khi vẫn xử sự như vậy. Không hẳn là do Noriko uống rượu say nên nổi cáu mà là cô ấy có cảm giác như đang bị lừa vậy.

Mặt của Frank bỗng trông dữ tợn và ghê sợ. "Đúng là khuôn mặt này rồi!" Tôi nghĩ. Chính lúc nhìn khuôn mặt này tôi bắt đầu nảy sinh nghi ngờ về Frank. Noriko cũng nhìn khuôn mặt đó của Frank. Và cô ấy không cao giọng nữa mà cũng như đang thắc mắc: "Ông Tây này là người gì không biết?"

"Kenji!", Frank thì thầm với tôi, "Cô gái này là gái bán xuân à?"

Tôi dịch câu hỏi đó của Frank cho Noriko. Như để khẳng định lại Noriko nhìn thẳng vào Frank và nói:

"Giờ tôi không làm nữa nhưng ở trong quán vẫn có!"

Frank vẫn giữ nguyên nét mặt ghê sợ đó và nói: "Tôi hiểu rồi! Chúng ta tới quán của cô gái này nhé!".

Trên chiếc bàn mà các cô gái đang ngồi có để một tấm biển ghi một con số. Có năm cô tất cả, người uống nước ngọt, người uống rượu, có người lại hát karaoke. Noriko gọi bia cho tôi và Frank, vừa chuyển cho chúng tôi một tờ giấy to vừa giải thích.

"Khách hàng sẽ ghi số của cô gái đã chọn vào tờ giấy này."

Mỗi tờ giấy ghi số của một cô gái có phí là 2.000 yên. Không chỉ ghi số mà khách hàng có thể ghi cả những yêu cầu riêng đối với cô gái đó.

"Đây nhé! Muốn hẹn cô gái ở ngoài hay muốn uống nước trong quán trước thì cứ ghi vào. Các cô gái ở đây đều là shiroto cả mà!"

Frank hỏi tôi: "Cô ấy nói gì vậy?". Tôi vừa ghé sát vào tai Frank vừa cố dịch gần như cùng lúc với Noriko đang nói: "Tất cả các cô gái đang ở trong quán bây giờ đều là shiroto *(không phải là gái bán dâm chuyên nghiệp)* thì phải!". Năm cô gái, mỗi người mỗi vẻ cả về ngoại hình, cách ăn mặc lẫn phong cách. Cô mang biển số 1 mặc một chiếc minijupe màu trắng, trang điểm nhẹ nhàng, trông chẳng giống một shiroto. Vào khoảng ba, bốn năm trước, không thể nghĩ rằng lại có shiroto mặc minijupe trắng một mình ở Kabukicho vào đúng ngày 30 tháng 12 này. Cô mang biển số 2 khoác một chiếc áo jacket, mặc quần nhưng cô mang biển số 3 áo màu kem, còn cô số 4 và 5 mặc áo len màu sắc sặc sỡ gần giống nhau. Cô số 1 không hát karaoke nữa. Cô số 3 thì đang hát bài mà Seiko Matsuda *(ca sĩ nổi tiếng của Nhật, giữ kỷ lục về "Ca sĩ có đĩa đơn bán chạy nhất")* đã hát cách đây tới 10 năm.

"Kenji! Quán này là quán kiểu gì vậy?"

Frank hỏi tôi nhưng tôi không biết trả lời sao cho rõ ràng.

"Thì như Noriko đã nói rồi! Cứ đến quán này là có thể tìm được các cô gái chuyên nghiệp mà!"

Tôi nói thêm: "Hiện tại ở Nhật, số các cô gái không biết là gái mại dâm chuyên nghiệp hay không chuyển nghiệp đang tăng lên đáng kể". Nhưng Frank vẫn tỏ vẻ không hiểu. Cô số 1 và số 3 cười bắt chuyện với tôi và Frank. Bản thân tôi cũng không biết chính xác các cô này là loại gái gì. Trong quán có khoảng sáu bảy chiếc bàn tròn, giấy dán tường có những họa tiết rất lạ trên nền màu da cam bị nhòe. Ai đó đã cố gắng vẽ cho thật giống hình một chiếc thảm thêu trong một lâu đài của một nước nào đó để tạo ra cảm giác sang trọng nhưng lại không thành công, cuối cùng lại tạo cho ta cảm giác thật rẻ tiền. Trên tường có treo một số bức tranh. Đó là những bức tranh tĩnh vật được sao chép giống như ở phòng triển lãm của các địa phương. Trên tờ menu để ở trên bàn có đính tờ giới thiệu được trang trí bằng những bông hoa ở bốn góc, có các dòng chữ được viết bằng tay như: "Có mì Sôba, nước sốt tuyệt hảo!", "Có cả miễn nữa, không phải là loại ăn liền!"... Phía phòng bếp nhỏ **tín kin** có để một bồn rửa bát và một chiếc lò vi sóng. Một người đàn ông trung niên trông có vẻ như là chủ quán đang mặc một bộ complet và một anh chàng phục vụ rất trẻ đeo khuyên ở mũi và miệng đang làm việc. Ngoài ra, còn có một người khách, một người đàn ông trung niên trông như nhân viên văn phòng.

"Kenji! Cô nào là gái điếm chuyên nghiệp thế?"

Frank vừa cầm chiếc bút chì vừa hỏi tôi.

"Tôi đã nói rồi! Tôi muốn quan hệ! Noriko đã nói là có gái điếm chuyên nghiệp mà!"

Tôi nghĩ chắc là Frank định chọn một trong năm cô gái có ý muốn cùng Frank hẹn hò ở bên ngoài quán đây. Cả năm cô gái đều rất khó đoán, vừa giống gái điếm lại vừa giống OL. Thực ra các cô gái đứng đắn chẳng bao giờ lại đến những quán kiểu như thế này. Mà tôi cũng có cảm giác như ở đất nước này chẳng còn có cô gái nào đứng đắn theo đúng nghĩa của nó.

Trong tờ giấy mà Noriko đã đưa cho chúng tôi có chia thành mấy mục. Mục đầu tiên là để khách ghi số của cô gái ưng ý. Lần lượt các mục tiếp theo là để khách ghi phần giới thiệu về bản thân như tên, tuổi, nghề nghiệp, còn mục thứ tư để ghi địa chỉ nơi mà khách hay lui tới chơi nhất. Mục tiếp theo nữa là phần để ghi cách mà khách muốn "chơi" cùng cô gái đã chọn. Và mục cuối cùng là để ghi phản hồi của cô gái. Cô gái sẽ đánh dấu vào một trong bốn ý nhỏ đã được chia ở trong mục này y như đánh dấu vào đáp án cho một câu hỏi của bài thi trắc nghiệm kiểu như: "Tôi đồng ý đi chơi cùng bạn", "Chúng ta sẽ đi đâu đó uống nước", "Trước tiên cứ uống nước ở quán đã, nếu thấy nói chuyện hợp thì sau đó bạn muốn tôi làm gì tùy bạn", "Xin lỗi, hãy cho tôi nghỉ tối nay!". Tờ giấy được điền xong sẽ được đưa cho các cô gái và chỉ một lát sau là sẽ được nhận

phản hồi. Frank đã chọn cô số 1, còn các mục khác tôi đã viết hộ Frank. Họ tên: Frank Masoleda; tuổi: 35; nghề nghiệp: Giám đốc công ty nhập khẩu; nơi thường xuyên lui tới để vui chơi: Câu lạc bộ Manhattan; nguyện vọng được chơi theo cách: muốn được tận hưởng một buổi tối cực kỳ lãng mạn và sexy. Tôi thì không thích đi chơi với các cô gái theo kiểu này nhưng theo quy định của quán thì khách đã vào quán bắt buộc phải viết giấy chọn một cô gái nên tôi đành phải viết tiếp tờ thứ hai. Mỗi tờ khách phải trả 2.000 yên tiền mặt. Frank lấy từ trong chiếc ví da tờ 10.000 yên. Noriko cầm tiền và đưa tờ giấy cho cô gái đã được chọn. Sau khi quay sang Frank quan sát, cô số 1 và số 2 nhìn chăm chú vào tờ giấy rồi lấy bút chì điền vào chỗ trống y như đang làm một bài kiểm tra trắc nghiệm vậy.

Noriko nói: "Tôi ra phố tiếp đây", và định đi ra khỏi quán thì Frank kéo lại.

"Ấy khoan, đợi một chút, một phút thôi cũng được!"

"Còn việc gì thế?" Noriko vừa nói vừa ngồi xuống. Tôi vừa dịch cho hai người vừa có linh tính rất lạ.

"Tôi rất cảm ơn cô!"

"Có gì đâu! Đó là công việc mà!"

"Tôi muốn chỉ cho cô cái này! Nghĩa là tôi muốn nói với cô về cái có liên quan tới sức mạnh tinh thần. Nào! Trước tiên cô cho tôi xem ngón tay trỏ của cả hai bàn tay được không?"

Nói xong, Frank chắp hai tay của Noriko lên trước mặt giống như kiểu người Nhật hay chắp tay lạy trước bàn thờ.

"Đây cô thấy không, ngón trỏ của cả tay trái lẫn tay phải đều có độ dài bằng nhau. Đương nhiên là vậy rồi. Nhưng sau 30 giây nữa ngón bên tay phải sẽ dài hơn cho xem. Đây, cô hãy nhìn kỹ rồi so sánh với tay trái thử coi!"

Nói xong, Frank chắp hai tay vào nhau tạo thành hình khẩu súng, rồi chĩa ngón tay trỏ trước tôi và Noriko.

"Nhìn kỹ nhé! Bây giờ ngón tay trỏ bên tay phải này sẽ dần dần nhích lên giống như mầm đậu đang trỗi lên khỏi mặt đất vậy, nó đang vươn dần lên đây, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không rõ đâu!"

Tôi thì ngồi cạnh, còn Noriko thì ở đối diện Frank. Ở vị trí của mình, tôi có thể thấy rõ móng tay bên phải và cổ tay gần lòng bàn tay trái. Tay áo jacket và áo len đều vén cao nên hiện rõ cổ tay. Vì phần cổ tay không hề có lông nên tôi càng để ý. Ở đó có màu hơi khác so với màu da, giống như là nó được bôi một lớp kem lót nền vậy. Tôi nghĩ

chắc là để giấu một cái gì đó. Tôi vừa dịch câu chuyện về cây đậu Frank đang say sưa kể cho Noriko vừa nhìn phần da dưới lớp kem nền. Lớp da bắt đầu nổi lên, lúc đầu tôi thấy rõ đó là một vết xăm rất đặc biệt. Nó giống như kiểu da bị rạch ra rồi đổ mực xăm vào vậy. Sau đó, tôi chợt nhận ra đó không phải là vết xăm và tôi chợt nổi cả da gà. Đó chính là vết tích của việc tự sát. Tôi biết một cô gái có ba đường rạch ở cổ tay trái. Không thể tưởng tượng rằng lại có người có những vết rạch chẳng chịt như Frank. Trong phạm vi khoảng 2 centimét, tức chỉ khoảng nửa vòng cổ tay, có đến mấy chục vết rạch như thế không đếm xuể. Như kiểu vết rạch trên cổ tay vừa mới liền xong đã lại bị rạch tiếp, cứ thế lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Tôi mới nghĩ đến đó mà muốn ọe luôn ra rồi.

"Kenji! Cậu đang nhìn đi đâu vậy?"

Tiếng Fank nói làm tôi giật thót mình.

"Cậu dịch lời tôi cho Noriko nghe được chứ?"

Trông Noriko lúc ấy rất lạ. Hai con ngươi của cô ấy bị lệch hẳn đi. Ở hai bên thái dương, các đường gân rất to nổi hẳn lên, rồi lại hơi giật giật nữa.

"Cô đang quên đi, cô rõ chưa nào, cô đang quên đi việc mình đi ra ngoài phố!"

Tôi đã không thể dịch chính xác. Tôi đã dịch hoàn toàn ngược lại với những gì Frank đang nói cho Noriko đang bị thôi miên.

"Kenji! Cậu đã không nhìn vào ngón trỏ của tôi phải không?"

Nói xong, Frank ôm vai Noriko rồi hô to: "Yêu lắm!". Mắt Noriko đã trở lại bình thường. Cô ấy cúi chào mọi người rồi bước ra khỏi quán. Frank nhếch mép cười rồi quay sang tôi nói thêm một lần nữa:

"Kenji! Rốt cuộc cậu đã nhìn đi đâu vậy?"

Sau khi Noriko đi khỏi một lúc tôi mới mở miệng nói được câu: "Không, đâu có!". Tôi gắng sức nói với một giọng bình thường nhất nhưng không được, giọng vẫn cứ run run. Từ xưa tôi đã chúa ghét những cái gì gọi là khả năng siêu nhiên, nhất là về thôi miên. Tôi cứ nhìn thấy một ai đó định làm mất đi ý chí của bản thân là tôi đã thấy rất khó chịu. Nên vừa rồi là lần đầu tiên tôi nhìn thấy tận mắt một người bị thôi miên như thế. "Tôi đã nhìn Noriko ấy mà. Lần đầu tiên tôi thấy việc đó đấy!" Giọng của tôi vẫn cứ run run. Không phải là do tôi sợ Frank mà chỉ là do tôi bất ngờ trước sự thôi miên đó. Vì tôi không biết từ thôi miên trong tiếng Anh là gì nên tôi đã hỏi Frank. Frank đã nói cho tôi một từ phát âm giống như người Anh phát âm vậy, tôi lại nói: "Frank! Tôi không rõ lắm!".

"Không rõ cái gì cơ?"

"Nếu ông làm được việc đó thì cần gì phải đi tìm mua gái bán xuân nữa chứ? Cứ làm việc đó thì ông có thể điều khiển bất kỳ cô gái nào tùy thích!"

Frank nói: "Kể ra việc đó khó lắm chứ! Vào những lúc thời tiết lạnh như thế này rất khó, nếu cô gái không tập trung thì tôi khó mà thành công được! Ở bên ngoài lại càng không thể làm được! Ban đầu cần phải làm sao cho cô gái tập trung, sau đó để cô gái làm bất kỳ việc gì cũng được, nhưng để làm cho cô gái mất cảnh giác là một việc rất khó, với cả sex với một người như một con búp bê như thế thì chán chết! Chính vì thế kiểu gì thì kiểu, gái bán xuân vẫn hơn!"

Anh chàng phục vụ đeo khuyên ở mũi và miệng lấy tờ giấy mà cô số 1 và số 2 đã điền vào đem đến chiếc bàn chúng tôi đang ngồi. Cả hai cô gái đều đánh dấu vào phần "Trước tiên cứ uống nước ở quán đã, nếu thấy nói chuyện hợp thì sau đó bạn muốn tôi làm gì tùy bạn". Anh chàng đã hỏi chúng tôi: "Quý khách có thể chuyển chỗ được không?". Tôi quay sang hỏi Frank: "Sẽ tính cả tiền nước và tiền bàn của các cô gái, ông chấp nhận chứ?". Frank đáp: "Đành vậy thôi!". Sau đó chúng tôi chuyển sang chiếc bàn dành cho bốn người. Cô số 1 tên là Maki, cô số 2 tên là Yuko. Maki nói rằng cô đang làm việc tại Pub Club hạng cao cấp của khu Roppongi, vì tối nay ở đó đóng cửa nên tới quán này chơi. Chỉ cần ngồi một chỗ ở đây mà mỗi người được nhận từ 60.000 đến 70.000 yên đấy! Cô ta nói với vẻ rất hãnh diện. Tôi biết ngay là nói dối. Từ vóc dáng, cách ăn mặc, đến cách nói chuyện và cả thái độ nữa đều không phải của các cô gái làm việc ở những nơi như thế. Tôi nghĩ chắc là cô ta đang làm việc tại một quán giải khát quanh đây, đang có mơ ước được làm ở những nơi sang trọng như thế. Còn Yuko thì nói rằng cô ta đang là học sinh, vừa đi dự một buổi tiệc về. Đó là buổi tiệc đầu tiên của nhóm bạn cùng câu lạc bộ nhưng chán ngắt nên cô đã bỏ về. Nhưng chẳng biết đi tới đâu nên rẽ qua đây chơi. Nói là học sinh nhưng trông cô ta già đầu già đón. Tôi nghĩ, tại sao mọi người lại cứ thích nói dối vậy? Cứ như thế đối với họ nếu không nói dối thì sẽ không sống được vậy!

Yuko, cô số 2 nói là học sinh vậy mà chẳng nói được một câu tiếng Anh nào. Hay là trong kỳ thi vào cấp III của cô này không có môn tiếng Anh? Nghĩ thế thôi chứ tôi cũng không hỏi thẳng. Tôi không đủ gan hỏi những chuyện tế nhị như thế. "Hừm! Không biết tiếng Anh à?" Frank nói. Khi tôi dịch lại thì Yuko nói rằng trường cô ta đang học là trường chuyên. Sau đó cúi xuống với vẻ hơi ngượng ngùng. Tôi tự hỏi không biết có thật là thế không. Một cô thì gọi rượu Whisky, một cô thì gọi trà Ô Long.

"Ở quanh đây không hề có loại rượu whisky giống của quán này!"

Cô số 1 vừa uống rượu vừa nói. Có lẽ ý cô ta là cô ta thường xuyên uống các loại rượu whisky hảo hạng ở tất cả các quán hạng sang nên mới có sự so sánh như vậy. Còn Maki thì cứ nói tràng giang đại hải bằng tiếng Nhật cứ như thể trên Trái Đất này ngoài tiếng Nhật ra không hề có một thứ ngôn ngữ nào khác.

"Ông thích rượu nào nhất?" Yuko hỏi Frank.

"Rượu Bourbon!" Frank trả lời.

Tôi chưa từng thấy Frank gọi rượu Bourbon đó bao giờ. Trong khi dịch cuộc nói chuyện giữa các cô gái và Frank tôi hơi mất tập trung. Trong mắt tôi hiện lên hình ảnh Noriko đang bị thôi miên và hình ảnh những vết rạch chẳng chịt trên cổ tay của Frank. Từ lúc Noriko về tôi thấy tay áo của Frank kéo hẳn xuống che đi cổ tay. Như thể lúc đó Noriko bị lấy mất cái gì đó. Trở thành một người hoàn toàn khác.

"Bourbon à? Người Mỹ thường uống loại nào nhỉ! Đúng rồi, Turkey, Jack Daniers hay Brighton thì phải, nhỉ?"

Maki hỏi với giọng nghe như kiểu "tôi là người cái gì cũng biết" vậy. Tôi đã từng phải dịch từ "Bourbon" này rồi. Phát âm từ "Bourbon" này rất khó. Từ lúc tôi làm công việc này, dù tôi nói rất chậm từ Bourbon nhưng chẳng một khách Mỹ nào hiểu. Có người còn tưởng đó là thuốc lá Marlboro.

"Tất cả những thứ mà cô đang nói đều thuộc hàng Bourbon xuất khẩu. Quê hương của Bourbon ở miền Nam. Người dân miền Nam giữ lại những sản phẩm Bourbon ngon nhất cho bản thân họ thưởng thức chứ không xuất ra bán. Có loại Kentucky gọi là Dickens. Đó là loại đặc trưng nhất. Loại Dickens này cũng phải là loại 18 năm, giống như Cô nhắc loại cao cấp vậy. Vùng miền Nam này rất hay bị nhầm."

Cả hai cô đều không hề biết tới vùng miền Nam này. Và không thể tin nổi là hai cô thậm chí còn không biết cuộc chiến tranh giữa hai miền Nam - Bắc. Frank rất ngạc nhiên trước việc đó. Nhưng Maki lại chẳng tỏ vẻ ngượng ngùng, xấu hổ lại còn nói: "Chẳng liên quan tới chúng tôi!".

Đã gần 50 phút trôi qua kể từ lúc tôi gặp Frank. Tôi quên khuấy việc tôi phải gọi cho Jun.

Tôi hỏi Yuko có được gọi di động ở trong quán hay không thì cô ấy nói là không biết. Giọng trả lời giống như kiểu "tôi đâu phải là nhân viên của quán, sao mà biết được". "Mọi người đều gọi cả đó. Tôi cũng hay gọi mà." Nghe Maki nói vậy tôi hiểu ngay là Maki là dân nửa chuyên nghiệp ở đây, cũng khá rành về quán này. Tôi và Frank ngồi cạnh nhau ở trên ghế sofa còn Maki và Yuko thì ngồi ở chiếc bàn tròn phía đối diện. Tôi cũng chẳng am hiểu lắm về đồ nội thất nhưng chỉ ít tôi cũng biết rằng ghế sofa và cái bàn tròn này đều là đồ rẻ tiền. Bề ngoài của nó đã đủ toát lên điều đó. Hình như càng cố tỏ ra đó là đồ sang bao nhiêu thì lại càng bị thấy là rẻ tiền bấy nhiêu. Đặc điểm đầu tiên là cả chiếc bàn, cả ghế sofa đều rất nhỏ. Có cảm giác ghê ghê khi sờ vào tấm vải của chiếc ghế sofa. Tôi có cảm giác như ở giữa những thớ vải này, những vết bẩn thâm đậm những nỗi buồn của sự thất vọng tột đỉnh của những người khách hàng đã từng ngồi ở đây. Còn chiếc bàn thì được làm từ gỗ dán nên trông sáng bóng. Không hiểu lý do gì mà trên bề mặt bàn lại có những hoa văn hình thớ gỗ được vẽ lên. Tôi chẳng mấy khi trông thấy những đồ nội thất thuộc loại tốt và bền nhưng tôi chỉ thấy rằng mỗi khi tiếp xúc với

những đồ nội thất thuộc kiểu vớ vẩn thì lập tức tâm trạng trở nên buồn chán nên tôi nhận ra ngay. Con người buồn chán nghèo khó và cả tinh thần của con người đó thường ẩn trong những đồ nội thất buồn tẻ và rẻ tiền. Điều này rất đúng với trường hợp hai cô gái. Trông hai cô rất xứng với ghế sofa và chiếc bàn tròn của cái quán này. Maki đeo chiếc túi xách của hãng Louis Vuitton. Tôi có thể hiểu ngay rằng những loại gái kiểu này rất sính đồ hiệu như Chanel, Prada... Có được những đồ hàng hiệu thật thì sẽ không cảm thấy buồn chán. Còn việc tìm những đồ thật nhưng không phải là hàng hiệu thì rất khó, phiền toái, và cần phải được tập luyện về sự cảm nhận.

Chỗ để tay của ghế sofa có hình dáng hơi khác lạ, co chân vào cũng khó mà duỗi thẳng chân ngồi cũng không thoải mái. Phần đùi của tôi sát sạt với phần đùi của Frank. Khi tôi định lấy điện thoại từ trong túi áo jacket thì cánh tay và cả khuỷu tay của tôi chạm vào người Frank. Frank hỏi luôn: "Cậu định gọi điện thoại cho bạn gái phải không?". Yuko đưa tờ giấy ăn cho Frank rồi lấp bắp nói với Frank câu tiếng Anh không chuẩn, ý muốn Frank viết tên lên đó bằng bút chì: "Name... you... name...". Sau khi ghi rõ tên của mình là FRANK vào tờ giấy, Frank đưa bút ra khỏi tờ giấy ăn vừa cười vừa hỏi tôi: "Họ của tôi là gì ấy nhỉ?". Tôi lại nổi da gà cười gượng gạo với Frank. Đúng lúc đó thì có tiếng điện thoại Jun gọi cho tôi.

"Anh Kenji à? Mọi việc ổn chứ?"

Tôi đang định trả lời thì Frank đã cướp lời: "Đưa tôi nói chuyện một chút!" rồi giật lấy điện thoại. Thực tình là tay tôi đã định từ chối việc bị lấy mất điện thoại đó nhưng Frank đã giật mạnh như là cướp luôn từ tay tôi như không có chuyện gì xảy ra. Tôi có cảm giác hành động đó giống với hành động của một con gorilla đang đói cồn cào lao từ trên cây xuống cướp lấy quả chuối. Tôi định gào lên hỏi lại: "Ông vừa làm trò gì vậy?", nhưng sau đó hoóc môn adrenaline của tôi ngay lập tức không muốn tôi đấu tranh mà lại muốn tôi rút lui, chạy trốn. Giống như ở loài chó, nó sẽ cuộn tròn đuôi lại rồi ở tư thế đầu hàng lủi lủi đi. Ban đầu tôi thấy cánh tay của Frank vươn ra ngay trước mặt tôi. Tôi cầm điện thoại ở tay phải ngồi phía bên phải của Frank nên ngực bên trái của Frank vươn ra gần như chiếm cả khuôn mặt của tôi để tóm lấy cổ tay phải của tôi giữ chặt còn tay kia giật lấy điện thoại ngay trên tai. Lúc đó, các ngón tay của tôi như bị kéo rách toạc ra vậy. Hành động đó của Frank rất côn đồ, bạo lực. Mọi việc diễn ra trong tích tắc nên hai cô gái tưởng chúng tôi có quan hệ thân thiết đang đùa giỡn nhau, nên nhìn chúng tôi có vẻ thích thú. Lực của Frank như vượt quá cả giới hạn cho phép. Cái cảm giác khi tay Frank chạm vào giống hệt với cảm giác khi tôi chạm vào vai lúc dìu Frank ở trung tâm tập đánh bóng chày tối hôm trước. Nó giống như khi ta chạm vào sắt. Tôi nghĩ Frank như sắp làm vỡ vỏ chiếc điện thoại vậy. Đó là Frank mới chỉ dùng lực bình thường thôi chứ chưa phải dồn hết sức.

"Hi! Tên tôi là Frank!"

Tiếng nói bắt chuyện với Jun của Frank to không thua kém gì với tiếng nhạc nhóm Uliuls (*một ban nhạc của Nhật*) của BGM đang được bật lên trong quán. Tự nhiên giọng của

Frank rất trong và rõ, giống hệt giọng của các doanh nhân tài ba thường giải quyết công việc qua điện thoại trong các bộ phim của Mỹ.

"À... Bạn gái của Kenji phải không? Cô bé tên gì nhỉ?"

Tôi nhủ thầm mong rằng Jun sẽ giả vờ như không biết tiếng Anh.

"Sao cơ? Xin lỗi! Tôi không nghe rõ! Ở đây tiếng nhạc to quá!"

"Này! Frank!" Tôi lên tiếng. "Cô ấy không biết tiếng Anh đâu." Tôi đang định nói tiếp thế thì Frank đã quay ra nói: "Cậu đừng nói gì! Tôi đang nói chuyện cơ mà!" với ánh mắt rất lạnh lùng. Khuôn mặt đó đáng sợ nhất trong số những khuôn mặt của Frank tôi đã nhìn từ trước tới giờ. Maki không nhìn thấy khuôn mặt đó nhưng Yuko thì đúng lúc ngược mắt lên nhìn nên khuôn mặt đang cười của cô ấy chợt cứng lại ngay lập tức. Ngay cả một cô nữ sinh trường chuyên đầu đất không phát âm nổi một từ tiếng Anh nào khi nhìn thấy khuôn mặt của Frank lúc đó cũng cảm thấy có gì đó bất thường. Mặt Yuko biến sắc trông như đang chuẩn bị òa khóc. Tôi phát hiện ra một điều ở Frank. Đó là Frank càng cáu thì càng trở nên lạnh, sắc mặt của Frank ảm đạm đi và ánh mắt cũng dần lạnh tanh. Hình ảnh khi ai đó tức giận khói bốc lên đầu hay bất kỳ hình ảnh nào để chỉ sự bức tức cáu gắt đều không phù hợp với Frank lúc này.

"Ơ kìa? Tôi đang hỏi tên của cô mà! Tên gọi ấy!"

Giọng của Frank càng to hơn nữa. Có vẻ như đúng là Jun đang giả vờ không hiểu tiếng Anh.

"Kenji!"

Frank quay sang tôi.

"Tên bạn gái cậu là gì vậy?"

Tôi không muốn Frank biết chút nào.

"Cô ấy không mấy khi nói chuyện với người nước ngoài nên chắc chắn cô ấy đang rất lúng túng!"

Tôi đành nói vậy. Tôi không biết chính xác từ "lúng túng" trong tiếng Anh gọi là gì nên tôi đã dùng từ "bối rối" hay "nhầm lẫn".

"Sao lại thế? Chỉ là lời chào hỏi làm quen thông thường thôi mà. Với lại tôi có cảm giác tôi và cậu đã vượt qua cả mối quan hệ là khách hàng và người hướng dẫn viên, trở thành một đôi bạn thân thiết!"

Vào lúc đó người khách bên cạnh bắt đầu hát karaoke với âm lượng gấp mấy lần âm lượng của BGM ban này. Không thể nghe điện thoại được nữa. Frank vừa nhìn sang ông khách đang hát karaoke vừa xòe rộng hai tay trả lời chiếc điện thoại vừa nói: "Đành chịu vậy!"

"Nhất định anh sẽ gọi lại sau!"

Tôi phải nói hết cỡ với Jun như vậy, rồi dập máy.

"Âm thanh này quả là phiền toái." Frank nói. Từ "phiền toái" mà Frank dùng khiến tôi có cảm giác có chỗ nào đó thật lố lăng mà lại có vẻ buồn chán. Giống như việc gái bán xuân lại đi nói về cái gọi là đạo đức. Nhưng đúng là tiếng nhạc ông khách đang hát karaoke quả là được bật ở mức to khủng khiếp. Ông khách khoảng trên bốn mươi lăm tuổi đang hát bài mới nhất của Mr. Children *(tên một ban nhạc Rock của Nhật)*. Hội con gái đang vỗ tay let đet. Ông khách đó cố ý chọn bài này để tặng các cô gái đó. Cho dù là hát một bài nhạc rock chỉ để tặng các cô gái thôi nhưng ông khách này đã gào lên đến mức gân cổ nổi hẳn lên. Frank diễn tả bằng điệu bộ, ý nói rằng không thể nói chuyện được bởi âm thanh đó rồi cau mày tỏ vẻ rất bất bình. Đầu tôi trở nên hỗn loạn, nào là nghĩ về Jun, nào là lo cho Noriko ra về với tình trạng bị thôi miên, nào là sự nghi ngờ cũng như nỗi "sợ hãi" đối với Frank. Đang có tâm trạng đó mà lại phải nghe thêm bài hát được bật ở âm lượng khủng khiếp thế thì không một người nào lại không cảm thấy bất bình. Tại sao ở đất nước này lại cho phép việc trước nhiều người lại hát với âm lượng to quá cỡ đến vậy? Cũng chẳng mấy may có chút để ý là việc mình đang làm có thể sẽ gây phiền hoặc làm ảnh hưởng tới người khác. Thứ nhất, không phải ông khách này hát vì say mê muốn hát hết mình mà chỉ là để gây chú ý muốn các cô gái chấp nhận. Ông ta cũng không để ý rằng các cô gái cũng đang thấy "bị cảm lạnh". Hay nói cách khác ông ta hoàn toàn đang làm một việc vô ích mà ngay cả bản thân cũng không hề nhận ra. Tôi cảm thấy thực sự ghê tởm và thậm chí nghĩ loại người này không cần thiết phải tồn tại trên Trái Đất. Và tôi thoáng nghĩ: "lão già này thà chết đi còn hơn". Đúng lúc đó Frank quay sang nhìn tôi gật đầu cười như có ý tán thành: "Đúng! Đúng như thế". Tôi bỗng chợt dạ. Đúng lúc ấy Frank cũng vừa ghi xong tên của mình vào tờ giấy Yuko đã đưa. Sau chữ Frank là chữ De Niro. Trong lúc viết, Frank quay sang phía tôi nhìn rồi sau khi gật đầu lại cười với tôi. Như kiểu rất sẵn sàng đáp lại, đồng tình với việc nói với ai đó rằng ông khách đó nên chết đi thì hơn. Sau đó sắc mặt Frank trở về bình thường, ghé sát vào tai tôi hét to nhờ tôi dịch cho hai cô gái: "Kenji! Cậu nói với các cô ấy giùm tôi được chứ?". Yuko hình như là một fan của Robert De Niro thì phải nên tỏ ra rất vui khi Frank trùng họ với ông ta. Frank nói với tôi: "Cậu hãy bảo cô ấy rằng De Niro có nghĩa là gia tộc Niro!". "Gì thế này?" Tôi nghĩ. "Hay là người này từ này tới giờ đang đi guốc trong bụng mình?"

Frank nói liến thoắng trong tiếng nhạc: "Này! Kenji! Hai cô này mù tịt tiếng Anh nên tôi muốn chỉ cho hai cô biết rằng cái tên Robert De Niro có nghĩa là *Robert của gia tộc nhà Niro.*" *(diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất phim nổi tiếng của Mỹ)* Tim tôi vẫn đang đập rất nhanh. Cuối cùng tôi cũng đã nghĩ và đáp lại được một câu: "Hết bài hát này tôi sẽ nói!". Tôi có cảm giác tiếng thở dồn từng nhịp từng nhịp một ban này giờ đã dồn về thành một. Một linh cảm không

hay. Thái độ của Frank thay đổi hẳn. Frank đã nói với tôi và Noriko về một cái tên hú họa nào đó, rồi sau đấy chỉ có Noriko là người phải lãnh hậu quả. Ông ta định thôi miên cả tôi, tự ý giật lấy điện thoại và cả đáp lại suy nghĩ của tôi về ông khách hát karaoke như là một người có khả năng thần giao cách cảm vậy. Nhưng tất cả đều không rõ ràng.

Cuối cùng thì cũng hết bài hát. Tiếng vỗ tay vẫn cứ lệt đẹt vang lên. Ông khách giơ hai ngón tay tạo thành hình chữ V và nói: "Yeah!". Tôi không thèm nhìn sang phía ông ta nữa, cũng coi như chẳng có ông ta ở trong quán này.

Tôi đã giải thích về nghĩa của "De Niro" cho hai cô gái. Yuko thì vừa nhìn tờ giấy vừa rất quan tâm tỏ vẻ như thấy rằng cái tên này rất thú vị. Nhưng còn Maki thì lại cười với vẻ không mấy dễ chịu. Cười như kiểu móc mỉa vậy.

"Chỉ là trùng tên thôi chứ vẫn khác!" Maki nói.

Tôi nghĩ Maki là gái thuộc hạng đáy, thường thấy ở Kabukicho. Cô ta thường cảm thấy tự ti, vì không được giỏi giang, thông minh mà lại lớn lên trong môi trường hạng đáy của xã hội nhưng không bao giờ thừa nhận chuyện đó. Cô ta có suy nghĩ rằng đáng lẽ bản thân mình phải được làm ở những nơi cao cấp hay có một cuộc sống tốt đẹp hơn nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại. Nguyên nhân là do người khác xấu xa. Vì đổ kị với những người khác nên tất cả đều do lỗi của người khác cả. Cô ta chỉ được nhận những thái độ đối xử tồi tệ nên cũng thường xuyên nói với người khác như vậy, cũng toàn điều xấu xa, tồi tệ.

"Cô ấy nói gì vậy?"

Frank hỏi tôi và tôi đã dịch lại cho Frank nghe.

"Hô? Tôi và Robert De Niro khác nhau ở chỗ nào nhỉ?"

"Tất!" Maki nói vẫn với giọng và kiểu cười khiêu khích, bắt càn.

Trong đầu tôi lại lu bù bởi những suy nghĩ khác nhau. Tôi không biết vào lúc này nên làm thế nào là tốt nhất. Nên làm cho cô gái trước mặt tôi đây ngậm miệng lại hay đưa Frank ra khỏi quán hoặc tôi nên giả vờ muốn đi toilet rồi chuồn khỏi nơi này luôn? Bao nhiêu chuyện cùng xảy ra trong một khoảng thời gian quá ngắn khiến tôi không thể nào sắp xếp được những suy nghĩ. Chiếc ghế sofa chật nê cũng là một trở ngại. Bắp đùi của tôi áp sát bắp đùi của Frank nên phương án tôi đứng dậy để chuồn bị loại đầu tiên. Một khi phần cơ thể bị gò bó thì tinh thần cũng sẽ trở nên "gò bó" theo. Tôi biết là không có thời gian để nổi cáu với ông khách hát karaoke và cả Maki nữa, nhưng dường như con người trong những lúc khẩn cấp thường hay lẫn trốn những việc khó khăn, thiết thực mà lại cứ quẩn vào những chuyện nhỏ nhặt, trước mắt. Giống như việc rất quyết tâm tự sát, lao đầu vào tàu rồi vẫn bắn khoả không biết là ở nhà cửa đã khóa hay chưa. Tôi cũng biết đây không phải là lúc nghĩ đến những chuyện như thế khi ngồi bên cạnh

Frank. Phải nghĩ làm sao để có thể cho Maki không nói nữa. Nhưng tôi không tài nào tìm ra cách để cô ấy im lặng. Vì có một trở ngại là Maki lại ít học nên tôi có nói thẳng cô ta thật là ngốc nghếch thì cũng sẽ nhận được câu hỏi "Ngốc nghếch nghĩa là gì?" mà thôi.

Maki nhắc lại một lần nữa. "Nhỉ?" Cô ta còn quay sang để giành sự đồng tình của Yuko. Yuko thì nói chung chung: "Ừm! Tớ cũng chẳng rõ nữa!".

"Thì rõ là khác còn gì! Khuôn mặt này, tính tình này và cả dáng người nữa!"

Nói xong, cô ta lại cười, trông rất khó ưa.

"Cô đã bao giờ gặp De Niro bằng xương bằng thịt chưa?" Frank hỏi. "Ông ta có một quán giải khát ở New York. Tôi cũng đã nhìn thấy đôi, ba lần gì đó. Ông ta không cao như tôi đã nghĩ, tính tình thì cũng bình thường. Như Jack Nicholson chẳng hạn, ông ta sống ở bờ biển Tây nước Mỹ, khuôn mặt, dáng vẻ nhìn đã toát lên vẻ của một tài tử điện ảnh. Còn De Niro trông rất bình thường nhưng ông lại rất vĩ đại hồi còn là một tài tử. Ông ta đã có sự nỗ lực phi thường, luôn luôn cố gắng sao cho diễn xuất tốt nhất. Và cái hồn, tính cách mà ta thường thấy trên màn ảnh chính là thành quả của sự nỗ lực, cố gắng!"

Tôi vừa nghĩ rằng có nói những chuyện như thế này cũng bằng không, vừa dịch lại cho Maki. Đúng lúc đó, anh chàng phục vụ đặt trước mặt hai cô gái món Yakisoba (*một món mì xào*) và khoai tây rán. Tôi nói: "Tôi có gọi những món này đâu?" thì Maki nói luôn: "Tôi đã gọi đấy!" rồi đỡ lấy chiếc đĩa. Maki quay sang Yuko và nói: "Cậu cũng ăn cùng tớ đi!", Yuko đồng ý và bắt đầu ăn luôn.

Frank vừa nhìn hai cô gái đang bắt đầu ăn Yakisoba vừa nói với tôi: "Cậu có thể dịch cho hai cô này những lời tôi nói được chứ?".

Tôi nói: "Tất nhiên rồi".

"Chúng tôi đến đây để làm gì chứ?" Frank lại nói tiếp. "Có phải chúng tôi đến đây để xem hai cô ăn đâu? Tôi đến là vì sex. Chẳng phải là Noriko đã nói rằng ở trong quán này có gái bán xuân hay sao? Hai cô có phải là gái bán xuân không đấy?"

Tôi đã dịch lại cho cả hai cô gái nghe. "Rõ là ngốc! Nhỉ!" Maki vừa nhồm nhoàm vừa nói với Yuko. "Quán này có những ông khách vô vị thế kia thì chán chết! Cậu có nghĩ thế không?" Bị Maki hỏi như thế Yuko quay sang nhìn tôi nói với vẻ mặt rất phức tạp: "Nhưng dù chúng tôi có bị hiểu lầm chẳng nữa thì cũng đành vậy thôi!". Maki lại nói: "Không có chuyện đó đâu! Không hẳn là chúng tôi...". Nói đến đó thì có một sợi Yakisoba mà Maki đang ăn rơi đúng vào chiếc váy của cô ta. Cô ta vừa cuống quýt phủi vết bẩn đó bằng chiếc khăn có thấm nước vừa hướng về anh chàng phục vụ vừa gầm gào lên át cả tiếng nhạc của ban nhạc Ulfu. "Chết rồi! Đây! Lấy cho tôi chiếc khăn mặt mau lên". Maki nhìn vết ố đen trên chiếc váy trắng vừa nhăn nhó cau kính vừa ra sức dùng chiếc

khăn mặt của anh chàng phục vụ mang tới hì hục lau mà vết ố vẫn không hết. Người Maki hơi thấp, khuôn mặt tròn, nói chung tổng thể trông thô thô, da thì sần sùi, đen đen. Tưởng là sẽ chẳng có ai ra giá để mua. Nhưng vì sự cô đơn của đàn ông bây giờ hơi khác thường nên chỉ cần khuôn mặt của cô gái không đến nỗi cứ nhìn là phải ngoảnh đi ngay là được. Thuận mua thì vừa bán. Chính vì vậy nên những cô gái kiểu như Maki lại càng tự dương tự đắc.

"Có khi nó lại tạo ra một hoa văn đẹp ấy chứ!"

Frank làm mặt cười rồi nói với Maki như vậy. Tôi đã dịch lại. "Nói cái gì chứ? Đã không biết thì thôi đừng có nói!" Maki vừa lật lại chiếc khăn mặt vừa tiếp tục lau. "Chiếc váy đó là của Junko Shimada *(một hãng thời trang nổi tiếng của Nhật)* đúng không? Phí quá!" Yuko hướng về Maki lên tiếng. "Đúng thế! Người hiểu biết có khác, còn hiểu chứ..." Maki lờm lờm Frank rồi nói: "Tôi đây nhớ! Có thể là nhìn thì không nhận ra chứ tôi thường xuyên làm dù là làm thêm cũng chỉ làm ở các quán thuộc hàng thượng lưu thôi, không chỉ là ở Mizushyobai *(quán bar có thu nhập chủ yếu từ khách quen là dân gay)* đâu nhé! Chỗ tôi làm thêm đầu tiên là siêu thị ở Seijougakuen đấy. Siêu thị đó chỉ bày bán những đồ cao cấp dành cho giới nhà giàu thôi. Riêng món Sashimi *(Sashimi: Một món ăn truyền thống của Nhật. Thành phần chính là các loại hải sản tươi sống cắt thành từng lát mỏng ăn cùng với các loại nước chấm và rau, gần giống món gỏi)* được làm từ cá tráp là 2.000 yên. Còn món đậu phụ nhé! Ban đầu tôi không tin là có loại đậu phụ đắt đến thế. Nhưng đúng là loại đậu phụ được làm hoàn toàn thủ công ở khu vực gần núi Phú Sĩ ấy có giá là 500 yên một bìa mà một ngày chỉ có thể làm được đúng 500 bìa". Maki coi tôi và Frank không là gì, chỉ quay về phía Ynko nói như thể chỉ có Yuko là đủ trình độ để nghe và hiểu những gì cô ta đang nói. Yuko vừa ăn mì vừa dỏng tai nghe Maki nói. Cô số 4 đã đi về. Ông khách ban nãy hát bài của Mr. Children đã chọn cô số 5, ông ta chỉ đi có một mình. Ở quán này thường các cô gái đi thành đôi một, có đôi mặc chiếc áo len và váy ngắn, có đôi thì mặc áo len và quần soóc, điều đó là hết sức bình thường. Các cô đó là dân bán dâm chuyên nghiệp thực thụ. Ông khách này biết điều đó nên đã bỏ qua. Maki mang biển số 1 và Yuko mang biển số 2 đang ngồi cùng với chúng tôi ở phía chiếc bàn tròn nên cô số 3 chỉ còn có một mình. Cô ta chỉ biết ngồi ôm micro. Cô số 3 mặc áo sơ mi nhưng còn rất trẻ. Đồng hồ vừa chuyển sang con số 10, có lẽ là đã tới lượt của các cô gái làm ca đêm, tức là từ bây giờ cho tới lúc 4 đến 5 giờ sáng. Cô số 3 này xinh nhất trong số bốn cô đang ở quán. Không có cảm giác rằng quán này là một quán giải khát. Có rất nhiều cô gái kiểu này, rồi có cả hội đàn ông đang chờ cái gì đó, cảm giác y hệt như ở phòng chờ nhà ga vậy. Những khách hàng chỉ nhằm mục đích duy nhất là quan hệ tình dục đường như đang giảm không chỉ ở Kabukicho mà ở bất kỳ đâu trên các phố "hoan lạc". Thực ra là ở Higashi Okubo có hẳn một dãy phố dành riêng cho các ông tầm tuổi hẹn hò với các cô nữ sinh chỉ để tâm sự mà thôi. Mỗi cô chỉ cần đến dãy phố đó rồi ngồi cùng các ông khách ở quán giải khát là đã có thể nhét vào túi của mình mấy nghìn yên. Cô số 1 vẫn cứ luôn miệng nói về bản thân hằng ngày toàn xài đồ hàng hiệu kia chắc cũng đã từng là một nữ sinh như thế. Quanh Maki chỉ ngập tràn món đậu phụ 500 yên một bìa và món Sashimi làm từ cá tráp giá 2.000 yên nên cô ta cứ nghĩ rằng mình chỉ hợp với những món đồ cao cấp hay hàng hiệu. Chiếc váy ngắn của Junko Shimada cũng là một thứ hàng xa xỉ nhưng trông chẳng hợp với cô ta chút nào. Không có một người

bạn nào lại nói rằng chiếc váy đó chẳng hợp với cô ta, mà dù có người đó đi chẳng nữa thì thường họ cũng tránh xa. Có một lần trên vô tuyến có một chuyên gia về tâm thần học nói: "Con người ta nếu không thấy rằng mình có một giá trị nào đó thì không nên sống nữa". Tôi thấy điều đó là chính xác. Cuộc sống sẽ trở nên vô vị khi nghĩ rằng mình chẳng có giá trị gì, có sống cũng chẳng có ích cho một ai. Ông chủ quán đang đánh máy tính ở bên cạnh bàn bar là kiểu đàn ông điển hình của thế giới fuzoku. Ông ta thường có khuôn mặt đặc trưng là chỉ nhanh nhanh chóng chóng gạt bỏ câu hỏi "Cái gì là có giá trị đối với bản thân" mà thôi. Người điều hành kinh doanh ở cửa hàng mát xa, câu lạc bộ Trung Hoa, câu lạc bộ SM, và cả hội Himo nữa (*chỉ những gã không đi làm, sống bám vào các cô gái bằng cái mẽ bề ngoài của mình*), tất cả bọn họ đều có một đặc điểm chung. Đó là khuôn mặt lúc nào cũng như kiểu "dài thuôn" ra.

Tôi đã từng nói với Jun về đặc điểm này của lũ trai đó nhưng không tài nào diễn tả chuẩn được. Tôi đã lấy rất nhiều ví dụ về vẻ mặt như: vẻ mặt khi chán chường về cái gì đó hay đang vứt bỏ sự tự trọng, đang tiếp tục lừa dối bản thân hoặc là nhìn như đang hoàn toàn lãnh cảm... nhưng Jun vẫn không thể hiểu. Khi tôi nói rằng khuôn mặt đó kiểu bằng phẳng thì Jun hình dung ra một chút. Hai, ba tuần sau khi tôi nói với Jun về chuyện đó thì trên ti vi có đưa hình ảnh trẻ con ở Bắc Triều Tiên đang đói ăn. Khuôn mặt của lũ trẻ bị phoi ra bởi cái đói. Trông có nét gì đó rất giống với đám đàn ông con trai đang "kinh doanh" từ chính cơ thể của các cô gái. Anh chàng phục vụ đang đứng cạnh ông chủ ở bàn bar không thuộc hạng người đó. Anh chàng này để tóc dài ở đằng sau, đeo mấy cái khuyên trên mặt. Đám đàn ông sử dụng cơ thể của các cô gái để "kinh doanh" không bao giờ đeo khuyên ở mũi và miệng như thế. Có cảm giác như anh chàng này đang chơi cho một ban nhạc nào đó. Chỉ ở ban nhạc không thôi thì cũng chẳng có cái mà ăn nên có lẽ nhờ giới thiệu của bạn bè mà làm thêm công việc này. Một số thanh niên choai choai thường lập ra các ban nhạc. Ở cạnh nhà hát kịch Koma, tối nào cũng như tối nào, có mấy nhóm thanh niên đánh đàn guitar và hát nghêu ngao bài dân ca cách đây chừng một thập kỷ. Cô SỐ 3 bắt đầu hát khe khẽ bài của Amuro (*nữ hoàng nhạc trẻ Nhật Bản*). Bài hát có nội dung là tất cả đang phải chịu đựng nỗi cô đơn. Anh chàng phục vụ không có ý định nhìn sang cô số 3. Có cảm giác như anh ta không để ý là có một cô gái đang hát. Và cứ như thế anh ta đang nghĩ mình thực sự là đang không tồn tại ở đây và quay mặt nhìn xa xăm về một nơi nào đó không biết. Ông khách hát bài hát của Mr. Children thì chẳng mấy may chú ý xung quanh, giờ đang thương lượng giá cả với cô số 5. Nếu nhìn kỹ thì thấy cô số 5 có lẽ khoảng trên ba mươi tuổi. Lò sưởi nóng nên cô ta toát cả mồ hôi, và vì thế lớp phấn bị phai đi một ít, nếp nhăn ở cổ và quanh vùng mắt rõ hẳn lên. "Cô là khách quen của Tele Club" (*Viết tắt của từ Telephone Club, dùng để chỉ các quán có dịch vụ nói chuyện qua điện thoại chỉ có ở Nhật. Người đàn ông đến quán sẽ được ngồi trong một căn phòng rất hẹp chờ điện thoại của các cô gái gọi tới nói chuyện. Giữa chừng, họ có thể ra ngoài để gặp gỡ cô gái vừa nói chuyện với mình. Nội trong ngày hôm đó, có thể quay lại quán nhiều lần sử dụng tiếp điện thoại cho đến hết tiền phí đã đóng thì thôi*) phải không nào, tôi biết rất nhiều cô gái kiểu như thế, tôi có cảm giác như vậy." Ông khách hát bài hát của Mr. Children nói thế nhưng cô số 5 vẫn không hề cau mày mà chỉ đáp: "Hôm nay kiểu gì cũng cần tiền sao?". Hai tay cô gái đặt lên đầu gối, thỉnh thoảng cổ lại quay quay, mắt thì nhìn phía cửa ra vào để xem có khách nào khác vào không. Tôi nghĩ thật là kỳ cục. Bình thường, ở trong những quán kiểu này tôi chẳng mấy khi để ý, quan sát những người khách xung quanh. Maki vẫn cứ mãi huyên thuyên. Còn Yuko thì đã ăn

hết sạch món Yakisoba. Frank cứ giục tôi dịch những lời của Maki nói, và tôi thì cứ dịch lại như một cái máy.

"Từ lúc tôi nghỉ làm ở siêu thị đó tôi có làm ở Mizusyobai nhưng tôi đã bắt đầu có suy nghĩ rằng sẽ không làm ở nơi rẻ tiền nữa vì làm ở những nơi đó chỉ toàn cơ hội rẻ tiền mà thôi."

"Khoan đã!" Frank ngắt lời Maki. Mặt của Maki tỏ vẻ như kiểu "Ông không im miệng được hay sao vậy".

"Cô đang-làm-gì ở quán này vậy? Cô đang định làm gì vậy? Tôi chẳng hiểu mô tê gì cả!

"Nói chuyện thôi!" Maki đáp. "Hôm nay tôi nghỉ ở nhà hàng cao cấp khu Roppongi. Bình thường tôi chẳng mấy khi đến quận Shinjuku nhưng có lúc cũng đến để tào lao đôi chút. Chuyện của tôi nhiều người không mấy khi biết nên sẽ thấy rất vui."

"Nói chuyện có nghĩa là... tôi là kiểu người... ví dụ là người không thích ở khoang ghế thường trên máy bay ngay cả khi bay tới Mỹ. Cậu hiểu chứ?"

Maki vừa uống ly whisky vừa quay sang tìm sự đồng tình của Yuko. "Ừm! Cũng có người như vậy đây nhỉ?" Yuko gật đầu. Suốt từ nãy tới giờ, Yuko toàn nhìn đồng hồ. Yuko, một cô gái đang đi dự một buổi tiệc thấy chán bỏ về đã tạt vào Omiai Pub này để giết thời gian một chút mới trở về nhà, và đang muốn rời khỏi đây. Nhưng có lẽ cô ta còn đang ngập ngừng chưa muốn về ngay vì đã ăn hết Yakisoba của Maki mà lại về luôn như thế là mất lịch sự. Cô cũng không để ý tới việc tôi và Frank đang cảm thấy rất khó chịu về Maki mà chỉ mãi đợi Maki nói câu nào là gật đầu đồng tình ngay câu ấy. Dáng người Yuko gầy gầy, sắc mặt trông rất xấu. Mái tóc không uốn mà để thẳng, dài đến cổ tay. Thỉnh thoảng, bàn tay không sơn móng của cô ta lại luồn qua mái tóc hất ngược lên. Yuko cũng không hẳn là thấy có hứng thú đến câu chuyện của Maki vậy mà hễ cứ khi nào "bị" Maki quay sang tìm kiếm sự đồng tình là ngay lập tức gật đầu luôn. Con gái khi vào quán nên đi thành nhóm nhưng không có nghĩa đi một mình vào quán này là sẽ trở nên cô đơn và không phù hợp.

"Khi ngồi ở khoang ghế thường, ta thấy xung quanh nhuộm không khí hạng thường. Tôi có hỏi những khách hàng quen của tôi thì ông ta có nói đúng như thế thật. Ông khách đó là người làm ở đài truyền hình, không bao giờ đến những quán kiểu này, từ lúc sinh ra chưa bao giờ ngồi ở chỗ nào khác ngoài ghế hạng thượng lưu. Nếu bay trong nước bằng hãng JAS thì sẽ ngồi ghế đặc biệt, nếu không có ghế đặc biệt thì sẽ đi Green Car của Shinkansen (*Hệ thống đường sắt cao tốc của Nhật*). Trên thế giới này không phải ai cũng được như vậy. Ghế hạng nhất không phải chỉ là được ngồi trên chiếc ghế rộng rãi mà... nếu ai chưa từng ngồi thì không thể biết được. Chẳng hạn như vì một sự cố nào đó mà máy bay bị muộn giờ hay bị hoãn, tùy vào loại khoang ghế ngồi khách hàng sẽ được hưởng sự ưu đãi, đền bù khác nhau. Khách ở khoang ghế bình thường sẽ được tạm nghỉ

ở khách sạn gần Narita, còn khách ở khoang hạng nhất thì sẽ được ở khách sạn Hilton của Disney Land. Khách sạn Hilton của Disney Land cơ đấy nhé! Được ở khách sạn đó chính là ước mơ của tôi! Chắc mọi người cũng thế phải không nào?"

Maki lại quay sang tìm sự đồng tình của Yuko và Yuko lại gật gù đồng ý cho xong. Tôi vẫn tiếp tục dịch cho Frank những lời Maki nói cứ như trong một cuộc họp có phần dịch song song vậy. Tôi vẫn chưa quen với cách dịch như vậy, hơn nữa tôi cũng chưa đủ trình độ để có thể dịch đuổi những câu mà người Nhật nói một cách bộc phát như vậy nên giữa chừng tôi cảm thấy nhức hết cả óc. Nên dần dần tôi chỉ dịch một cách đại khái, chung chung. Ý của Maki nói lúc kết lại đó là người Nhật nào cũng mơ được nghỉ ở khách sạn Hilton. Tôi nghĩ cái đó cũng chẳng đáng bận tâm lắm.

"Khách sạn Hilton đâu phải khách sạn hạng sang đến mức đó!"

Frank nói với Maki bằng giọng trầm trầm. Vừa có cảm giác mềm mại như kiểu bảo ban vừa có cảm giác như kiểu chọc ngoáy vậy. Tôi nghĩ, thực tế đúng là Frank đang chọc Maki. Tôi đã dịch cho Maki theo đúng kiểu mà tôi đã nghĩ.

"Cô chẳng hiểu gì hết! Ví dụ như khách sạn Hilton ấy, nó có tới trên 1.000 phòng, nhưng để có thể phục vụ một cách hoàn hảo nhất thì họ chỉ tập trung vào đúng 400 phòng mà thôi. Hội nhà giàu tuyệt nhiên chẳng ai ở khách sạn Hilton cả mà toàn ở khách sạn kiểu châu Âu như Athens Plaza, Ritz-Carlton, The Westbury. Sau người Nhật thì chỉ có lũ nhà quê ở Mỹ mới thích khách sạn Hilton."

Mặt của Maki đỏ bừng. Có vẻ như cô ta đang rất tức tối vì bị gọi là nhà quê. Tôi nghĩ cô ta cáu vì cô ta đúng là người nhà quê. "Đúng vậy! Đúng là cũng có việc mà chỉ có người Nhật mới hiểu!" Yuko nói.

"Này! Người này đang nghỉ ở khách sạn nào vậy?"

Maki hỏi lại giọng nghe rất xấu. "Tôi không thể nói cho cô biết được!" Tôi nói. "Gì vậy? Cô gái đó hỏi gì vậy?" Frank lại hỏi tôi. Khi tôi dịch lại thì Frank trả lời luôn: "Tôi ở khách sạn Hilton!". Maki cười phá lên. Tôi nghĩ, không biết thực sự Frank đang nghỉ ở khách sạn nào? Maki lại bắt đầu nói đến chuyện bản thân mình đã từng ở khách sạn cao cấp ngay giữa thủ đô Tokyo này. Đó là khách sạn Park Hyatt, nào là từ lối vào đến giữa sảnh phải đi một đoạn rất xa, nào là ngồi trên ghế sofa ở Yebisu Garden Place có cảm giác dễ chịu không tả nổi, nào là cô ta đã ở đó cùng với chỉ toàn những người như bác sĩ, luật sư, người ở đài truyền hình. Nói như thế không khác gì cô ta vạch áo cho người xem lưng biết rằng cô ta là một gái bán xuân không hơn không kém. Frank vừa nghe vừa tỏ vẻ rất thú vị. Đã hơn một tiếng trôi qua kể từ khi chúng tôi bước vào quán. Tôi đã yêu cầu thanh toán tiền trong một tiếng vừa rồi. Anh chàng phục vụ đã đem tờ thanh toán với số tiền gần 40.000 yên.

Khi tôi nói "Cái gì thế này?" thì cái khay đeo ở miệng anh chàng phục vụ khẽ giật giật. "Sao lại khác so với giá mà Noriko đã nói?" Tôi đã rất cố gắng nói một cách nhã nhặn để sao cho anh chàng này không nổi cáu. "Noriko là ai vậy?" Anh chàng vừa hỏi vừa nhìn sang phía ông chủ. Ông chủ vừa nói khẽ vừa bước tới gần: "Có chuyện gì vậy?". Tôi hỏi: "Tôi có thể xem tờ hóa đơn ghi giá cụ thể được không?". Ông chủ ngay lập tức đem tờ giấy đưa cho tôi và nói: "Mời anh xem!". Tiền phí ngồi ở bàn lúc đầu là ZQQD yên một người, nếu chuyển sang bàn của các cô gái thì sẽ phải trả tiếp mỗi người 4.000 yên, nếu quá một tiếng thì sẽ phải trả gấp đôi. Yakisoba có giá là 1.200 Yên, khoai tây rán cũng có giá là 1.200 yên, trà Ô Long là 1.500 yên, rượu Whisky là 1.200 yên, bia là 1.500 yên, cộng thêm tiền thuế và tiền dịch vụ.

"Ý tôi là vừa quá một tiếng!" Tôi nói. Frank nhìn tờ thanh toán và tờ hóa đơn vừa hét lên: "Thật kinh khủng!". Frank không biết đọc tiếng Nhật nhưng nhìn được con số ghi trên đó.

"Tôi mới chỉ uống hai cốc rượu whisky mà Kenji mới chỉ uống một cốc bia thôi mà!"

"Quán của tôi có giới hạn về thời gian, mà có ít nhân viên nên không thể giải thích chi tiết được." Ông chủ nói. "Thế là xong!" Tôi nghĩ. Chắc hẳn ông ta cũng sẽ nói rằng quán chỉ yêu cầu thanh toán đúng với quy định của quán mà thôi. Và nếu tôi có tiếp tục kêu ca thì sẽ lại dây dưa tới pháp luật. Nếu lòi nhau tới đồn cảnh sát giải quyết thì coi như mọi thứ chấm dứt ở đây. Tôi nói với Frank: "Đành vậy thôi!". Frank gật đầu và nói: "Giờ thì tôi đã hiểu quán này là thế nào rồi!". Biết rằng hành động đó của quán là quá đáng nhưng lại không hề vi phạm pháp luật nên dẫu có đấu tranh đến mấy thì tôi và Frank cũng chẳng có một chút hy vọng là có thể thắng. Tôi đã truyền đạt lại ý đó cho Frank.

"Tôi sẽ nói cụ thể sau. Trong việc này tôi cũng có trách nhiệm nên ông cứ trừ tiền lương của tôi để trả một nửa số tiền thanh toán này."

Đúng là trong thâm tâm tôi thực sự muốn như thế. Vì tôi đã không chú ý rằng đã hết một tiếng nên tôi cũng phải có trách nhiệm. Frank nói: "Tôi hiểu rồi!".

"Trước tiên tôi sẽ trả phần từ đầu tới giờ."

Phần từ đầu tới giờ? Tôi đang nghĩ như thế thì Frank đã lấy ra bốn tờ 10.000 yên từ chiếc ví da. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy tờ tiền nào mà trông vừa bẩn vừa nhàu nhĩ như bốn tờ tiền đó. Ông chủ tỏ ra khó chịu và nhón cầm tờ tiền. Nó như trở nên nặng hơn khi bị một lớp bụi bẩn bám vừa dày đặc vừa chặt. Còn chỗ nếp gấp thì như sắp bị rách ra tới nơi. Tôi chợt nhớ tới ai đó đã từng nói về những tờ tiền mà những người vô gia cư ở công viên Shinjuku hay xung quanh đó thường hay góp nhặt. Cả ông chủ, anh chàng phục vụ, hai cô gái và cả tôi đều dán mắt nhìn tờ tiền 10.000 yên mà Frank vừa

lấy ra. Cứ như thể chưa ai từng nhìn thấy một tờ tiền bản đến thế. "Vậy là phần của tôi từ đầu tới giờ thế là xong!"

"Phần từ đầu tới giờ nghĩa là thế nào?" Tôi hỏi lại.

"Nghĩa là tôi muốn ở đây thêm chút nữa!" Frank đáp. Ông chủ người Kabukicho này hình như thấy ghê tởm trước khuôn mặt, thái độ, và cả tờ tiền 10.000 yên cũ bản bèn quay sang nói với tôi: "Chắc là quý khách chỉ ở đây trong khoảng thời gian đó thôi nhỉ?". Như thế có nghĩa là ý nói chúng tôi nên đi về là vừa. Tôi nói với Frank: "Chúng ta về nhé! Hình như là quán này chỉ có đến thế thôi!" và tôi chạm nhẹ vào vai Frank. Phần thịt ở vai của Frank cứng như sắt làm tôi giật thót. "Vậy thì chuẩn bị đứng lên thôi!" Frank nói, "À! Về tờ tiền ban nãy ấy! Thực ra là tôi đã đánh rơi tiền xuống cống, còn thẻ tín dụng thì không sao!", và một lần nữa Frank lại lấy ra từ chiếc ví da. Nghe thấy từ "thẻ tín dụng", nét mặt ông chủ thay đổi hẳn.

"Kenji! Cậu hỏi hộ tôi xem có thể dùng thẻ tín dụng được không?"

Ông chủ đáp lại với vẻ mặt lúng túng: "Nếu là thẻ tín dụng thì cũng được!".

"Tôi có chiếc thẻ American Express biến hóa rất kỳ diệu nhé! Xem này! Nhìn kỹ vào đây này! Hình ảnh của người anh hùng này trông rất lạ phải không? Hề tôi khế lật đi lật lại tấm thẻ thì trông người anh hùng này cứ như đang cười vậy!"

Ông chủ, anh chàng phục vụ, hai cô gái lại cùng dán mắt vào tấm thẻ của Frank như đang bị hút hồn. Một không khí khác lạ bỗng bao trùm khi có cái gì đó đang xảy ra xung quanh Frank. Cái không khí đó khô đến mức như làm nứt nẻ da mà lại cũng ẩm thấp đến độ khó thở. Tôi hoàn toàn không nhìn vào tấm thẻ của Frank. Đập thẳng vào mắt tôi là hình ảnh khuôn mặt của ông chủ và anh chàng phục vụ đang biến đổi. Tôi đã từng đọc ở cuốn tạp chí ra hàng tuần rằng những người bị thôi miên sẽ bị cuốn vào cõi chết. Ông chủ nhìn chằm chằm vào tấm thẻ American Express đang lật đi lật lại mà không hiểu là của ai. Trước tiên, hai đồng tử giãn dần ra. Sau đó, phần cơ ở cằm và ở má trở nên cứng đờ, cảm tưởng như nghe được cả tiếng hai hàm răng nghiến vào nhau, mạch máu ở cổ nổi hẳn lên. Khuôn mặt đó giống như kiểu khuôn mặt ai đấy đang phải chịu đựng sự căng thẳng khi bị cuốn vào một nỗi sợ hãi nào đó. Và ngay sau đó, các mạch máu ở cổ trở về như cũ nhưng ánh sáng ở mắt của ông chủ biến mất.

"Kenji!" Frank nói với giọng như đang thì thầm với tôi. "Cậu ra ngoài gọi điện cho bạn gái rồi quay lại đây!"

"Sao cơ?" Tôi hỏi lại thì Frank nhắc lại một lần nữa từng từ một:

"Cậu ra ngoài gọi điện cho bạn gái rồi quay lại đây!"

Mặt của Frank trở nên khác hẳn so với từ trước tới giờ. Đó là một khuôn mặt xanh một cách kỳ lạ. Nó giống như kiểu ta vừa làm xong một công việc cực kỳ vất vả và giờ có thể uống một cốc bia để xả hơi được rồi. Ông chủ, anh chàng phục vụ, Maki và Yuko đang bị thôi miên vẫn chưa trở lại bình thường. Con người ở mắt của cả bốn người đều không ở giữa như bình thường. Cái khuyên ở miệng anh chàng phục vụ cứ giật giật. Giống như một diễn viên kịch câm. Tôi cũng không biết cơ của con người lúc ở trạng thái đó là đang kiệt quệ sức lực hay là đang căng thẳng nữa. Có lẽ là cả hai. Cô số 3 vẫn đang hát, ông khách hát bài của Mr. Children đã thương lượng xong về giá cả với cô số 5, chẳng mấy may để ý tới những người khách xung quanh. "Frank! Làm như thế sao được?" Tôi nói. Vì tôi nghĩ rằng Frank đã thôi miên mọi người để chuồn khỏi đây mà không phải trả tiền. "Chuồn đi như thế không được đâu! Tôi sẽ không dám đến Kabukicho này một lần nào nữa đâu!"

"Tôi không hề làm chuyện đó!" Frank nói. "Vì thế, nhanh lên, cậu ra khỏi đây một lát đi!"

Frank đã đưa ánh mắt nhìn tôi như nói nếu tôi không làm theo thì ông ta sẽ giết tôi luôn. Tôi lạnh cả xương sống. Cứ như thể cả cột sống lưng đang bị nhồi cục đá lạnh. Bất chợt tôi nghĩ không biết chừng có vẻ như mình cũng đang bị thôi miên. Trong lúc bản thân chưa kịp để ý thì tôi đã đứng dậy. Tôi đi qua giữa người ông chủ và anh chàng phục vụ. Tôi có cảm giác như đang đi qua người của manơcanh trong các cửa hàng quần áo. Đúng lúc đi qua, khuỷu tay tôi đã chạm vào tay phải của anh chàng phục vụ nhưng anh ta vẫn ở nguyên trạng thái vô hồn. Khi tôi bước ra khỏi chiếc bàn, tôi lại quay sang nhìn Maki và Yuko một lần nữa. Cả hai ngẩng lên cúi xuống như đang chơi trò bập bênh.

Tôi bước ra khỏi quán và đứng ở trước cửa thang máy lấy điện thoại ra. Jun đang ở trong căn hộ của tôi nhưng lại không để ý có điện thoại đang reo. Tôi khẽ nhòm vào trong quán. Qua tấm kính của cánh cửa gỗ, tôi có thể nhìn thấy đôi chút những gì đang diễn ra bên trong. Vì đột nhiên thấy Frank đang nhìn về phía tôi nên tôi định đi vào thang máy để nấp nhưng đã bị phát hiện.

"Kenji! Cậu cũng vào đây đi!" Frank nói.

Tôi đã không muốn đi. Thế nhưng tôi đã bị Frank nhìn chằm chằm và người không tài nào nhúc nhích được. Từ phần chân của từng sợi, từng sợi tóc tới đầu móng chân của tôi đều đông cứng lại. Frank khoác vai và kéo tôi vào bên trong quán. Đến đúng chỗ cửa, tôi như bị mất thăng bằng sắp ngã dúi về phía trước thì Frank đã đỡ nhẹ tênh cả người tôi chỉ bằng một tay rồi đưa tôi vào. Tôi đang bị tóm như một gói hàng hóa đưa vào bên trong quán rồi bị ném thẳng vào một góc. Tôi có thể nghe rõ tiếng Frank đóng sập cửa ở phía sau lưng tôi. Khi tôi mở mắt, tôi thấy chân của người con trai và người con gái ở ngay trước mặt. Tôi nhận ra chiếc giày cao gót đỏ và biết rằng người con gái chính là Maki. Tôi thấy ở phía chỗ chân mà Maki đang đi chiếc tất màu trắng có một đường màu đỏ rất sáng. Đường màu đỏ ấy đang chuyển động. Nó trông như một con sâu hay một sinh vật nào đó đang từ từ chằng các sợi chỉ nhỏ dần dần kéo dài xuống phía

dưới. Ở chiếc bàn đối diện, tôi thấy có cô số 5, ông khách hát bài của Mr. Children và cô số 3. Cả ba người đều đang há hốc miệng, ở trước mắt họ là mặt của Maki. Ngay lập tức khi nhìn thấy mặt của Maki là tôi thấy nghẹn lại như có một vật gì đó ở trong dạ dày lộn ngược trở lại họng. Tôi nhìn như thấy có một cái miệng rất to nữa xuất hiện ở ngay dưới cằm của Maki. Từ cái miệng đang há ra như cười đó có một chất lỏng trông đặc đặc như nhựa than đang chảy tràn xuống. Phần họng của Maki bị đứt lìa nằm ở một bên. Hơn một nửa phần cổ của cô ta bị rạch đứt. Cái đầu đến bây giờ vẫn đang ngúc ngoắc ngửa về phía sau. Tôi không thể nào tin vào mắt mình. Maki vẫn còn sống, đang ọe ra một đồng máu có lẫn bọt bong bóng từ cái miệng ở phần cổ bị cắt, vừa cử động con mắt vừa giật giật cái miệng. Nhìn như vẫn đang muốn nói điều gì đó. Người đứng ở cạnh Maki là ông chủ quán. Cổ của ông chủ bị uốn cong theo hình dáng rất kỳ dị. Cái đầu chênh chếch hướng về phía sau rồi gập lại, chúc hẳn xuống dưới. Cả Maki và ông chủ như đang dựa vào nhau mà đứng. Yuko và anh chàng phục vụ thì đang ngã gập người ngay dưới gót giày của Maki. Phần ngực của Maki bị một vật nhọn giống như con dao nhỏ dùng để làm món Sashimi đâm sâu vào bên trong. Cô số 3, ông khách hát bài của Mr. Children và cô số 5 thì đang ngồi bất động trên ghế sofa như những manơcanh, không biết là do đang bị thôi miên hay đang bị cứng đờ người vì sợ hãi. Tôi thì không tài nào kìm nổi cơn buồn nôn. Cả phần ngực và họng của tôi như ngập tràn chất axit, hai thái dương tê buốt. Tôi chẳng thể nghĩ ra điều gì nữa hướng chi là nói. Tôi mất hết cảm giác, như không thể kết nối được với thực tại mà đang lạc trong một cơn ác mộng. Trong lúc đó tôi thấy Frank tiến gần cô số 3.

Frank cầm trong tay một con dao nhỏ, dài. Đó là con dao đã lấy ra sau khi đâm vào ngực của Yuko. Cô số 3 không hẳn là đã vô thức hoàn toàn. Cô ta không hề bị thôi miên. Cô ta nhìn thấy việc Frank đang tiến lại gần mình và bắt đầu thực hiện những hành động rất kỳ lạ. Cô ta lấy móng tay cào nát phần da bọc của chiếc ghế sofa, còn tay trái đang cầm micro thì cứ lắc lư. Giống như con mèo cọ móng đang rất phấn khích khi chơi đùa. Micro vẫn đang ở nút bật, nên tiếng vải da của ghế sofa bị xé rách vang vọng khắp phòng. Tôi nghĩ tới việc trốn khỏi đây thật nhanh. Nhưng cả cơ thể của tôi không thể cử động như ý chí mách bảo. Tôi căng thẳng đến mức thấy rõ cơ bắp ở chân nổi hẳn lên, không thể nhấc nổi chân khỏi sàn. Vì có một lực mạnh dồn lên mặt và cổ nên phần vai hơi run run. Dây thần kinh nổi giữa ý chí và cơ bắp đã bị cắt, cả cơ thể cứ cử động lung tung. Thị giác và thính giác của tôi trở nên bất thường. Bài hát karaoke mà cô số 3 hát là bài của Amuro vẫn đang bật, nhưng tôi không biết được đó có phải là do đúng tai mình nghe thấy hay không. Khi Frank tiến đến trước mặt, cô số 3 sợ đến mức tè dầm, nước chảy không ngừng ở phía dưới chiếc váy trắng. Nước chảy loang trên sàn giống như sức lực của cô đang mất dần trong cơ thể. Giày đã tuột khỏi chân, vai rũ hẳn xuống, khuôn mặt méo mó như đang cười, ngay sau đó Frank túm tóc và lấy dao đâm thẳng vào ngực cô. Từ khuôn mặt trông như đang cười của cô gái, có một cái gì đó nhìn như một con rệp bắn vọt ra ngoài. Cô số 5 đột nhiên bắt đầu la hét. Không phải là do nhìn thấy cô số 3 bị đâm mà tôi có cảm giác chiếc micro đã bị chuyển sang nút tắt. Đầu tiên Frank rút con dao từ ngực của cô số 3, sau đó giật lấy micro từ tay cô. Nhưng bàn tay của cô gái cứng đờ, vẫn nắm chặt chiếc micro, những ngón tay không hề bật ra. Những ngón tay đang nắm micro đó phồng lên và trắng bệch. Frank lại nắm tóc cô số 3 thêm một lần nữa

rồi lấy ngón tay trở ấn mạnh vào mắt. Âm thanh vang tới cả chỗ của tôi, cùng lúc đó những ngón tay của cô số 3 bật ra, chiếc micro mới rơi xuống. Từ hốc mắt của cô số 3 có một thứ tôi chưa từng thấy bao giờ bắt đầu tuôn trào. Đó là một chất nhầy nhầy có lẫn những hạt li ti màu đỏ. Frank cầm lấy chiếc micro để ngay trước miệng cô số 5 đang gào thét. Tiếng gào thét ấy càng lúc càng to nhưng rất lạ là nghe âm điệu cứ như một bài hát vậy. Frank chỉ cho tôi họng của cô số 5. Phần cơ của dây thanh âm nổi hẳn lên, nó kết hợp với tiếng kêu cứ giật lên lại giật xuống. Frank sau khi đưa mắt nhìn tôi như kiểu nói hãy nhìn cho kỹ đây, rồi rạch đứt phía dưới cơ của dây thanh âm. Su...út! Đó là tiếng hơi nước bắn phụt ra. Tiếng la hét cũng bị hút vào bên trong rồi biến mất. Những hành động của Frank vừa giống những cảnh quay chậm vừa giống những cảnh tua nhanh trên phim. Có lúc Frank làm hết sức chậm rãi, có lúc vừa nhanh vừa đáng ghê rợn như lúc Frank rút con dao từ ngực của Yuko. Tôi đã có thể hiểu rõ rằng cách phản ứng cũng như các giác quan của con người dễ bị loạn lên như thế nào. Khi bị sốc, toàn thân trở nên bất động, còn suy nghĩ thì bị gián đoạn. Ông khách hát bài của Mr. Children thì ở cách xa khoảng 15 centimet cứ nhìn chăm chăm vào cô gái ngồi với mình đã bị cắt lìa họng giống như đang chăm chú xem đoạn phim quảng cáo mì ăn liền trên ti vi. Một khuôn mặt như muốn từ bỏ tất cả. Ở tình trạng đỉnh điểm, từ cơ thể còn người sẽ có một vật rất đặc biệt xuất hiện, mạch đập nhanh, sự căng thẳng cũng như sự kích động sẽ đồng thời xảy ra, tư thế chạy trốn và việc thủ thế chuẩn bị chiến đấu đều sẵn sàng. Tôi đã đọc ở trong một cuốn sách từ ngày xưa viết như vậy. Một khi cái gọi là vật kích động xuất hiện nhiều hơn thì phần cơ thể đã quen với sự đối phó một cách bình tĩnh và phần trí óc sẽ chỉ trở nên hỗn loạn. Mọi thứ xung quanh tôi hầu như không có gì thay đổi. Tôi chợt nhớ tới ống xịt hơi cay để trong túi áo ngực, chỉ mỗi việc suy nghĩ là không được làm gì mạnh động đối với Frank là tôi đã đau hết cả đầu như có một vật nặng đè lên. Tôi đã nghĩ tới một việc khá là hoang đường. Tôi muốn ngay bây giờ mình sẽ lên đi toilet hay một nơi nào đó để vút ống xịt hơi cay. Những vật như là ống xịt hơi cay bây giờ trở nên vô dụng trước Frank. Tôi đang rất khổ sở về việc ống xịt hơi cay vẫn còn ở trong túi áo. Vào khoảnh khắc xác nhận việc đã bị giết, những ý nghĩ về việc phải hành động một điều gì đó trở nên mơ hồ rồi biến mất. Khi con dao nhọn, dài ngấp sâu vào ngực của cô số 3 hay khi họng của cô số 5 bị mở tung ra như nắp xe ô tô được mở lên, cả người tôi trở nên tê liệt. Tôi có cảm giác các dây thần kinh bị đóng băng. Việc phải làm gì đó để trốn khỏi đây thật nhanh hay hét to cầu cứu ai đó đến giúp, nếu không tưởng tượng thì sẽ không thực hiện được. Bình thường tôi không hề nhận ra. Trước tiên, chúng tôi phải mừng tượng ra hình ảnh mình sẽ làm chuyện đó như thế nào rồi mới tiến hành thực hiện theo đúng như thế. Frank đã phá vỡ sự tưởng tượng của mọi người có mặt trong quán. Trên đất nước này, chắc hầu như không có ai nhìn thấy ngay trước mắt mình phần họng của con người bỗng nhiên bị vỡ tung ra. Khi họng của cô số 5 bị vỡ tung, điều đáng ngạc nhiên là máu không hề chảy mà chỉ nhìn thấy một thứ trông vừa đen vừa đỏ mà lại nhớt nhớt. Tôi đoán đó là phần cơ thịt của dây thanh âm. Nếu không cắt họng ra thì sẽ không thể nhìn thấy vì nó thường ẩn dưới một lớp da. Khi chúng tôi biết đó là một phần của xác thịt, khi chúng tôi nhìn thấy những thứ kiểu như thế, bản thân sẽ không còn sức để mừng tượng ra những hành động tiếp theo. Vì chúng tôi đang sống ở nơi mà những vật mang tính hiện thực không lộ diện. Ở chỗ phần họng bị vỡ máu bắt đầu trào ra. Màu của máu không phải là màu đỏ mà là màu đen, trông hệt màu của nước

shoyu (*Một loại nước tương của Nhật*) để ăn món Sashimi. Cả người của tôi tê cứng, không thể cử động được. Cổ, vai, và đầu của tôi cũng tê lạnh. Ngay cả khi bị Frank chìa con dao trước mặt, chắc tôi cũng không thể nhúc nhích cổ được. Tôi có thể cảm nhận như nhìn thấy bằng mắt thời gian đang trôi đi một cách khác thường. Quán không hề có cửa sổ, nhưng lại có một màn hình rất lớn. Không biết tự bao giờ tôi bắt được cái cảm giác mọi thứ ở bên ngoài quán đang được phát ở trên màn hình đó. Rồi tôi lại cảm giác rằng thế giới bên ngoài, tức là thế giới mà vẫn có người đang sống, nói chuyện, đi lại ấy đang xa dần. Tôi nghĩ tôi đã đặt một chân vào cỏi chết. Bên ngoài quán, mọi người đang mua và bán dục vọng. Những cô gái mặc váy ngắn nổi cả da gà ở phía dưới chân đang đứng trên đường để đổi sex cũng như cơ thể mình thành tiền; những ông khách vừa cười vừa hát, đi tìm gái để giải sầu. Dưới ánh đèn neon các cô gái cất tiếng chào mời khách, gây sự chú ý tới những ông khách. Cảnh tượng ấy tôi nhìn không được rõ nét nữa. Tôi trở nên chán nản khi hình ảnh đó đã thực sự rời xa mình. Frank túm tóc của ông khách hát bài của Mr. Children và xoay đầu ông ta sang phía cô số 5. Cô gái lật ngược đầu ra phía sau như để lật ngửa vết thương. Phần da ở chỗ họng của cô gái bị rạch đứt đã bị kéo căng ra đằng sau trông nhẵn nhụi. Trông y hệt lớp da thuộc của động vật. Khuôn mặt của ông khách hát bài của Mr. Children bị túm tóc và cưỡng ép gí mắt vào nhìn vết rạch đó đang dần biến dạng, trông cũng như là đang cười. "Hề... hề... hề..." Thực tế là ông ta đã cười kiểu như vậy. Tôi có cảm giác tiếng cười đau khổ ấy giống kiểu cười của những nạn nhân của một trận động đất hay bão lụt đang trả lời phỏng vấn. "Người đang cười đấy à?" Frank nói với ông khách. Ông khách chắc hẳn không hiểu là mình đang được hỏi cái gì, lại tiếp tục cười như đang ngượng ngùng: "Hề... hề... hề...", gật đầu liên tục. Tiếp đó, dù bị Frank túm tóc nhưng ông khách vẫn định hút một điếu thuốc. Ông ta rút ra một điếu từ bao thuốc Seven Star đang đặt ở trên bàn. Frank nhìn không chớp mắt hành động ông khách đưa điếu thuốc vào miệng. Ông khách cho tay vào túi quần để tìm bật lửa. Như kiểu khi muốn tỉnh tâm người ta thường tìm tới điếu thuốc lá. Frank chỉ cho ông khách chiếc bật lửa ở ngay sát cô số 5 hỏi: "Cái này ấy hử?". "Đúng vậy!" Ông khách lại một lần nữa cười cười gật đầu. Nghe xong, Frank bật lửa ở mức cao nhất làm cháy phần mắt, phần mặt và tóc của ông khách. Mùi khét giống mùi lòng trắng trứng bị cháy bay tới cả chỗ tôi. Ông khách định hất mặt ra khỏi ngọn lửa nhưng Frank lại càng túm tóc chặt hơn, ngăn ý định đó lại. Bất chợt Frank tắt lửa. Ngay lập tức ông khách giật giật cái miệng như cười cười và gật đầu lia lịa như thể bày tỏ lòng cảm ơn tới Frank. Nhưng sau đó Frank lại gí lửa vào mũi và miệng của ông khách. Ông khách bắt đầu nổi xung lên. Hai cánh tay định vung lên để khuôn mặt của mình thoát khỏi Frank, giống như một đứa trẻ đang hờn giận nắm hai bàn tay dấm bùm bụp vào bụng và ngực Frank. Frank vừa chửi rủa: "Mày cứ làm tiếp đi! Cứ tiếp tục nổi đóa đi!", vừa tiếp tục nướng mặt của ông khách. Và miệng của Frank há ra rộng ngoác tới mức không thể tin nổi. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ai lại có thể há được miệng rộng đến mức vậy, trông cứ như là mặt của Frank nổ bung ra và ở giữa có một lỗ hổng rất lớn. Cuối cùng ông khách cũng bắt đầu bật khóc. Tiếng khóc ấy cứ rề rề, phập phù, lúc rõ lúc không như khi người ta đang dò sóng phát thanh trên radio. Frank hơi nhích người sang bên cạnh một chút sao cho tôi có thể thấy rõ khuôn mặt của ông khách. Lần đầu tiên tôi thấy khuôn mặt một người bị thiêu cháy như thế. Ngọn lửa màu cam của chiếc bật lửa như bị hút vào hai lỗ mũi của ông khách cháy bùng. Bài hát của Amuro đã kết thúc và chuyển sang bài hát của Okamura Takako (*nữ ca sĩ, nhạc sĩ*)

nổi tiếng của Nhật). Trong tiếng nhạc đó, hai chân hai tay ông khách giãy giụa nhìn như đang nhảy. Frank hất cằm hướng về phía tôi chỉ chiếc mũi của ông khách như nói: "Kenji! Hãy nhìn đây!". Phần thịt ở xung quanh mũi bắt đầu cháy, mồ hôi màu xám xám chảy xuống như phần sáp nến bị chảy, thỉnh thoảng có cháy cả phần mỡ. Ở hai bên thái dương và má mồ hôi chảy ròng ròng. Mồ hôi chỗ này chảy nhẹ và nhanh hơn mồ hôi ở phần thịt đang bị thiêu cháy. Mặt của ông khách trở nên tím tái, đầu mũi bắt đầu cháy đen, tôi nghe rõ cả tiếng xèo xèo. Xung quanh lỗ mũi đen thui, mà tôi cũng không biết đó có phải là lỗ mũi không hay là phần đã bị cháy đen. Ông khách không còn gào thét nữa, hai tay cũng đã buông thõng xuống. Ngoài tiếng thịt cháy và tiếng hát của Okamura Takako, tôi còn nghe thấy tiếng gì đó nữa, mãi sau tôi mới nhận ra đó là tiếng khóc của ông khách. Ông ta vừa giật giật cái cằm vừa khóc. Khi tôi biết chắc chắn rằng ông khách đang khóc thì tôi lại nhìn thấy Frank càng khác lạ, cái miệng càng to hơn. Trông thật khủng khiếp, cứ như thể cái miệng ấy của Frank ngọam gọn đầu của ông khách. Ông khách vẫn chưa hoàn toàn vô thức. Frank ngừng không thui mũi ông khách nữa quay sang lật chiếc váy của cô số 5 trong khi máu ở họng vẫn đang chảy. Khi bị lật váy, cô gái bất ngờ ngã xuống thành ghế sofa, cổ ngửa về phía sau, tôi chỉ nhìn thấy lỗ mũi trên khuôn mặt cô gái, rồi có một âm thanh như là tiếng mở ổ khóa, đó là tiếng vết rạch nứt to hơn do sức mạnh của cái đầu kéo xuống. Lần đầu tiên tôi biết rằng nếu rạch phần da thì cổ sẽ bị gập tới đâu. Vết rạch tạo một vòng cung khoảng 180 độ quanh phần cổ ấy, tôi nhìn thấy nào là huyết quản, xương và cái gì đó trắng trắng, nhão nhão, thật kỳ lạ, không hẳn là máu phọt ra mà cứ từ từ ứa tràn ra. Ấn tay phải vào phần mũi đã bị cháy, ông khách càng khóc tợn. Nước mắt cứ tuôn chảy như mồ hôi đang tứa ra, từ phần mũi bị cháy chảy ra một thứ dung dịch như sáp nến, không biết đó là cái gì. Sau khi kéo rộng hai chân, đồng thời tháo cả quần lót và tất của cô số 5, Frank vẫy tay ra hiệu cho tôi: "Lại đây! Kenji! Lại đây nào!". Tôi không nhúc nhích nổi. Tôi vẫn cứ sõng soài trên sàn, không tài nào động nổi chân tay. Tôi đã thấy Frank thôi không túm tóc ông khách nữa, mà bước những bước dài đến chỗ tôi, túm lấy cổ tay áo jacket kéo đến chân của cô số 5.

"Kenji! Cậu nói với ông ta là hãy sex với cô gái đi!" Frank ghé sát tai tôi nói.

Tôi lắc đầu. Không hiểu là do tôi không thể cất nên lời hay do tôi thấy ghê ghê khi nói điều đó với ông khách.

"Nói đi!"

Frank gầm lên. Nghe vừa ghê rợn lại vừa ghê tởm. Tay phải Frank vẫn cầm khúc xương con dao nhỏ dài vừa đâm vào họng và ngực của các cô gái, giờ trước mắt tôi. Hai thái dương tôi tê cóng, cơn buồn nôn ào đến, ở cổ họng chưa loét, đột nhiên lan cả đến phần lợi. Tôi nhìn thấy bộ phận sinh dục của cô số 5 động đậy giống như con trai đang còn sống. Tôi nôn ra một đồng thứ màu của cà phê sữa. Vừa nôn tôi vừa nổi điên lên. Cảm giác không phải do Frank mà tôi cáu điên. Đó là sự nổi cáu mang tính trừu tượng. "Không được!" Tôi định cất lời như thế nhưng miệng tôi chỉ toàn bùng những chất nôn mửa. Tôi nôn thốc nôn tháo ra toàn những chất chua, đắng cả miệng. Tôi ngả người rồi lấy hết sức hà hơi. Frank nhìn xuống tôi, có vẻ thấy rất thú vị. "Ông này không sex thì..."

Kenji! Cậu cũng được! Kenji! Cậu hãy sex với cô gái này đi!" Frank nói, chỉ vào bộ phận sinh dục của cô số 5 bằng con dao đang cầm trên tay. Tôi nhổ ra toàn nước miếng. Không chỉ là nhổ nước miếng mà cần phải có sự tập trung hết sức của toàn thân. Sự tập trung tức là sự liên kết giữa thần kinh và cơ bắp. Khi tôi nhìn chỗ nước miếng ở trên sàn, tôi có cảm giác như có một cái gì đó hoài niệm đang trở lại với mạch suy nghĩ.

Nhưng tôi cũng không biết đó là cái gì nữa. Có thể là ý chí mà cũng có khi là sự thư giãn. Đó là thứ không thể không có, nếu không thì có thể sẽ bị điều khiển bởi một thứ bên ngoài bản thân, giống như kiểu sống thực vật. Tôi biết được rằng lời nói của tôi đã được chuẩn bị trước.

"Không!"

Tôi nói khi chất nồn mửa vẫn đọng ở lưỡi. Tiếng Anh có nghĩa là "No!". Tôi tưởng tượng và nhìn thấy rõ chữ N và chữ o. Tôi có thể mừng tượng ra mình đang nói là KHÔNG. Từ đó phát ra từ những kẻ hở của nướu răng. Tôi nói: "Không!" một lần nữa với Frank. Tôi nghĩ tôi phải truyền đạt ý chí tới ông Tây này. Lần đầu tiên tôi biết việc nói và việc truyền đạt là khác nhau. Ban này, cô số 3 cứ như một đứa trẻ đang hờn giận nắm chặt chiếc micro cào cấu ghế sofa, còn cô số 5 trước khi bị cắt cổ thì đột nhiên cất tiếng hát. Đó giống như một tín hiệu, các cô gái muốn nói một điều gì đó. Nhưng tất cả đều không truyền đạt được tới Frank. Với cách đó thì chẳng thể truyền đạt được cái gì. Nếu không có ý chí muốn truyền đạt thì chẳng truyền tải được gì. Cái quán này vào lúc Frank chưa xuất hiện, dù không có ý chí nhưng nó đã từng ở trong trạng thái được coi là đặc trưng của đất nước này. Đó là mọi vật đã tự truyền đạt chỉ bằng việc hít thở. Những người chỉ sống trong môi trường đó khi ở vào tình thế khẩn cấp sẽ trở nên hoảng loạn, mất hết từ ngữ và sẽ bị giết chết.

"Không ư?"

Hơi cường điệu một chút nhưng Frank tạo ra một khuôn mặt không thể tưởng tượng nổi. Hai tay thì dang rộng như đang cầu nguyện Chúa Trời, cổ thì lúc lắc. Tôi không biết tại sao vào lúc như thế này Frank lại nghĩ tới chuyện đó! À! Vì ông ta là một người Mỹ! Tôi đang nghĩ về Frank như vậy.

"Cái gì? Cậu vừa nói cái gì? Kenji? Cậu nói là không á? Tôi nghe thấy cậu nói là không! Nghĩa là thế nào?"

Frank hươ hươ con dao trước mặt tôi. Tôi đang ở tư thế bò dưới gót chân của Frank. Đó là tư thế thấp hèn mà cả trong đầu tôi cũng đang toàn hiện lên những từ ngữ thấp hèn. Tôi đang định chuyển tư thế nhưng vì có con dao ngay trước mặt tôi nên tôi không thể nào nhúc nhích. Tôi vẫn giữ nguyên tư thế bò và nói lại một lần nữa: "Không!".

Frank không cười nữa mà trở nên buồn rầu.

"Kenji! Cậu không biết rồi! Tôi rất thất vọng về cậu!"

Frank nói rồi đột nhiên xoay người, ấn dao vào cuống tai phải của ông khách hát bài của Mr. Children rồi vừa day vừa cắt rời. Hai tay của ông khách đang che hết mặt nên ngón tay cái ở tay phải cũng bị cắt rời luôn. Nhưng không hề thấy ông ta khóc to hơn. Vì cần phải có năng lượng mới cảm nhận được sự đau đớn, sợ hãi, khóc lóc; nhưng với ông khách giờ đây cái năng lượng ấy đã gần như bị cạn kiệt hết. Frank vẫn vói về mặt chán nản lại cắt tiếp chiếc tai còn lại. Cứ như là đang cắt một lát bánh hay một cái gì đó, chiếc tai bị cắt không hề động đậy, nằm trên sàn bị phủ tóc và tàn thuốc lá. Tất nhiên đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy tai của một người nào đó bị cắt và đang lăn lóc trên sàn.

"Chà! Không sex cũng được!" Frank nói với tôi. "Vậy tôi muốn cậu nhét cái tai đó rồi nhét vào chỗ kín của cô gái thì sao? Chắc là cậu làm được chứ?"

Giọng của Frank nhỏ dần nhỏ dần như đang ở nơi tột đỉnh của sự chán nản. "Cậu đã bao giờ nhét tai vào đó chưa?" Frank hỏi tôi. Tôi không đáp lại. Frank vô hồn đặt con dao trên ghế sofa, nhét chiếc tai ở dưới sàn lên, vo tròn rồi nhét vào bên trong bộ phận sinh dục của cô số 5. Có vẻ như Frank không để ý tới trong bộ phận sinh dục của cô ấy có băng vệ sinh dạng que. Một nửa chiếc tai đã ở bên trong, và không thể nhét sâu thêm được nữa. "Frank!" Tôi gọi. Frank vẫn đang định gí mạnh chiếc tai vào sâu hơn nữa.

"Frank! Hey! Frank!"

Tôi vẫn ở tư thế bò, gọi Frank thêm một lần nữa.

"Cô gái đó đang trong thời kỳ kinh nguyệt có băng vệ sinh ở trong, ông không nhét vào được nữa đâu!"

Nghe tôi nói như thế Frank nhìn chằm chằm về phía tôi và gật đầu như kiểu hiểu ra là đúng như vậy, rồi lấy chiếc tai ra khỏi bộ phận sinh dục của cô gái. Frank cũng lấy ngón tay ngoắc vào sợi dây kéo băng vệ sinh ra. Một vật dài giống như một chiếc que màu hồng vì nó đã hút hết chỗ máu chảy ra từ chỗ giữa hai bắp đùi, nó lủng lẳng dưới ngón tay Frank cầm sợi dây, có một lượng máu lớn chảy ra từ bộ phận sinh dục của cô gái làm loang đỏ cả một khoảng ghế sofa. Frank nhìn không chớp mắt một hồi khá lâu vào chỗ máu ấy. Cứ như thể chỗ máu đó đang hợp hồn Frank vậy. Lúc đó, ông khách bắt đầu cất tiếng rên ư ử và đang định đứng lên. Tôi có cảm giác không phải ông ta có ý định chuẩn mà là vì bây giờ ông ta mới thấy thấm sự đau đớn ở tai và ở mũi. Nghe thấy tiếng rên và nhìn thấy tư thế chuẩn bị đứng lên của ông khách, Frank ngoảnh mặt quay về phía tôi, thả băng vệ sinh ở tay phải xuống, còn tay trái vẫn cầm chiếc tai rồi quàng tay như là đang khoác vai người yêu bé cổ ông khách. Có tiếng kêu rắc giống âm thanh của một cành cây khô bị gãy, chiếc cổ bị xoay hẳn sang một bên khác thường, ông khách ngã phịch xuống ghế sofa. Cách giết người đó giống như việc vừa treo mũ xong thì mũ bị rơi, rồi nhặt mũ lên treo lại vậy. Frank nhìn về phía tôi, một lần nữa lại nắm chặt con dao. Rồi Frank tiến sát tới tôi vói về mặt ỉu xìu giống như một đứa trẻ con đang chán ngấy

các trò chơi. Đúng lúc đầu lưỡi dao gí sát vào cổ tôi thì trong quán có tiếng điện thoại di động vang lên. Tôi cuống cuồng ấn nút màu xanh để nghe máy. Frank càng như chuẩn bị chọc sâu con dao vào cổ của tôi.

"Jun à? Anh Kenji đây! Bây giờ á? Quận Shinjuku, Kabukicho... Đúng rồi! Anh vẫn đang đi cùng Frank!"

Khi tôi hét thật to những câu tiếng Anh như thế, Frank thôi không gí dao nữa. Tôi càng gào to hơn.

"Nếu một tiếng sau em gọi mà không thấy anh trả lời thì hãy báo cảnh sát nhé!"

Nói xong tôi gác máy luôn. Trước khi ấn nút tắt, tôi có nghe rõ tiếng Jun gào lên trong máy: "Em... Kenji! Khoan, đợi chút đã!", nhưng tôi không có thời gian để đáp trả. Con dao vẫn đang sừng sững trước mặt tôi. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy tận mắt con dao đã đâm bốn người con gái. Trông nó nhỏ, chiều ngang chỉ khoảng 2 centimét, chiều dài lưỡi dao khoảng 20 centimét thì phải. Tôi không biết tại sao vào lúc này tôi lại đi so sánh một cách vớ vẩn như vậy, nhưng tôi thấy nó dài hơn cả dương vật của tôi lúc cương cứng. Phần chuôi dao còn được khắc hình một con cá nước ngọt, rất có thể đó là con dao dùng để thái con cá vừa mới được câu lên. Cán dao được làm từ ngà voi, nó được giũa thành hình lượn sóng sao cho ngón tay cầm vừa khít. Frank đã chạm vào bộ phận sinh dục của cô gái đang trong thời kỳ kinh nguyệt và cầm tai của ông khách, vậy mà ngón tay hay bàn tay của Frank không hề bị dính máu. Thật không thể ngờ được. Nếu vậy thì ngay cả lúc Frank định nhét chiếc tai vào bộ phận sinh dục của cô gái, Frank đã chủ động chú ý sao cho máu không dính vào các ngón tay giống như khi ta phải rất cẩn thận khi cầm một vật gì đó đã vỡ. Cả quần áo lẫn mặt đều không hề dính máu. Chắc chắn Frank biết được cách cắt cổ mà không bị phọt máu. Cho dù Frank đã ở ngay trước mặt cắt đúng phần dây thanh âm nhưng máu không hề bắn phọt ra như trong phim. Frank bắt đầu thì thầm, tôi nhắm mắt lại. Tôi thử nhắm mắt, lần đầu tiên tôi thấy hơi thở sặc mùi máu gần sát như thế. Đó là mùi của sắt giống như mùi trong xưởng tiện bào sắt ngập tràn vụn sắt. Tôi nhớ lại, ngày xưa tôi đã cùng bố tới một cái kho chất đầy những chiếc máy khổng lồ. Khuôn mặt của mẹ tôi cũng đang hiện lên. Tôi như sắp òa khóc khi nghĩ tới việc bà sẽ rất buồn như thế nào khi nghe tin tôi đã chết. Nhưng tôi đã tự nhủ, nhất định không được khóc lúc này. Trên đời này có kẻ giết người chỉ vì muốn nhìn thấy người khác khóc lóc. Frank không phải là trường hợp như thế nhưng tốt nhất là không khóc lóc, gào thét van xin, kích động là hơn. Frank nhìn chăm chăm vào tôi lúc nhắm mắt rồi khẽ vỗ vai tôi.

"Tôi hiểu rồi! Kenji! Nào! Đi thôi!"

Frank ghé sát vào tai tôi nói như vậy. Cách nói của Frank đã trở về bình thường. Tôi nghe như có cảm giác là "Chúng ta đã chơi vui quá đủ ở đây rồi, bây giờ sang chỗ khác chơi thôi". Thoáng chốc tôi chợt nghĩ rằng khi tôi mở mắt thì tôi sẽ thấy dường như tất cả mọi người, tất cả đồ vật xung quanh chẳng hề có sự thay đổi gì, tất cả như là

cơn ác mộng giữa ban ngày; vẫn còn cô số 1 huyền thuyên về các quán rượu và các loại rượu hạng nhất, vẫn còn ông khách hát bài của Mr. Children đang thương lượng với cô số 5, cô số 3 vẫn đang hát, khuyên môi của anh chàng phục vụ vẫn giật giật và ông chủ thì mang tờ thanh toán tới với bộ mặt khó chịu.

"Này! Kenji! Cậu mở mắt ra đi! Ra khỏi quán này mau lên!"

Từ chỗ Frank, tôi quay mặt sang phía khác và mở mắt nhìn. Không phải là mơ. Trước mặt tôi là vết thương hở của cô số 5 và cổ của ông khách đã bị bẻ ra sau.

Phần III

Frank mở chốt cửa rồi đóng lại, quay sang hỏi tôi: "Ngạc nhiên không?". Giọng nói nghe giống như của một người bạn đồng hành lần đầu tiên cùng chinh phục đỉnh núi ma thuật. Tôi nghĩ rằng những chuyện vừa qua là không thể tin nổi nhưng tôi vẫn trả lời: "Một chút!". Có lẽ cơ thể và thần kinh của tôi đã trở về bình thường. Frank không còn cầm con dao trên tay nữa. Tôi chắc chắn đã nhìn thấy Frank cất chiếc bao cài con dao thon dài quấn quanh cổ chân. Chắc chắn là tôi đã nhìn thấy nhưng ký ức về nó rất mơ hồ.

"Nào! Đi thôi!" Frank nói và quàng tay lên vai tôi, bước ra ngoài đường rồi bắt đầu bước đi. Tôi có thể gạt cánh tay đó ra vừa gào thét "Đây là tên sát nhân" vừa bỏ chạy cũng không sao, nhưng tôi đã không làm như vậy. Đúng ra là tôi không thể làm như vậy. Không chỉ là vì tôi đang muốn mình được trở về trạng thái bình thường mà do thần kinh của tôi vẫn đang bị co ở đâu đó. Tôi vẫn đang nhức mỗi giống như khi nằm lâu, tim đang đập yếu và thị lực của tôi vẫn chưa bình thường. Mắt tôi cứ nhòe nhoẹt, nhức nhức giống như bị ánh đèn neon của các quán fuzoku quen thuộc chọc thẳng vào võng mạc. Trong lúc vô thức, tôi đi tìm Noriko nhưng không thấy bóng dáng cô ta đâu cả. Noriko đã ra khỏi quán trong tình trạng vẫn bị thôi miên. Không biết con người sẽ ra sao khi cứ bị thôi miên mãi như thế. Tôi nghĩ, giả sử Noriko có thoát khỏi tình trạng thôi miên, nhớ ra tôi và Frank, biết được tình hình ở cái quán đó thì cũng sẽ không hợp tác với cảnh sát mà ngược lại còn biến mất dạng luôn. Vì Noriko vẫn đang bị quản thúc nên sẽ không được tha nếu bị phát hiện là đang làm việc ở quán fuzoku.

"Kenji!"

Frank chỉ vào đồn cảnh sát lúc đi qua ngã ba.

"Sao cậu không chạy đi báo cảnh sát?"

Frank nói về những điều khủng khiếp đã xảy ra trong quán mà dây thần kinh của tôi như phải hứng chịu một sức ép rất lớn, toàn thân tôi cứ run lên bần bật không rõ nguyên nhân.

"Kenji! Từ trước tới giờ tôi chỉ toàn nói dối cậu, đó là do bất đắc dĩ mà thôi, đó là do phần não của tôi bị tổn thương, trong tôi những hồi ức không gắn kết với nhau, không chỉ có hồi ức không gắn kết mà bản thân tôi, con người tồn tại trong cơ thể tôi không phải là một mà là nhiều người, nó hoàn toàn không gắn kết lại thành một, tôi nghĩ con người mà đang nói với cậu đây mới là con người thật của tôi. Có lẽ cậu sẽ không tin nhưng những gì mà tôi đã làm ban nãy ở trong quán ấy đến bản thân tôi, tức là tôi, người đang nói với cậu đây cũng không thể lý giải được. Nếu tôi nói tôi đã trở thành một con người hoàn toàn khác thì thật đáng xấu hổ, thực ra là tôi có cảm giác tôi có một em trai sinh đôi giống hệt tôi, những việc như thế đã từng xảy ra rồi, tôi đã hết sức chú ý, nói là hết sức chú ý có nghĩa là trong khả năng có thể, tôi sẽ cố gắng hết sức sao cho không bị kích động, nổi cáu, nhưng, như tôi đã nói hôm qua rồi đấy, do một tai nạn giao thông mà tôi bị chấn thương sọ não, một bác sĩ đã nói với tôi như thế lúc nào đó, một cảnh sát đấy, à mà phải rồi, tôi cũng đã từng bị bắt và tất nhiên tôi đã từng nhận hình phạt, đó là hình phạt của cả Chúa và xã hội."

Frank vừa nói những chuyện như thế vừa nhìn liên tục về phía đồn cảnh sát. Chúng tôi vừa đứng dựa vào bức tường bê tông ngay sát đường vừa nói chuyện. Đồn cảnh sát cách chỗ chúng tôi khoảng 20 mét, ngay cạnh cửa hàng thuốc có biển quảng cáo sáng rực đèn neon ghi dòng chữ: Drug, Drug, Drug. Nhìn thoáng qua khó mà nghĩ được đó là một đồn cảnh sát. Tòa nhà trông như mới xây, to hơn so với các đồn cảnh sát khác nên nhìn cứ tưởng là một cái gì đó khác như một khách sạn nào đó thu nhỏ hay là một lối vào của một khách sạn mini. Nhưng, tôi thấy bên trong có mấy viên cảnh sát. Thỉnh thoảng tôi còn thấy bóng dáng mấy người cảnh sát mặc áo chống đạn khá dày. Tôi thấy cửa sổ cũng được làm bằng kính chống đạn. Đó là đồn cảnh sát của Kabukicho.

"Bây giờ tôi muốn đi mua mấy cô gái điếm!"

Frank vừa hất cằm chỉ về phía mấy cô gái điếm đang đứng nép nép vào chỗ bóng tối của tòa nhà hất xuống vừa nói.

"Sẽ là lần sex cuối cùng!"

Frank vừa nói vừa cười nhưng lại trông rất buồn.

Frank lấy trong túi áo jacket chiếc ví da, rút ra một tập tiền tờ 10.000 yên đưa cho tôi. Frank không cần đếm mà cứ thế nhét vào túi quần của tôi. Nhìn vào độ dày của tập tiền tôi có thể đoán chỗ tiền đó phải trên 100.000 yên.

"Còn khoảng 40.000 yên! Liệu có đủ không?"

Frank vừa hỏi vừa nhìn mấy cô gái điếm đứng ở phía bên đường và tôi đã nói:

"Phí vào cửa khách sạn là 30.000 yên nên tôi nghĩ 40.000 yên là đủ rồi!"

Khi tôi vừa nói vậy, Frank bắt đầu bước đi tới chỗ các cô gái điếm. Tôi bước theo sau trong trạng thái không biết phải làm gì. Tôi nghĩ chắc cũng không cần đến tôi dịch cho nữa. Tôi đi theo Frank và nói: "Tôi sẽ dịch chứ?" thì ông ta trả lời: "Tôi cũng chẳng biết nữa. Tôi không còn là khách hàng của cậu nữa. Kenji! Cậu được tự do rồi! Cậu cứ đi thẳng tới đồn cảnh sát cũng được! Nói với cảnh sát rằng tôi là một tên tội phạm! Tôi mệt mỏi quá rồi! Tôi đã đến Nhật Bản để tìm sự thanh thản, cái mà chỉ ở đất nước này có nhưng tôi lại toàn làm những chuyện không thể tưởng tượng nổi. Chính vì thế tôi muốn nhờ cậu, tôi muốn nhờ một người bạn là một công dân Nhật Bản như cậu, tất nhiên nếu cậu vẫn coi tôi là một người bạn thì tôi mới nói!".

Cái mà Frank gọi là sự thanh thản ấy, Frank đã sử dụng từ tiếng Anh là "PEACE". Tôi thấy có sự thành thật trong cách mà Frank nói ra từ đó. Nó truyền tải được cả nỗi cô đơn, buồn chán. Tôi bỗng thấy tin tưởng Frank. Tôi nghĩ lúc đó đầu óc tôi vẫn ở trạng thái bất thường. Đó là vì tôi vẫn chưa thể thoát khỏi cú sốc từ thảm kịch vừa rồi. "Cậu có hiểu cho tôi không?" Frank hỏi. "À, à..." Tôi trả lời. Frank lại tiếp tục bước xa tôi, tiến gần tới chỗ các cô gái điếm. Các gái điếm đứng ở đoạn đường này hầu hết là người châu Á, và toàn là các cô gái không thể làm việc ở các câu lạc bộ gái bán xuân có tính tổ chức như câu lạc bộ Hàn Quốc hay câu lạc bộ Trung Hoa. Có cả gái điếm già, mà số gái điếm do hội mafia bảo kê cả Visa lẫn công việc thì nhiều vô kể. Trong đó có một số ít là các cô gái thuộc khu vực Trung Nam Mỹ. Gái đứng đường người Colombia và Peru ở Okubo nhiều hơn ở đây. Nhưng có một số cô gái tự tách ra khỏi nhóm mà chuyển tới đây. Frank bắt đầu bắt chuyện, thương lượng giá cả với một cô trong số đó. Có vẻ như cô ta không hiểu tiếng Anh. Tôi nghe bập bôm thấy Frank nói mấy từ tiếng Tây Ban Nha như "tores", "kuatoro" hay "bien" gì đó. Cô gái thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Frank với nụ cười e thẹn. Những cô gái đó, tôi nghĩ, những cô gái đó vì không tìm được cách kiếm tiền nào khác nên phải đi bán xuân như thế này.

Họ khác với các cô nữ sinh enjokousai hay các cô ở Omiai Pub. Hầu hết những cô gái bán xuân ở Nhật bán cơ thể mình không phải vì tiền mà là để có thể chạy trốn khỏi sự cô đơn. Tôi có biết nhiều cô gái đã gom một lượng tiền lớn của họ hàng để rời Trung Quốc Đại lục tới đây. Việc như thế quả là bất thường. Bất thường hơn nữa là, không một ai nghĩ việc đó là một việc bất thường. Ví dụ như những người trưởng thành mà làm Enjokousai thường đổ tội cho người khác. Họ nghĩ rằng bản thân mình vô can với những chuyện như thế. Cô gái người Trung Nam Mỹ mà Frank đang thương lượng không hề mặc áo khoác trong khí trời giá rét này. Cô ta cũng không đi tất, túi xách làm bằng nylon trông như đi tắm biển, cổ quàng một chiếc khăn y như cô bé trong truyện Cô bé bán diêm. Những cô gái như thế để có thể có trong tay những thứ đồ thiết yếu tối thiểu nhất, đã bán đi thứ duy nhất có thể bán được. Đó là một việc xấu nhưng không hề bất thường. Cơ thể tôi bắt đầu trở về trạng thái bình thường, tôi dựng cổ áo khoác lên. Tôi đã có thể cảm nhận được tiết trời lạnh giá của ngày cuối tháng Mười hai ở bên ngoài cơ thể. Tất

nhiên là tôi chưa hoàn toàn hồi phục từ cú sốc đó nhưng khi nhìn cô gái người Trung Nam Mỹ đang nói chuyện với Frank thì tôi có cảm giác như một lớp màng rất mờ hồ đang bao phủ cả Kabukicho này đã bị rách đúng một góc, và ở góc đó tôi nhìn thấy rất rõ. Frank đã nói với tôi rằng tôi hãy đến đồn cảnh sát. Tôi không nhớ rõ lắm nhưng tôi vẫn chắc chắn Frank đã nói vậy. Không biết chuyện đó nghĩa là thế nào. Tôi đang đứng dựa vào bức tường ở giữa quán bar và khách sạn Tình yêu vắng khách. Cũng là vì ngày mai đã bước sang năm mới nên rất ít người đi lại trên đường, hội chào mời khách cũng đã mệt mỏi. Dãy cửa hàng bán mì, miến cũng đã đóng cửa hết, trước cánh cửa kính tối đen có con chó hoang gầy gơ xương đang cuộn tròn người nằm ngủ. Đám nhân viên hình như là đang học việc ở quán sushi đang đổ nước quét dọn đồng nôm ọe trước cửa quán vốn đã đóng gần một nửa cánh cửa. Ánh đèn neon bị hỏng đang nhấp nháy phản chiếu vào thân chiếc xe đang đỗ chình ịch ở bãi đỗ xe, có thể nhìn thấy rõ màu hồng, màu xanh lá mạ lúc ẩn lúc hiện. Sự cảm nhận về cái lạnh bắt đầu quay trở về cơ thể đúng lúc đó tôi nhận ra mình khát khô cổ họng. Tôi băng qua đường, đến chỗ máy bán hàng tự động mua một lon Java Tea uống ừng ực. Từ chỗ máy bán hàng tự động, tôi nhìn thấy một cửa hàng thuốc và đồn cảnh sát. Nhưng tôi không hề có ý định kể cho mấy người cảnh sát tất cả mọi chuyện về Frank. Tại sao tôi lại không chạy thật nhanh tới đồn cảnh sát để thông báo về những gì đã xảy ra ở quán tôi vừa ngồi? Tôi đang thoáng nghĩ như thế, quay về phía khách sạn Tình yêu thì đã không thấy Frank và cô gái Trung Nam Mỹ nữa.

Không thấy Frank, tôi bắt đầu lo lắng. Vừa đi tìm tôi vừa nhớ lại con người đó chính là một kẻ sát nhân. Đồn cảnh sát trước mặt chỉ còn cách tôi 3 mét. Chỉ cần đi bộ khoảng 20 giây là tôi đã vào trong cửa kính chống đạn rồi. Nếu chạy thì chỉ mất vài giây. "Người đang nghĩ lệch lạc gì rồi!" Tôi nghe thấy rõ tiếng nói đó của tôi. "Người đàn ông đó là kẻ sát nhân, hắn đã giết bao nhiêu người mà lại giết một cách rất dã man, người đó là kẻ xấu." Frank có thực sự là kẻ xấu không? Tôi đang nghĩ lệch lạc gì chẳng? Tôi bước về phía đồn cảnh sát, một bước, hai bước. Tôi đã từng đọc ở đâu đó câu chuyện về một cô gái người Anh sau khi được cứu thoát khỏi tên bắt cóc đã nói rằng cô cảm thấy yêu tên bắt cóc hơn yêu cha, mẹ mình. Cụ thể hơn, đó là câu chuyện của cô gái làm ở ngân hàng Thụy Điển bị bắt làm con tin đã yêu tên bắt cóc. Trong lúc cùng cực, trong lúc xung quanh chỉ có một người có thể bảo vệ sinh mạng của mình chính là tên bắt cóc thì sự lôi cuốn gần giống với tình yêu đã nảy sinh. Frank đã không hề làm tôi bị thương. Frank đã túm tóc và cổ áo tôi, quăng tôi xuống sàn nhưng không hề bẻ cổ hay cắt tai tôi. Nhưng tôi nên tới đồn cảnh sát. Hành động đó không thể tha thứ được. Nên đến đồn cảnh sát. Chỉ còn ba bước chân nữa là đến rồi. Tôi dừng chân. Không hẳn là tôi muốn dừng lại mà chân tôi cứ đứng lại không nhích thêm bước nào. Hình như cái chân của tôi ghét phải vào trong đồn cảnh sát thì phải. Tôi đã uống cạn lon Java Tea. "Frank ghét bị bắt lắm chẳng?" Tôi hỏi chính mình. "Không phải là thế!" Tôi nghe rõ có câu trả lời như vậy. "Không phải là thế!"

"Rốt cuộc đó là tiếng của ai vậy?" Tôi bắt đầu lẩm nhẩm trong miệng, tôi định uống thêm một ngụm nước Java Tea nữa nhưng trong lon không còn giọt nào. Tôi cứ liên tục đưa lên miệng lon Java Tea không. Phải gọi cho ai đó chứ? Nhưng ai? Gọi cho ai

đây? vẫn có tiếng nói vang lên. Tôi rút chiếc điện thoại di động ra. Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh của Jun. Bác Yokoyama? Hay là gọi cho bác Yokoyama? "Ông ta là kẻ sát nhân đó, bác Yokoyama ạ, bây giờ cháu đang định tới chỗ cảnh sát khai báo, bác nghĩ thế nào? Rõ ràng là nên tới đó đúng không bác?" Tôi nhìn ra phía đường cái. Nhìn phía nào cũng không thấy bóng dáng của Frank đâu cả. Tôi không hề có một chút định hướng nào ở con đường này. Đây là con đường ngay phía sau Tòa thị chính nhưng tôi có cảm giác lạ lẫm cứ như là đang ở một khu phố của nước ngoài mà tôi chưa từng đặt chân tới. Tôi cũng có cảm giác như là đang lạc lối ở trong một giấc mơ. Tôi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục từ cú sốc ban nãy. Tôi cứ tự nói và tự nghe. Tôi vẫn chưa thể kiểm soát được bản thân. Có một viên cảnh sát mặc đồng phục ra khỏi đồn và đang đạp xe về phía tôi.

Hình như viên cảnh sát đang nhìn tôi chằm chằm. Dường như tại nơi này chỉ có viên cảnh sát đó là đang sống, và làm việc. Chân của tôi như đang co cứng lại, cảm giác máu không hề lưu thông. Dường như đó không phải là chân của tôi. Từ phần hông trở xuống lạnh ngắt, không phải là do thời tiết đang lạnh, tôi lại đưa lon Java Tea lên miệng, chỉ thấy toàn vị của sắt, và vì thế tôi lại nhớ tới mùi máu tanh nồng ở cái quán đó, mắt tôi hoa lên. Viên cảnh sát đến chỗ ngã ba, và tôi vô thức đưa điện thoại ghé sát lên tai. Tôi giả vờ đang nói chuyện điện thoại. Viên cảnh sát không tới chỗ tôi mà rẽ sang trái, biến mất về phía khách sạn Tình yêu. Tôi vẫn cứ áp sát điện thoại vào tai mà nhìn theo. Tôi nhìn thấy chiếc xe đang từ từ chằm chằm rẽ sang góc đường như một cảnh quay chậm. Khi viên cảnh sát biến mất khỏi tầm mắt, tôi không dám khẳng định chắc chắn rằng viên cảnh sát đã đi hẳn qua hay chưa nữa. Một lúc sau tôi thấy tai rất đau và mới để ý rằng mình vẫn đang áp sát chiếc điện thoại vào tai. Tay phải tôi cầm điện thoại, tay trái tôi vẫn nắm chặt lon Java Tea. Trên bề mặt chiếc lon tôi thấy dính dính toàn mồ hôi. Điện thoại sau khi bỏ ra khỏi tai cũng đầy mồ hôi. Tôi không hề có cảm giác hay một sự cảm nhận nào về việc mình đã đổ mồ hôi. Tôi nghĩ toàn bộ lon nước Java Tea tôi đã uống đã thành mồ hôi chảy ra hết. Bản thân tôi không hề có ý định tới đồn cảnh sát. Cuối cùng tôi đã hiểu ra như vậy. Không phải thông báo cho cảnh sát cũng được. Nghĩ như thế tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Không thấy bóng dáng của Frank, trong luồng suy nghĩ rằng không biết mình sẽ làm gì tôi đã quyết định không vào đồn cảnh sát nữa. Sẽ trở nên-phiền-toái-khi nói chuyện với cảnh sát về mọi chuyện. "Phiền toái bỏ xù!" Tôi lẩm bẩm. Và trong lúc không để ý tôi đã nhoẻn cười. Có khi tôi sẽ bị cảnh sát thẩm vấn mấy chục tiếng đồng hồ ấy chứ! Tôi đã làm công việc hướng dẫn viên du lịch mà không hề xin cấp phép. Đó mới là vấn đề chính. Bác Yokoyama cũng sẽ bị liên lụy. Mẹ ở nhà cũng sẽ rất buồn phiền, và không những sau này tôi sẽ mất việc mà tôi còn luôn bị cảnh sát để mắt tới. Tôi biết cách làm việc của hội cảnh sát. Có khi tôi còn bị kết tội đồng phạm nữa ấy chứ. Mẹ sẽ rất buồn phiền cho xem. Khi tôi nghĩ thế một lần nữa tôi lại hình dung ra cô số 3 và ông khách hát bài của Mr. Children... Họ cũng có giả định. Tôi bỗng nhớ tới những xác chết và hiện trường vụ giết người đó. Hình ảnh đó vụt lên trong đầu tôi như là lúc đèn chớp của máy ảnh lóe sáng khi bấm máy chụp. Nhưng tôi không hề cảm thấy có một chút gì là thảm khốc. Âm thanh của chiếc cổ khi bị bẻ cũng đã vọng lại trong đầu tôi nhưng tôi cũng chỉ nghĩ được rằng sẽ thật là thảm khốc khi cơ thể con người bị phá hủy. Có lẽ đây thần kinh của tôi vẫn đang bị tê liệt thì phải. Tôi đã cố gắng

rạn ra ý nghĩ rằng những người bị giết ở cái quán đó thật là đáng thương, những cái chết đó thật đáng sợ. Nhưng tôi không tài nào làm được.

Tôi mới gặp Frank có hai ngày, và chỉ vừa mới gặp những người đã chết ở quán vài giờ. Lẽ nào tôi đã dồn hết tình cảm vào Frank? Tôi nghĩ, lẽ nào chính vì thế mà tôi không hề có một chút tình cảm hay sự cảm thông nào. Có vẻ như cũng không hẳn là vậy. Tôi không hề có cảm tình với Frank. Frank có bị bắt hay chết đi thì có lẽ tôi cũng chẳng buồn chút nào. Những người đã bị giết ở quán kia như là những con rô bốt hay búp bê không hơn không kém. Cô số 2 nói rằng đang rất cô đơn. Cô ta muốn làm một việc nào đó khác nhưng không biết việc đó là việc nào nên đã đến quán bar để tìm ai đó tâm sự. Cô số 3 cũng vậy. Cũng chẳng biết làm gì nên đã một mình hát bài của Amuro ở một nơi cô đơn như thế. Ông khách hát bài của Mr. Children thương lượng với cô số 5, nói với cô ta rằng cô ta là loại người thích Tele Club. Cô số 5 sau khi nghe vậy cũng chỉ nói đại loại như ông ta là một người biết rõ cô ấy chứ không hề nổi cáu. Ông chủ là một người đàn ông điển hình của Mizu shobai (*dân làm về dịch vụ, môi giới và đi chào mời khách*). Đó là kiểu người lãnh cảm, không hề ghen tuông hay có máu ăn thua, dù thấy người con gái của mình hay một cô gái thân quen nào làm gì với người đàn ông khác cũng bỏ qua không ho he gì. Còn anh chàng phục vụ là một thanh niên trẻ hình như chơi cho một ban nhạc nào đó. Là một thanh niên có ít nhiều hiểu biết về âm nhạc. Anh ta cũng không hề có ý định đi sâu hay tìm hiểu kỹ về lĩnh vực âm nhạc mà tham gia vào ban nhạc đơn thuần chỉ là do muốn có bạn có bè. Tất cả đều như tuân theo sự ra lệnh của ai đó mà đảm nhiệm những vai diễn khác nhau. Khi chạm vào người họ tôi cảm thấy đó không phải là da thịt mà có cảm giác như con thú được nhồi mồn cưa hay mảnh vụn nylon làm tôi khó chịu. Ngay cả khi tôi nhìn thấy phần cổ của cô gái bị cắt và máu chảy từ từ, tôi cũng không có một cảm giác sợ hãi nào cả. Tôi còn tưởng tượng rằng chỗ máu đang chảy từ cổ họng của cô số 5 là nước tương dùng để ăn món Sashimi. Cô số 1 thì như là một người giả vậy. Cô gái có tên Maki ấy suốt từ lúc sinh ra chưa bao giờ từng nghĩ rằng thứ như thế nào mới xứng với bản thân mình hay bản thân mình thực sự muốn làm cái gì. Cô ta chỉ tin rằng nếu được bao bọc bởi những thứ hạng sang, thượng lưu là sẽ trở thành người của tầng lớp thượng lưu. Và cô ta chỉ nghĩ đơn thuần rằng những thứ đồ hạng sang thuộc hàng thượng lưu chính là đậu phụ có giá 500 yên một bìa, một gói Sashimi làm từ cá tráp thiên nhiên có giá 2.000 yên, trang phục phải của Junko Shimada, ở khách sạn Hilton của Disney Land, phải ngồi ghế hạng nhất hay ghế đặc biệt khi đi máy bay... Cô ta tin rằng những người thường xuyên có trong tay những thứ như thế chính là những người thuộc tầng lớp thượng lưu, và cũng tin rằng vì bản thân mình cũng hay đi cùng họ nên cũng là người thuộc lớp thượng lưu rồi.

Họ như là những người giống như rác rưởi vậy. Bản thân tôi đây cũng chẳng khác gì. Tôi không có điểm nào khác với họ. Chính vì thế tôi hiểu rõ họ và tôi cảm thấy tức tối. Ở phía lối vào của quán bar nằm chênh chếch đồn cảnh sát có một cậu thanh niên mặc áo sơ mi màu ánh bạc, đeo ca vát thắt nơ hình con bướm màu đỏ đang vừa xoa hai tay liên tục vào nhau vì lạnh vừa chào mời khách qua đường. Ở chiếc cổng hình bán nguyệt, ánh sáng được phản chiếu bởi những ống đèn neon khiến mặt của cậu thanh niên lúc thì có màu da cam lúc thì có màu tím. Tranh thủ lúc trên đường không có ai qua lại, cậu ta

ngáp lấy ngáp để. Ban này cậu ta đã vỗ vào đầu con chó hoang lúc nó đi qua. Tôi lúc thì đi hướng dẫn cho người nước ngoài đến những quán giải khát, quán thoát y vũ hay câu lạc bộ hẹn hò, lúc thì giúp đỡ các cô gái, toàn làm những việc chẳng có gì là đáng tự hào, chẳng khác mấy so với cậu thanh niên mặc áo sơ mi kia. Gần hai năm làm công việc hướng dẫn người nước ngoài tôi đã nhận ra một điều: Những kẻ đáng ghét sẽ giao tiếp với hình dáng đáng ghét. Khi con người bị "hông" thì việc giao tiếp với họ cũng sẽ "hông" theo. Nếu ta không tin vào những lời người khác nói thì người đang nói những lời khó tin đó chính là những người không đáng tin. Ở quán rượu đó mọi người toàn nói những chuyện khoác lác. Vì đó là quán giải khát ở khu phố ăn chơi, hoan lạc nên tất cả mọi người chẳng có lý gì để nói thật cả và càng không có kiểu nói chuyện tâm tình nghiêm túc. Nhưng không phải ở đâu cũng vậy. Ví dụ như các cô gái ở câu lạc bộ Trung Hoa hay câu lạc bộ Hàn Quốc vì muốn có tiền boa nên chẳng ngại nói dối. Thế nhưng, quá nửa số tiền mà các cô đã kiếm được gửi về quê nhà. Đó là số tiền để nuôi gia đình. Các cô gái đến từ Trung Nam Mỹ cũng vậy, họ đã bán cơ thể mình để gửi về cho gia đình mua một chiếc ti vi. Những cô gái đó rất nghiêm túc. Họ có mục đích rõ ràng nên không hề cảm thấy hoang mang, lạc lối cũng như không hề cảm thấy.. cô đơn. Không thể cho trẻ con đến và xem những nơi như quán bar đó, không phải vì là nó bẩn mà là vì những người ở đó đang sống không thể nghiêm túc. Cả ông chủ và anh chàng phục vụ đều giống nhau, đều vì một lý do là cô đơn nên đã ở trong quán đó để giết thời gian. Những người đã chết ở trong quán chính là những người kiểu như thế. Tôi không hề có tâm trạng, có ý chí vì bọn họ mà tới đồn cảnh sát để bị thẩm vấn nhưng không biết tự bao giờ tôi đã cất bước đi về phía đồn. Tôi đã có tâm trạng buông xuôi, nghĩ rằng chỉ có cách đó. Không có lý do gì khi phải đi quanh quanh tìm Frank đã biến mất trong khách sạn Tình yêu. Và cũng chẳng có lý do gì để trở về căn hộ của mình, nói với Jun rằng mình đã nhìn thấy kẻ sát nhân. Không còn việc nào để làm bây giờ nữa ngoài việc tới đồn cảnh sát. Lòng vòng một hồi lâu tôi bắt đầu thấy nóng ruột. Cơ thể của tôi phát ra một tín hiệu. Đó là tín hiệu nguy hiểm.

Từ gót chân hay từ một phần của trái tim, tín hiệu được chuyển đến. Có điều gì đó rất lạ và khó lý giải. Bình thường ra thì điều đó khó mà tin được hay chấp nhận được, nhưng khi bị sốc, do các giác quan đang bị tê liệt nên ta lại tin luôn. Tôi có cảm giác như đang lừa dối bản thân. Tôi dừng lại không đi về hướng đồn cảnh sát nữa, đứng dựa vào bức tường, nhớ lại những gì đã xảy ra một lần nữa rồi sắp xếp lại. Tại sao Frank lại thẩm sát ở cái quán đó? Dù có suy nghĩ đến nát óc cũng chẳng có ý nghĩa gì. Vì cho dù tôi có nghĩ thì cũng chẳng hiểu gì hết. Còn nữa, hãy thử suy nghĩ xem tại sao Frank không giết tôi? Tôi đã nói với Jun bằng tiếng Anh rằng sau một tiếng nữa mà không thấy tôi thì hãy tới đồn cảnh sát. Tất nhiên tôi đã cố tình nói bằng tiếng Anh để cho Frank nghe rõ.

Mà không biết từ lúc đó tới giờ, thời gian trôi qua được bao lâu rồi? Tôi nhìn đồng hồ. Vừa mới qua 12 giờ đêm. Không biết là máu của ai dính trên mặt đồng hồ, vẫn còn chưa khô hết. Tôi nghĩ chắc là do tôi đã nói với Jun như thế nên Frank không dám giết tôi. Nếu Jun báo cho cảnh sát biết thì sẽ rắc rối đây. Nghĩ đến đó, cảm giác sợ hãi lại ập đến trong tôi. Tôi có vẻ như để ý tới cái gì đó. Nhưng ý thức của tôi lại ghét việc để ý đó. Vì sợ hãi mà ý thức của tôi ghét việc hồi tưởng. Sự sợ hãi làm cho chân và cơ bắp của tôi

run lên, bao phủ cả hai bên thái dương. Vì nỗi sợ hãi tột độ đó mà tôi không thể suy nghĩ được gì. Và não của tôi cũng bắt đầu chán việc suy nghĩ. Tôi cố gồng hết sức nói với bản thân: "Hãy suy nghĩ đi!". Chỉ cần nhớ lại mặt, giọng nói của Frank là tôi đã thấy rùng mình ớn lạnh, và cơn buồn nôn lại tới. Nước Java Tea đang ứa lên trong họng, ông ọc ngay trong miệng tôi. Khi Frank giết từng người từng người một, tôi không kịp phản ứng gì đã nôn ọc ra một đồng. Bây giờ khi nhớ lại tôi lại thấy buồn nôn kinh khủng. "Ọe". Tôi nôn thốc nôn tháo toàn nước Java Tea cùng với chất dịch trong dạ dày. Tôi không thể nghĩ ra lý do nào khác ngoài lý do tôi đã gọi cho Jun để giải thích cho việc Frank đã không giết tôi. Tôi cũng không thể nghĩ rằng Frank đã có tình cảm đặc biệt đối với tôi, không như những người trong quán. Không! Giả sử ông ta có tình cảm đặc biệt đi chăng nữa tôi không thể nghĩ rằng ông ta lại do dự không giết tôi. Con dao thon dài được gí sát vào cổ tôi, sau khi tôi nghe điện thoại của Jun xong thì nó lại được rút về. Vậy mà ban nãy Frank còn nói gì nhỉ? "Cậu hãy tới chỗ cảnh sát đi! Kenji! Tôi muốn giao phó phần cuối cùng của cuộc đời tôi cho cậu." Đó là câu nói dối. Nghĩ tới đó, bất chợt tôi có một linh cảm khác lạ, khi quay lại thì thấy Frank đứng như đang chúi vào người tôi.

Frank đứng ngay sau vai tôi, tầm mắt của tôi như bị che hết, và tôi không còn nhìn thấy đồn cảnh sát nữa. Tôi đang như người mất hồn mà cũng cảm thấy bất ngờ. Đến tận bây giờ tôi vẫn có cảm giác bị nén chặt xuống, cứ như bị ai đó giẫm lên. Mà cũng như thể ai đó đang định nuốt chửng tôi. Tôi như bị thu nhỏ lại thành một mô hình vậy.

"Rốt cuộc cậu đang làm gì vậy? Kenji?"

Frank nói. Giọng của Frank không đến mức to lắm nhưng tôi có cảm giác như cơ thể tôi đang bay bổng lên cao. Lẽ nào Frank đã cùng cô gái đến từ Trung Nam Mỹ vào trong khách sạn Tình yêu? Có một chiếc xe ô tô đang đi tới và trong thoáng chốc chiếc đèn pha của xe chiếu rọi vào khuôn mặt của Frank. Lúc Frank định nói tiếp, tôi nhìn thấy rõ bên trong miệng của Frank có cái gì đó ánh lên giống như là sắt.

"Tại sao cậu không tới đồn cảnh sát?"

Frank cho cái gì đó vào trong miệng, và đang cuộn tròn bằng lưỡi. "Ông đang nhai kẹo cao su hay gì đó?" Tôi hỏi. Tôi cũng chẳng hiểu tại sao tôi lại hỏi như vậy. Đó là câu hỏi tôi tự dưng buột miệng nói vậy chứ không phải để phản ứng lại câu hỏi của Frank. Chính vì thế, đó không phải là một cuộc hội thoại. Tôi không ở trạng thái tinh thần sẵn sàng đối thoại. Tôi có cảm giác giống như khi chạm phải chiếc chảo nóng thì có phản ứng tự rút tay lại, chẳng kịp suy nghĩ gì cả, chỉ đơn giản là tôi muốn hỏi trong miệng Frank có cái gì mà thôi.

"À! Cái này ấy hả?"

Frank tỏ vẻ như là đang nhớ ra điều gì đó quan trọng, lấy thứ đó ra khỏi miệng và cho tôi xem. Đó là một chiếc nhẫn được làm từ chất liệu như ngà voi hay đồi mồi, có hoa văn là sự kết hợp giữa hình con rắn và mặt trời.

"Cô gái ban nãy đã cho tôi đấy! Cô ấy đến từ Peru, biết một chút tiếng Anh. Cái này được nhặt ở biển gần Inca. Nói thế nào nhỉ? Đó là phần cốt xương của bọt biển có thành phần chủ yếu là đá vôi. Người ta đã dùng một phương pháp đặc biệt để làm cứng các mảnh vụn của nó rồi tạo ra chiếc nhẫn như thế này. Nếu cho vào miệng nó sẽ tan dần, nó chứa rất nhiều canxi. Cô gái đó đã nói với tôi: "Ở những nền văn minh như Maya, Tolteka, Azteca đều có tập tục ăn thịt người, nhưng ở Inca không hề có, không phải vì có thịt Llama *(Một loài thú có vú thuộc họ lạc đà)* và thịt chuột bạch mà là vì có bọt biển với thành phần chính là đá vôi." Cô gái đã nói với tôi thế đấy! Kenji! Cậu có biết không? "Canxi giúp cho con người ta thư giãn, bình tâm, có lẽ nó cần thiết cho ông lúc này." Cô gái đã nói với tôi như thế đó. Cô ấy vô cùng dịu dàng và có vẻ như rất hiểu tôi. Khi tôi ném thử tôi thấy đúng là cái tâm của tôi trở nên hài hòa, tĩnh lặng"

Frank rất hồ hởi, phấn khởi cho tôi xem chiếc nhẫn đó. Sau khi chùi bằng chiếc áo bị vấy bẩn bởi các chất nôn mửa, chiếc nhẫn được giơ cao trước mặt cho tôi xem. Nó nhìn giống như một thứ làm từ gốm sứ.

"Frank này! Không phải là ông được cho mà ông đã giết rồi lấy có phải không?"

Tôi hết sức ngạc nhiên khi chính tôi đã hỏi thế. Có ai đó, một người hoàn toàn khác đang nấp trong người tôi và đã cất tiếng hỏi Frank như thế. Cả tiếng của tôi và tiếng của Frank đều vang vọng. Giống như là chúng tôi đang nói chuyện ở trong một cái hang. Tim tôi đập thình thịch. Phần cằm và hàm răng dưới cứ run lên bần bặt.

"Tôi không giết!"

Vừa nói Frank vừa hất cằm chỉ về phía đầu đường. Cô gái cầm chiếc túi nylon đang đứng gần như là đúng chỗ cô ta đã đứng ban nãy. Frank vẫy nhẹ tay về phía đó và cô gái cũng giơ tay vẫy đáp trả. "Ban nãy ông đã đi đâu vậy?" Tôi hỏi.

"Tôi chẳng thấy bóng dáng của ông và cô gái đâu cả!"

Tự nhiên tôi lại buột miệng nói vậy.

"Tôi và cô gái đứng ở chỗ bóng tối của khách sạn rồi sau khi nói chuyện một chút, tôi vòng ra đằng sau khách sạn quan sát cậu." Frank nói.

"Hả? Thật vậy sao?" Thật ngạc nhiên là tôi lại cười toét khi nói chuyện với Frank. "Tôi cứ nghĩ là ông đã vào hẻm bên trong khách sạn."

Không phải là chính tôi tự suy nghĩ xem định nói cái gì, chọn từ như thế nào hay sắp xếp câu văn trong đầu ra sao mà như có một người khác đang mượn cơ thể của tôi mà nói chuyện với Frank. Tôi nghĩ có lẽ tôi đang bị thôi miên cũng nên.

"Frank! Ông đang thôi miên tôi đó à?"

"Đâu có!" Frank nói nhưng vẻ mặt rất đáng ngờ. Không đáng sợ. Mà có lẽ tôi đang bị loạn trí. Tôi không hề nghĩ gì mà cứ thế nói tuôn ra. Tôi không hề có ý định nói vậy mà tôi cứ vừa nghĩ tới từ nào là tự động miệng tôi phát ra từ đó. Cằm của tôi cứ rung lên, càng cố ngăn lại thì nó lại càng rung tợn. Răng của tôi phát ra những âm thanh không thể kiểm soát nổi.

"Cậu có ổn không vậy?" Frank vừa nhìn chăm chăm vào tôi vừa hỏi. "Mắt của cậu trông lạ lắm, nó cứ giật giật, tôi chẳng biết cậu đang nhìn đi đâu nữa. Kenji! Cậu thấy khó chịu ở đâu à? Cậu có hiểu tôi không đấy!"

Tôi không đáp trả câu hỏi đó của Frank mà vẫn vừa cười vừa lảm nhảm: "Frank! Ông nói câu đó nghe kỳ quá!". Tôi nghe rất rõ giọng nói của mình vang vọng trong đầu. Tôi không thể thôi cười dù tôi đã cười khá là lâu. Tôi nghĩ tôi sẽ bị loạn óc mất. Một bộ phận trong não đang trở nên hỗn loạn. Tôi có cảm giác mọi thứ trong đầu tôi đang hoạt động lung tung hết cả. Tôi không hề muốn nói một điều gì vậy mà cái miệng của tôi cứ thế tự há ra như đang định nói gì đó. Tôi biết rõ rằng đâu đó trong đầu tôi đang lùng sục tìm kiếm các câu từ. Cái gì cũng được miễn là nói. Hễ có một suy nghĩ nào đó là nó tự động chuyển thành từ, thành câu luôn. Tôi có cảm giác chỉ có chức năng nói là đang hoạt động. Nếu bây giờ mà có con chó nào chạy qua đây là chắc chắn tôi sẽ nói ngay lập tức: "A! Con chó!". Và chắc chắn chỉ cần tôi nhớ lại ngày xưa tôi đã từng nuôi một chú cún là tôi sẽ buột miệng ra nói với Frank ngay rằng: "Ngày xưa tôi đã từng nuôi một chú cún con đó!".

"Ông sẽ giết tôi à?"

Tôi nói với Frank như thế. Y như một đứa trẻ con, cứ vừa tưởng tượng ra cái gì là nói ngay cái đó

chẳng hề suy nghĩ. Nói xong, thật kỳ lạ, cằm của tôi không rung lên nữa và mọi thứ đã trở về bình thường.

"Tôi đã từng có ý định như thế" Frank nói.

"Thế nhưng tôi đã dừng việc giết chóc lại rồi."

Khi nghe Frank nói như vậy tôi bật khóc. Tôi không thể để Frank nhìn thấy tôi khóc nên tôi cúi xuống. Tôi vừa nhìn những giọt nước mắt rơi xuống nền bê tông khô cứng vào buổi tối vừa nghĩ đó thật là nỗi sợ hãi. Nỗi sợ hãi lan tỏa khắp cơ thể, thay vì gào thét lên thì tôi lại cứ tự động buột miệng nói ra những gì vừa nghĩ tới. Frank nói đã dừng việc giết chóc. Tất nhiên thế không có nghĩa là Frank đang nói toàn sự thật. Nhưng đâu đó có là câu nói dối chẳng nữa thì tôi cũng cảm thấy bình tâm trong phút chốc. Tôi vừa lấy cổ tay áo khoác vừa chùi nước mắt vừa cố điều khiển sao cho có thể nói được câu: "Thật chứ? Thật là ông sẽ không giết tôi chứ?". Tôi lại nghe thấy câu nói: "Có lẽ sẽ vẫn bị giết đó". Đồn cảnh sát ở ngay sau lưng của Frank. Có lẽ đâu tôi có tức tốc chạy về

hướng đồn cảnh sát thì Frank cũng sẽ tóm được tôi và giết tôi trong phút chốc. Ông khách hát bài của Mr. Children đã bị bẻ gãy cổ chỉ trong tích tắc. Hơn nữa chân của tôi cứ chùng lại, cả người tôi không tài nào nhích lên để chạy được.

Frank như choàng lấy vai tôi bước đi. Tôi ngoảnh lại nhìn về phía cô gái đến từ vùng Trung Nam Mỹ. Cô gái cũng nhận ra và giờ tay vẫy Frank.

"Cô gái là một người tuyệt vời!"

Frank vừa chậm rãi rảo bước vừa nói như vậy với cảm giác như đang hoài niệm về một điều gì đó.

Tôi bị lóa mắt bởi ánh sáng đèn của một hiệu thuốc được trang trí khá là cầu kỳ và tôi chợt nhận thấy chúng tôi đang đi ngang qua đồn cảnh sát từ bao giờ. Ở phía lối vào của đồn cảnh sát được trang bị kính chống đạn có đặt một cây thông được trang trí đèn, quả... Ở bên trong, có ba viên cảnh sát đang vừa uống trà nóng vừa đang tỏa khói vừa cười nói điều gì đó. Vậy mà ở đây có một tên giết người hàng loạt đang ung dung bước đi. Tôi nghĩ trong đầu như vậy. Những người cảnh sát đó chẳng mấy may biết gì. Không phải là vì họ thờ ơ với công việc. Hiện tại, chốt cửa ở quán bar đó đã đóng và sẽ chẳng có vị khách nào thấy nghi ngờ. Chẳng ai thèm quan tâm xem các quán fuzoku khi nào đóng cửa cả. Giả sử sau khi hết bị thôi miên, Noriko có quay trở lại quán thì có lẽ cô ấy cũng sẽ chỉ nghĩ rằng quán hôm nay có việc gì đó nên mới đóng cửa sớm như vậy. Không ai có thể suy đoán rằng có mấy người cả nam lẫn nữ đã bị giết ở bên trong. Có thể sẽ rất lâu sự việc mới bị phát hiện. Khi đi qua đồn cảnh sát, Frank liếc nhìn thật nhanh vào bên trong với vẻ mặt rất thần nhiên rồi hỏi tôi: "Tại sao cậu không tới đó báo cho họ?".

"Không phải! Đúng lúc tôi định đi thì ông lại xuất hiện." Tôi đáp.

"Vậy hả?" Frank lại tiếp tục đưa vào miệng chiếc nhẫn được làm từ bọt biển có thành phần chính là đá vôi. Tôi linh cảm có điều gì đó. Tôi có cảm giác như có cái gì đó đã kết thúc. Có mấy xác chết đang nằm ở trong cái quán ấy. Tôi đang bước đi cùng với một tên sát nhân và vừa bước qua đồn cảnh sát. Đồn cảnh sát được trang trí để đón năm mới còn đám cảnh sát thì đang cười nói vô tư. Tôi có cảm giác như vụ giết người hàng loạt ở quán bar đã xảy ra cách đây 10 năm và hiện giờ mọi người đã lãng quên hoàn toàn.

"Vì cậu coi tôi là một người bạn nên đã không tới đồn cảnh sát khai báo phải không?"

Frank vừa ngoái lại tới hai, ba lần để chắc chắn rằng đang ở chỗ khá xa đồn cảnh sát vừa hỏi tôi với vẻ mặt rất nghiêm túc.

"Không phải!" Tôi thẳng thừng đáp. "Không phải! Bản thân tôi cũng chẳng biết nữa!"

"Nghĩa vụ của công dân là phải khai báo thông tin về tên tội phạm mình đã nhìn thấy cơ mà? Hay là vì cậu đã cảm thấy rằng sẽ bị tôi giết chết?"

"Không! Tôi tưởng ông và cô gái Trung Nam Mỹ đó đi vào khách sạn chứ tôi không hề nghĩ rằng ông đang theo dõi tôi!"

"Vậy sao?" Frank nói rồi lại lẩm bẩm: "Vậy là đã không có sự lệch lạc! Thế là tốt rồi!".

"Sự lệch lạc." Ý Frank nói có nghĩa là cả hai đã đều đánh mất cơ hội gặp mặt.

"Ban đầu tôi định thử cậu xem cậu có coi tôi thực sự là bạn không. Tôi đã tới gần đồn cảnh sát một mình nấp ở đó để quan sát và nghĩ rằng nếu cậu có ý định tới đồn để khai báo thì tôi sẽ lao ra giết cậu. Vì cậu mà tới đó khai báo thì chứng tỏ cậu không coi tôi là bạn mà! Trên đời này chẳng có kẻ nào lại đi tố cáo bạn của mình cho cảnh sát cả. Tôi cũng nghĩ kẻ như thế có giết cũng chẳng đáng. Còn cậu thì thế nào? Kenji? Cậu có nghĩ rằng việc bán đứng bạn cho cảnh sát là chuyện nhỏ không?"

Khi tôi định trả lời là tôi cũng chẳng biết nữa thì tiếng điện thoại trong túi ngực áo khoác của tôi vang lên. Vừa lúc đó có tiếng xe tải chạy ngang qua nghe rất ồn nên tôi đứng dựa vào tường cầm điện thoại bằng hai tay như giấu đi, tôi ấn nút nhận cuộc gọi. Đó là Jun.

"Anh Kenji à?"

"À! Anh đây!"

"Có ổn không?"

"Ổn em ạ!"

"May quá! Em về nhà rồi! Em điện hơi muộn, xin lỗi anh nhé!"

"Không sao đâu! Đừng để ý làm gì!"

"Anh vẫn đi cùng Frank đấy à?"

"Đúng! Bây giờ anh đang ở Kabukicho, mà em về nhà như thế là đúng lắm!"

"Em đã rất lo! Ban nãy em có gọi điện, ông cảnh sát nói là có chuyện gì thì em lại đập máy luôn. Mà trước đó Frank cũng đã nghe máy, ông ta đã bị say à?"

"Ừ! Ông ấy say!"

"Này! Anh nói là hãy gọi cho cảnh sát! Em chẳng biết phải nói gì, nói như thế nào cho họ hiểu nữa! Em đã nói là có một ông Tây tên là Frank và bạn trai của tôi đang đi cùng ông ta, ông ta là một người rất nguy hiểm, nếu một tiếng sau mà không liên lạc được bằng điện thoại thì hãy báo với cảnh sát. Nhưng nghe xong chẳng ai hiểu em nói gì cả!"

"Không hiểu hả?"

"Kenji!"

"Gì thế?"

"Có thật là không có chuyện gì không?"

"Không có thật mà!"

Jun im lặng một hồi lâu rồi nói.

"Kenji! Giọng anh cứ run run ấy!"

Frank nhìn chăm chăm vào tôi mà không hề biểu lộ gì.

"Em sẽ lại gọi cho anh nhé!" Jun nói. "Anh cũng gọi cho em đấy! Anh lưu số điện thoại của em rồi, đêm nay em sẽ thức!"

"Anh hiểu rồi!" Tôi vừa đáp, ấn nút tắt vừa tự hỏi giọng của mình hôm nay run sao? Tôi không hề nhận ra là giọng của mình đang run run. Bản thân tôi không rõ tôi ra sao nữa. Nếu không có người khác nói hoặc không so sánh với người khác thì tôi chẳng biết gì. Nếu được thì tôi muốn được một người đáng tin và thân thiết nói rằng trông hơi lạ đó hoặc là chẳng thấy lạ ở đâu cả. Tôi cũng muốn so sánh bản thân với một người mà trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không hề thay đổi việc nói, việc nghĩ và cả thái độ nữa. Nói chuyện với Jun mà tôi thấy có cảm giác rất lạ. Tôi chỉ có thể nói chuyện được với Jun có chút xíu thôi tôi đã có thể lại nhớ tới bản thân tôi lúc trước khi Frank bắt đầu vụ sát hại. Và khi đập máy, quay sang nhìn Frank tôi có cảm giác như bị hút một lần nữa vào trong cái lỗ đang há hết cỡ. Tôi hiểu rằng tôi chạm vào thế giới bên ngoài chỉ trong một phút rồi lại bị đóng sập ngay ở đâu đó.

"Cô ấy đang ở phòng của cậu à?" Frank vừa bước tiếp vừa hỏi.

"Không! Cô ấy đã về nhà của mình rồi thì phải!" Tôi đáp. Nghe tôi nói thế Frank đã phát ra một tiếng rất khó hiểu. Nghe vừa có cảm giác an tâm vừa có cảm giác bất bình. Giọng không trầm cũng chẳng bổng.

Đối với Frank không thể không nghĩ rằng tất cả những linh cảm xấu sẽ thành hiện thực, và phải nghĩ rằng tất cả những điều Frank nói đều là lời nói dối. Chắc chắn rằng Frank biết căn hộ của tôi. Người đã dán mảnh da trên cửa chính là Frank. Nhà của Jun ở Takaido, có lẽ Frank không biết địa chỉ cụ thể. Tôi nghĩ Frank không thể giết Jun được.

"Cô gái Peru đó sống ở Nhật ba năm rồi!" Frank vừa bước đi vừa bắt đầu nói. "Cô ấy đã tiếp khoảng gần 500 khách, trong đó khoảng 450 người là người Nhật, hình như có cả người Iran và người Trung Quốc. Cô ấy theo đạo Thiên Chúa, cô ấy nói ở đất nước này Chúa Giêsu đã mất hết quyền năng. Tôi cũng phần nào hiểu điều đó, không thể giải thích dễ hiểu nhưng tôi có cảm giác là tôi hiểu. Khoảng tầm này năm ngoái cô gái đó đã trải qua một việc rất khủng khiếp và đã được cứu. Kenji này! Tối ngày mai ở đất nước này, chuông cứu thế có reo lên không?"

Ban đầu tôi không hiểu là Frank đang nói gì. Frank lại nói từ "bell" (*chuông*), sau đó lại giải thích thêm bằng từ "gong" (*cồng chiêng*).

"Cô ấy đã nếm trải không biết bao nhiêu cay đắng cuộc đời. Không phải là những chuyện như bị đánh hay bị cưỡng ép làm gì đó. Chính cái gọi là sức ép, sức mạnh của tập thể mới là điều cay đắng nhất. Cô ấy cũng nói thêm rằng, chẳng bao giờ cô ấy nghĩ tới cái gọi là khoảng cách giữa con người và con người với nhau. Người Nhật thường kết bè kết cánh để bao vây đối phương và cũng thường nói xấu ai đó theo hình thức tập thể; họ làm việc đó một cách thần nhiên mà không hề nghĩ rằng đối phương sẽ chịu một sức ép, áp lực như thế nào. Nói cho cùng thì vì không có kiến thức nên không thể nào phản kháng, đến bản thân mình cũng không biết đang làm việc gì, dù có phản kháng đi chăng nữa thì cũng không biết là đang bị nói về cái gì. Nghĩ rằng "Nếu mình bị công kích thì sẽ phản công", nhưng không phải là thế, có vẻ như là họ không biết cả cách đối xử. Cô ấy đã kể cho tôi một chuyện như sau: Chuyện xảy ra khi cô ấy đến Nhật được nửa năm, vừa lúc bắt đầu nhó và nói được chút ít tiếng Nhật. Cô đi ngang qua bãi đất trống nhỏ ở ngay cạnh căn hộ của mình, xung quanh là một nhà máy nhỏ và một nhà kho. Có đám trẻ con đang chơi đá bóng ở bãi đất trống đó. Ở Peru, bóng đá là môn thể thao rất phổ biến, bản thân cô ấy lúc còn nhỏ vì không có quả bóng nên lấy lon nước uống hay vỏ tròn tờ báo để đá ở khu ổ chuột của Lima (*thủ đô của Peru*). Vì thế cô cảm thấy rất vui và khi quả bóng lăn tới chỗ mình, cô ấy không hề chần chừ mà đá ngay quả bóng lại về phía đám trẻ con. Thế nhưng vì cô đi xăng đan nên đã đá không chuẩn, quả bóng không bay về phía lũ trẻ mà rơi xuống cống sát bãi đất trống. Chất thải nhà máy đổ ra chỗ cống đó nên khá là bẩn, dầu thì loang lổ, mùi khó chịu kinh khủng. Cô ấy đã xin lỗi lũ trẻ rồi định chạy đi nhưng đã bị bọn trẻ vây quanh cản lại. Chúng bắt cô ấy phải đền một quả bóng khác, vì quả bóng kia đã bị bẩn và có mùi rất kinh. Chúng nằng nặc đòi cô phải đền bằng một quả bóng mới. Cô hoàn toàn không hiểu đám trẻ đang nói gì. Ở vùng Trung Nam Mỹ, có rất nhiều nước không có khái niệm về việc đền bù, vì mọi người rất nghèo nên khái niệm đền bù ấy không hề được hình thành. Cô bắt đầu khóc òa. Ở đất nước này, một cô gái từ vùng Trung Nam Mỹ đến đây để bán xuân như cô ấy trở thành thứ phiền nhiễu. Cô ấy nói điều đó đương nhiên là ở đất nước nào cũng nghĩ thế cả. Chính vì thế cô ấy nói với thân phận là một gái bán xuân, cô có thể chịu đựng được khi bị khinh miệt, bị đối xử

không ra gì nhưng cô ấy không thể hiểu nổi việc mình bị bắt mua trả một quả bóng mới. Cô ấy vì gia đình có mười sáu thành viên mà chỉ có thể thuê được một căn hộ nhỏ ở Peru nên đã tới Nhật để làm việc, không thể về nước được khi chưa kiếm đủ một số tiền nhất định. Thế nhưng, cô nghĩ cứ thế này thì chắc chắn sẽ có một ngày không thể sống được nữa. Đối với cô, lần đầu tiên ở nước ngoài, vì là ở nước ngoài nên chắc chắn Chúa cũng sẽ khác. Cô ấy cũng nghĩ rằng ngay cả Chúa Giêsu cũng có một tập quán khác nên có lẽ bị mất hết quyền năng."

Frank vừa bước chậm rãi vừa kể lại. Chúng tôi từ nhà ga Seibu-Shinjuku bước đi khá lâu trên con dốc cạnh tòa nhà chọc trời của Nishiguchi, đi xa hẳn về phía hàng cây cổ đại rồi vào con phố có các ngôi nhà làm bằng gỗ san sát nhau. Ở nơi như thế này không có khách sạn. Các ngõ nhỏ rất tối, mái hiên sát với nhà nên nhìn chẳng thấy cảm quan chút nào. Không thể nhìn thấy mấy tòa nhà chọc trời của Nishi Shinjuku mặc dù nó ở ngay sát đó. Bầu trời như dán một tờ giấy mỏng dài màu xanh lam nhạt trên mái nhà trông rất phẳng nhẵn. Tôi đang bước song song cùng với Frank, chính xác hơn là tôi theo sau Frank, cứ như là đang được hướng dẫn. Rảo bước như thế này tôi thấy tinh thần được thanh thản hơn rất nhiều. Chưa kể tôi lại thấy mình bị cuốn hút vào câu chuyện của cô gái bán xuân đến từ vùng Trung Nam Mỹ. Từ lúc gặp tới giờ, Frank chưa bao giờ nói một cách điềm tĩnh hơn thế và lần đầu tiên tôi thấy nội dung câu chuyện nghe rất chân thật. Frank không giết tôi vì có sự xuất hiện của Jun chẳng? Nghĩ ra thì thấy rằng Jun chẳng thể làm được gì. Jun chỉ biết đúng mỗi cái tên là Frank, người Mỹ. Cái tên Frank đó dĩ nhiên là không phải là tên thật với lại chỉ ở Tokyo này có hàng trăm người có cái tên là Frank. Chính Jim cũng đã nói nhưng cảnh sát chẳng thể tìm ra cụ thể một điều gì từ những lời khai báo của Jun. Cảnh sát không hề có trong tay ảnh chân dung của Frank, cũng không hề nắm rõ số hộ chiếu và tên thật mà cũng chẳng xác định được là Frank là người Mỹ hay không. Những người biết Frank đã ở quán bar đó ngoài tôi và Noriko đều đã chết cả. Noriko thì một trăm phần trăm không đến chỗ cảnh sát rồi, ngày mai cô ta có từ Narita trở về quê thì cũng chẳng ai có thể ngăn nổi. Frank có thể giết tôi bất cứ lúc nào vậy mà Frank đã không làm thế, hiện giờ Frank đang say sưa kể chuyện về cô gái vùng Trung Nam Mỹ.

"Cô ấy nghĩ rằng đã ở đây thì bắt buộc phải nghĩ tới Thần Thánh của đất nước này. Điều đó là chính xác!"

Từ Kabukicho chúng tôi đã đi bộ khoảng mười phút, tới nơi gần như là chính giữa Tokyo, tôi không hề biết có một nơi mà các khu nhà làm bằng gỗ xếp san sát nhau như thế này. Có một vài căn nhà một tầng như ở trong một vở kịch cổ xưa. Những căn nhà đó trông rất nhỏ giống một mô hình thu nhỏ. Có cửa kéo như thế nếu không khom lưng xuống thì không thể ra vào được. Ánh sáng từ ngọn đèn lồng tỏa sáng cả khu vườn khá chật hẹp được rải đá, trong cái bể được làm bằng thùng nước chôn sâu dưới mặt đất có

mấy con cá thân lấp lánh màu hồng không thuộc loài cá vàng hay cá chép đang bơi. Ở phía đối diện của tòa nhà một tầng có mái hiên thấp tề ấy có thể nhìn thấy dãy nhà cao tầng của khu xung quanh quận Shinjuku. Tôi chưa bao giờ tới chỗ này. Frank không hề bị nhầm lẫn mà cứ tiến bước đi xa thêm. Con đường ở đây hẹp đến mức chắc chỉ đủ cho một chiếc xe ô tô cỡ nhỏ đi vừa.

"Cô ấy đã cố để tìm hiểu về Chúa, Thần của đất nước này nhưng không có cuốn sách nào nói về lĩnh vực đó được dịch sang tiếng Tây Ban Nha. Vì cô ấy không biết tiếng Anh mà. Cô cũng đã hỏi nhiều khách hàng nhưng chẳng có người Nhật nào biết về những chuyện như thế. Ở đất nước này, chẳng ai nghĩ về Thần, về Thánh. Cô ấy nghĩ vậy. Đối với họ phải chăng chẳng có nỗi cay đắng nào cả, phải chăng chẳng có nỗi khổ hạnh nào như kiểu nếu không dựa vào Thần Thánh hay vào Chúa thì chẳng còn biết làm gì. Người đã dạy cho cô ấy về chuyện chiếc chuông linh thiêng đó là một nhà báo người Liban sống ở đây khoảng hơn 20 năm. Hình như nhà báo đó đã nói với cô ấy rằng ở Nhật không có đạo Thiên Chúa hay Đạo Hồi mà cũng không có Thần Thánh hay Đức Chúa giống ở phương Tây. Mọi người quần đây thừng vào hòn đá đang lăn trên đường hoặc cây cổ thụ trong rừng rồi coi đó là Thần Thánh, và họ còn tôn kính linh hồn của tổ tiên như là tôn kính Thần Thánh. Nhà báo đó cũng nói với cô gái rằng đúng như lời cô ấy nói, người Nhật chưa từng nếm trải việc ở đâu đó trên đất nước bị dân tộc khác xâm chiếm, bị tàn sát hay phải di dân vì bị nước khác đuổi đi, hoặc có một số lượng lớn người phải hy sinh vì độc lập tự do của Tổ quốc. Những nơi đã trở thành chiến trường chính là Trung Quốc, những nước thuộc Đông Nam Á khác, các đảo ở Thái Bình Dương hay chỉ có đảo Okinawa. Còn đại lục của Nhật Bản thì đơn giản chỉ có các cuộc không kích chứ không hề có quân địch xuất hiện trực tiếp ở ngay trước mặt, bị chúng giết chết người thân thích, ruột thịt hay bị đe dọa hoặc bị ép buộc phải nói một ngôn ngữ khác. Ở châu Âu về cơ bản đã từng có sự xâm lược như thế và có lịch sử đẫm máu. Cái đó trở thành nền tảng của sự hiểu biết mang tính quốc tế. Chính vì thế, những người ở đất nước này có một cách đối xử riêng biệt đối với người nước ngoài, họ không biết làm thế nào để thân thiện, nói về tính lịch sử thì họ chưa từng tiếp xúc với người nước ngoài về mặt hiện thực. Ngoại trừ trường hợp Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, trên thế giới này chỉ có nước Nhật là nước như thế. Nhà báo người Liban đã nói cho cô gái biết như vậy. Tất nhiên không phải người đó chỉ toàn nói về những mặt xấu, rồi câu chuyện bắt đầu chuyển sang đề tài về cái chuông. Vì nước Nhật không phải trải qua sự xâm lược hay thảm sát của quân đội nước ngoài nên đất nước này có sự thanh trừng rất đặc trưng mà nước khác không hề có, Nhà báo nói thêm với cô gái. Ý của nhà báo đó đang nói về một cách hàn gắn mà ta khó có thể tin được. Tập tục gắn với chiếc chuông đã được lưu truyền phải tới hơn 1000 năm. Vào ngày cuối cùng của năm, ở thời khắc Giao thừa, ở các chùa chiền hay miếu thờ, chuông được đánh không biết bao nhiêu tiếng, một con số rất dễ làm cho người ta chú ý, nhưng tôi lại quên mất rồi, hình như là khoảng một trăm lẻ mấy tiếng thì phải? Kenji! Cậu có biết không?"

Frank đang nói về tiếng chuông đêm Giao thừa. Tôi trả lời: "Một trăm lẻ tám!".

"À, đúng rồi! Một trăm lẻ tám tiếng!"

Vừa nói Frank vừa đi vào một con hẻm ở giữa hai tòa nhà cuối phố. Ánh đèn của các ngôi nhà cũng như ánh đèn đường không hắt được tới sâu bên trong con hẻm đó. Nó là một hẻm tối đen như mực vừa hẹp vừa có cảm giác rờn rợn. Nếu không nghiêng người thì sẽ không thể lách mà đi tiếp được. Giữa chừng, tôi thấy có một tòa nhà chắc chỉ vừa bị phá hỏng và đang bỏ hoang. Vừa trên tường đã rơi từng mảng, vải bạt và tấm phủ nylon được chằng bao quanh. Frank và tôi quỳ gối xuống nền đất lật tấm vải bạt và tấm phủ nylon để vào bên trong. Có mùi của lớp bùn đã khô hay mùi các chất thải của động vật nồng nặc tỏa ra từ tấm phủ nylon đã bị ố bẩn vì ngấm nước mưa. "Cô gái đó năm ngoái cũng đã đi nghe tiếng chuông được đánh lên. Cô nói, không thể nghĩ rằng ở trên đời này lại có thứ tiếng kỳ diệu đến thế. Tất cả những ưu phiền đã tiêu tan bởi một trăm lẻ tám tiếng chuông."

Frank bật đèn khi bước hẳn vào bên trong. Chiếc đèn tuýp đã cũ được đặt ở dưới sàn nhà. Toàn bộ căn phòng đã sáng hẳn. Ánh đèn hắt từ dưới lên, tạo ra một cái bóng trông rất đáng sợ trên mặt của Frank. Tòa nhà này đã từng được dùng làm phòng khám gì đó. Trên tấm thảm trải phía góc phòng vẫn còn vương vãi những dụng cụ y tế, một chiếc ghế hỏng vút chổng chơ. Có một tấm đệm tôi nghĩ là được tháo ra từ chiếc giường nào đó, Frank quỳ gối lên đó và bảo tôi ngồi bên cạnh.

"Kenji này! Có đúng là tiếng chuông đó xóa sạch mọi ưu phiền không?"

Từ tiếng Anh mà Frank sử dụng có nghĩa là "bản năng xấu".

"Kenji! Liệu cậu có thể dẫn tôi đến chỗ có thể nghe thấy tiếng chuông đó được không?"

Frank nói tiếp. Tôi nghĩ đó là lý do tại sao Frank lại quyết định để cho tôi được tiếp tục sống. "Được mà!" Tôi đáp.

"Vậy hả? Tốt rồi! Mà tiếng chuông đó làm thế nào lại xóa sạch được bản năng xấu của con người nhỉ? Kenji! Cậu có biết không? Tôi đã từng nghe ở đâu đó rồi nhưng lần này tôi muốn được nghe từ chính miệng người Nhật nói!"

"Frank! Tôi có thể nghỉ ở đây chứ?"

Tôi cũng nói thêm ý như kiểu tôi hiểu rằng là sẽ không thể về phòng của mình được nữa.

"Trên tầng hai có một chiếc giường, cậu cứ nằm nghỉ ở đó không sao đâu, tôi sẽ nằm trên đệm. À! Đúng rồi! Hôm nay có nhiều chuyện xảy ra quá, chắc hẳn cậu thấm mệt rồi, nhưng tôi vẫn muốn... chỉ một chút thôi, tôi muốn nói thêm về tiếng chuông đó có được không?"

Tôi vừa nói đồng ý vừa nhìn khắp phòng. Chẳng thấy có cầu thang hay thứ gì đó để có thể đi lên tầng hai. Tôi hỏi: "Làm thế nào để lên tầng hai nhỉ?".

"Cậu nhìn cái kia kìa!"

Frank chỉ về phía góc phòng. Có một cái giá sắt đang bị đổ nghiêng, bên trên có đặt một chiếc tủ lạnh. Chỗ trần nhà ngay phía trên tủ lạnh có một lỗ thủng kích thước khoảng bằng một nửa tatami. Tôi nghĩ cái lỗ đó đã được tạo ra do người ta tháo cái thang.

"Nếu cậu đứng lên trên chiếc tủ lạnh đó thì sẽ leo lên được tầng hai, trên đó có rất nhiều giường, giống như ở khách sạn vậy!"

Frank vừa nhoẻn cười vừa nói. Sau khi lên được tầng hai nếu kéo tủ lạnh ra chỗ khác thì cả đêm không cần phải cảnh giác, quan sát gì cả. Cần phải dũng cảm lắm mới dám nhảy từ cái lỗ thủng đó xuống tầng một. Có vô số các mảnh vỡ thủy tinh vương vãi trên sàn, khi nhảy xuống sẽ gây ra tiếng động rất lớn.

"Chắc đây đã từng là một bệnh viện."

Lúc tôi đang nhìn quanh thì Frank nói vậy.

"Tôi đã phát hiện ra khi đi dạo. Cậu có nghĩ rằng đây là một ngôi nhà trú ẩn tốt không? Không có nước nhưng lại vẫn có điện, không tắm vòi hoa sen được thì ta đun sôi nước khoáng bằng máy pha cà phê rồi lau người cũng được, cũng cực kỳ sáng khoái luôn!"

Những kiểu nhà đã bị phá như thế này khó mà vẫn còn đường điện, đường nước hay ga. Tôi ngạc nhiên không hiểu tại sao vẫn còn đường điện trong nhà, nhưng tôi đã không hỏi. Kiểu gì thì kiểu cũng đã thế rồi. Mà tôi nghĩ nếu là Frank thì việc đó làm quá đơn giản.

"Tại sao chuông được đánh tới một trăm lẻ tám tiếng nhỉ? Hình như nhà báo người Liban ấy cũng đã nói một lý do gì đó rất đáng chú ý. Nhưng cô gái đã quên mất rồi. Thế nhưng, từ khi có được sự trải nghiệm vô cùng to lớn về tiếng chuông, cô gái đã học hỏi được rất nhiều về Nhật Bản. Tôi chưa bao giờ gặp người nào lại có kiến thức về Nhật Bản phong phú như thế. Xem nhé! Lũ con gái ở trong cái quán bar này chẳng biết gì ngay cả chuyện về đất nước của mình, nơi mình đang sinh sống. Mà có vẻ cũng chẳng quan tâm tới việc mình không biết thì phải. Điều mà lũ con gái đó biết chỉ toàn nào là khách ngồi ở ghế hạng nhất của Liên Bang sẽ được nghỉ ở khách sạn Hilton của Disneyland nếu chuyến bay bị hủy bỏ, nào là rượu Whisky ngô của Brighton thế nào, rồi lại chuyện âu phục đến túi xách. Chỉ toàn ba chuyện lằng nhằng. Tôi thấy vô cùng ngạc nhiên!"

Lũ con gái đó dường như có muốn học về lịch sử của đất nước của mình đi chẳng nữa thì cũng không thể được nữa rồi. Nghĩ đến đó khiến tôi nhớ lại cảm giác sợ hãi. Trước mặt tôi là hình ảnh cô số 5 bị rạch cổ đang hiện dần lên. Tôi lại có cảm giác y như lúc Frank đột ngột xuất hiện trên đường ban nãy, một nỗi sợ hãi không thể kiểm soát được. Ở sống lưng tôi bắt đầu cảm thấy có gì đó khác lạ, chân đã mất hết sinh lực. Có mùi đất thoang thoang tỏa ra từ đâu đó, tôi có cảm giác như nó đọng lại ở đầu mũi, các phân tử của mùi đó dính chặt vào mặt sau của lớp da rồi chiếm lấy toàn bộ cơ thể. Thế nhưng, tôi lại không thấy hình ảnh cô số 5 bị cắt cổ hiện lên nữa. Chỉ có cảm giác về cơn buồn nôn, những gì ở trước mặt trở nên trắng xóa. Không thể tin nổi là tôi đã quên sạch những cảnh tượng về vụ thảm sát. Tôi cố gắng hồi tưởng lại hình ảnh ông khách hát bài của Mr. Children bị cắt lìa tai nhưng không tài nào làm được. Tôi vẫn có ký ức về hiện thực nhưng lại bị mất hết ký ức về hình ảnh. Có nghĩa là tôi vẫn nhớ rất rõ tên của những người bạn cũ và có thể hình dung ra rất cụ thể họ là kiểu người như thế nào vậy mà tôi không thể nào nhớ nổi khuôn mặt họ ra sao. Tôi chỉ nhớ mang máng đó là một cơn ác mộng chứ không thể nhớ chỉ tiết nó diễn ra thế nào. Tôi không tài nào hiểu nổi chuyện đó là thế nào nữa.

"Cô gái người Peru đó rất đam mê tìm hiểu về lịch sử của Nhật Bản và cũng là người khá am hiểu về nó. Từ xa xưa, ở kỷ nguyên trước, Nhật Bản chỉ trồng lúa đúng không nào? Dù trồng có nguồn gốc từ Mỹ và sắt được lấy từ Ba Tư sang thì truyền thống trồng lúa đó vẫn không thay đổi. Thế nhưng, khi súng từ Bồ Đào Nha được truyền vào thì nó đã thay đổi, đã có một cuộc chiến xảy ra. Các cuộc chiến từ trước tới giờ chỉ dùng gươm đao, giống như một điệu nhảy hào hoa mang tính nghi thức. Có thể thấy rõ ở trong phim ảnh, các cuộc chiến tranh dùng súng đã ngày càng lan rộng, nó xâm chiếm cả phần bên ngoài đất nước. Vì cơ hội tiếp xúc với người nước ngoài trở nên ít đi nên những chính sách về sự chiếm đóng hay nhập tịch cũng trở nên không được chần chu, không còn được các nước lân cận đánh giá cao. Cuộc chiến ngớ ngẩn đó vẫn được tiếp tục cho đến khi bom được rải xuống. Sau đó người Nhật mới thay đổi cách nghĩ, chấm dứt các cuộc chiến và bắt đầu sản xuất các mặt hàng điện tử là chủ yếu. Điều đó là đúng đắn. Đó là con đường mà nước Nhật nên tiến bước. Nhật Bản đã thất trận, vốn là một sự bại trận trong cuộc chiến giành lấy sự nắm quyền với Mỹ ở Trung Quốc, Đông Nam Á. Hàng chục năm đã qua cuối cùng nhìn lại thì ta có thể nói họ đã chiến thắng. Kenji! Tại sao chuông lại ngân lên đúng một trăm lẻ tám lần vậy? Cậu có thể giải thích rõ lại cho tôi được không? Tôi đã nghe từ cô gái nói nhưng tôi lại quên mất rồi!"

Tôi nghĩ rất có thể Frank đang thử tôi. Frank kiểm tra kiến thức của tôi xem tôi có xứng đáng làm người hướng dẫn cho mình đi nghe tiếng chuông Giao thừa hay không. Nếu tôi không qua được phần kiểm tra này thì sẽ ra sao nhỉ? "Theo đạo Phật", tôi bắt đầu nói, tôi nghĩ đó là đạo Shinto nhưng Frank lại không hiểu sự khác nhau giữa đạo Shinto và đạo Phật. *(Là một tín ngưỡng của người bản xứ dựa trên tôn tôn kinh và thờ phụng các đấng tự nhiên như mặt trăng, mặt trời, rừng núi, sông ngòi, hoặc hiện tượng tự nhiên như giông bão.)*

"Theo đạo Phật, bản năng xấu được gọi là BONNOU *(dục vọng)*, nhưng từ BONNOU lại có ý nghĩa sâu xa hơn so với từ tiếng Anh."

Có vẻ như từ tiếng Nhật ấy đã hút hồn Frank. Frank cứ tập nói đi tập nói lại từ BONNOU.

"Thật tuyệt!"

Cứ mỗi lần phát âm chuẩn thì Frank lại lăm bắm như thế không ngớt và cũng không ngừng thở dài.

"Sao lại thế nhỉ? Từ đó quả là tuyệt vời! Tôi có cảm giác như chỉ cần lăm nhăm trong miệng từ đó thôi là tôi đã thấy có gì đó thoát ra khỏi cơ thể của mình mà cũng có cảm giác như cơ thể được bao quanh bởi cái gì đó. Kenji! Cậu nói cho tôi biết đi, từ đó có nghĩa chính xác là gì vậy?"

"Trước tiên cái mà ai cũng nên biết trước đó là tất cả con người ai cũng có cái đó!"

Nói xong tôi cũng thấy vô cùng ngạc nhiên trước những gì mình đã nói. Tôi không hề nghĩ rằng bản thân mình biết điều đó. Nếu như tôi không nhớ ai đã nói cho tôi biết thì đã đành nhưng tôi lại cũng chẳng nhớ mình đã đọc ở cuốn sách nào. Và cũng lâu lắm rồi tôi mới nghe thấy từ BONNOU. Bình thường từ đó không được sử dụng. Thế nhưng tôi lại biết ý nghĩa của từ đó. Hơn nữa, tôi lại hiểu rất chính xác là đằng khác. Con người ai cũng mang nó trong mình. Nói đến đó, tôi không thể tin vào mắt mình khi thấy khuôn mặt Frank như sắp òa khóc. Frank cất giọng nghe hơi run run.

"Kenji! Tôi xin cậu! Cậu hãy kể thêm cho tôi nghe đi!"

Tôi vừa nghĩ không hiểu kiến thức đó đã ngấm vào đầu tôi tự bao giờ, vừa tiếp tục nói về BONNOU. Cứ như là những thông tin dữ liệu đang nằm ngủ ở trong đĩa cứng giờ được giải đông khi nhận được một phần mềm thích hợp.

"Tiếng Nhật có một từ là MADOU!"

Khi tôi nói xong thì Frank lại bắt đầu luyện phát âm từ đó. Khi người nước ngoài phát âm, tư cổ tiếng Nhật có một âm vang rất lạ kỳ. Tôi có cảm giác như tính thần bí của nó tăng dần lên.

"Đó là động từ thể hiện một cách đơn giản cái gọi là BONNOU. Khi nói tới bản năng xấu thì ta có thể hiểu nó thuộc về mặt thú tính hoặc là khi nó đã được sinh ra thì sẽ chẳng dễ mà thay đổi, mà cũng có thể hiểu rằng đó là thứ đáng phải trừng phạt. Thế nhưng BONNOU và MADOU có sắc thái hơi khác nhau, có khi nó chia thành sáu loại, có khi nó lại chia thành mười loại và cũng có khi nó lại chia thành hai loại lớn, tựa tựa như bảy hình phạt lớn ở trong đạo Thiên Chúa vậy. Chỗ khác nhau chính là thứ mà bình thường ai cũng có. Ta có thể dễ hiểu hơn khi ví đó là thứ mà được sắp xếp như trong nội tạng vậy. Nói có sáu hay mười loại nhưng để giải thích bằng tiếng Anh thì hơi khó!"

Nói đến đó Frank liên tục gật đầu và nói:

"Vây sao? Tôi hiểu rồi! So với từ sâu xa ấy thì tiếng Anh quá đơn giản!"

"Có hai loại BONNOU. Một loại được sinh ra do suy nghĩ và một loại được sinh ra do tình cảm. BONNOU do suy nghĩ tạo ra sẽ ngay lập tức bị loại bỏ nếu phần chân thiện mĩ được chỉ ra, cái phiền hà mới chính là BONNOU được sinh ra do tình cảm. Và để có thể tự do thì cần phải có một quá trình luyện tập khá công phu, gian khổ. Frank! Chắc ông chưa bao giờ thấy các tín đồ Đạo Phật không ăn gì, không mặc quần áo ngâm mình vào nước ở giữa mùa đông giá rét, vừa để cho thác nước xối xuống vừa ngồi thiền nhỉ?"

"Cố! Hình ảnh đó rất nổi tiếng!" Frank nói. "Tôi đã từng nhìn thấy trên ti vi!"

"Đạo Phật có những mặt hết sức cao quý và ngọt ngào. Ví dụ rõ nhất chính là chiếc chuông được đánh vào đêm 31 tháng 12 đúng một trăm lẻ tám lần, tức là BONNOU được chia thành một trăm lẻ tám loại. Và những ai nghe được tiếng chuông đó sẽ được tự do thoát khỏi cái gọi là BONNOU!"

"Thế ta nên nghe tiếng chuông ở đâu?" Khi nghe Frank hỏi vậy tôi mới chợt nhớ ra không biết tại sao tôi lại am hiểu về tiếng chuông và BONNOU đến vậy. Tôi đã không thể giữ lời hứa với Jun là ở bên cô ấy trong dịp Giáng sinh. Nên Jun đã bắt tôi phải hứa là nhất định hai đứa phải ở bên nhau vào lúc Giao thừa. Để tham khảo cách tận hưởng phút Giao thừa sao cho có ý nghĩa, chúng tôi đã mua không biết bao nhiêu loại tạp chí rồi cùng nhau đọc. Nào là tạp chí PIA, nào là sách Tokyo Walker. Tôi không nhớ tên tạp chí đó là gì nhưng ở đó đăng một bài có dòng tít: "Nếu bạn hiểu rõ về nguồn cội thì sẽ có một đêm Giao thừa thú vị hơn nhiều", nói về ý nghĩa của tiếng chuông và BONNOU. Tôi nằm lăn ra giường cùng với Jun rồi đọc to bài báo đó thành tiếng.

"Cô gái người Peru đã nói là rất đông người đến để nghe tiếng chuông. Cô ấy muốn đến nghe ở một nơi nào đó yên tĩnh hơn. Kenji, cậu có biết ngôi chùa nào yên tĩnh hơn không? Tôi không thích những chỗ đông người mà!"

Riêng tôi, tôi cũng không muốn cả hai, cả tôi và Frank tới chùa Meijijingu. Tôi nói:

"Có một nơi rất thích hợp! Một-cây-cầu!"

"Cầu ư?"

Frank tỏ vẻ không hiểu. Cuốn tạp chí đó cũng có nói về cây cầu đó và đó cũng là nơi tôi và Jun quyết định cùng nhau đi nghe tiếng chuông Giao thừa. Tôi đã quên mất tên của cây cầu bắc ngang con sông Sumida đó. Tôi nhìn đồng hồ. Bây giờ là 3 giờ sáng ngày 31 tháng 12. Chắc là Jun vẫn đang thức.

"Kenji! Cây cầu đó có được không? Vì tôi không rành mà!"

"Ở quanh đây hay ở Shinjuku này có ít chùa chiền lắm." Tôi nói.

"Ở nơi buôn bán mới có nhiều chùa. Nhưng như lời cô gái Peru đã nói có tới hàng chục nghìn người tập trung ở đó. Đã nghe tiếng chuông thì nên nghe ở một nơi yên tĩnh. Có vẻ như ngồi ở râm cầu nghe tiếng chuông vọng lại từ nhiều phía sẽ rất tuyệt." Tôi nói xong, mắt của Frank biến sắc, trở nên sáng long lanh. "Nhất định tôi sẽ tới đó để nghe!" Frank nói với giọng hơi run run. "Cậu hãy dẫn tôi tới đó! Kenji! Tôi xin cậu đấy!"

Tôi gọi điện cho Jun. Tôi đã nói với Frank: "Bạn gái của tôi biết tên cây cầu đó!". Khi chuẩn bị ấn nút gọi trên điện thoại tôi mới để ý thấy căn phòng khá lạnh. Tay tôi tê cứng nên ấn mấy lần vẫn bị nhầm nút.

"Anh Kenji à?"

Jun nhấc máy ngay. Hình ảnh Jun đặt điện thoại ở bên cạnh chăm chăm chờ đợi điện của tôi đang hiện lên trước mặt tôi. Tôi nghĩ chắc là Jun đang rất lo lắng, "ừ, anh đây!" Tôi đã cố gắng hết sức sao cho có thể trả lời một cách bình thường nhưng không hiểu do lạnh hay do căng thẳng quá mà giọng tôi vẫn cứ run run.

"Giờ anh đang ở đâu? Anh về nhà rồi à?"

"Anh vẫn đang đi cùng Frank!"

"Ở đâu?"

"Ở khách sạn của Frank!"

"Hilton à?"

"Không phải! Một khách sạn nhỏ hơn cơ! Không phải là Hilton mà là khách sạn dành cho thương gia, anh không rõ tên nữa nhưng rất thoải mái em ạ!"

Một ý nghĩ vụt qua trong đầu. Không biết là có suôn sẻ hay không và tôi cũng không dám chắc đó là một phương án hay. Vì vừa lạnh vừa buồn ngủ lại mệt nữa nên có lẽ phương án đó là tồi nhất lúc này nhưng ở một nơi như thế này thì chẳng nghĩ được gì khác ngoài điều đó. Hơi thở tôi phả ra làm mờ màn hình điện thoại. Frank vẫn đang nhìn chăm chăm vào tôi. Khuôn mặt Frank như bị bẻ cong do ánh sáng từ chiếc đèn tuýp chiếu vào. Ít nhất là, tôi nghĩ, ít nhất là tên này sẽ không giết tôi cho đến lúc tôi dẫn đến cây cầu đó.

"Jun à! Ngày mai anh phải dẫn Frank đi nghe tiếng chuông Giao thừa!"

"Anh đùa đấy à?"

"Không đâu! Tất cả đã lên lịch rồi!"

Jun bắt đầu cáu. Cô ấy quên chuyện đang lo lắng cho tôi mà nhớ tới lời hứa của tôi sẽ cùng cô ấy tận hưởng đêm Giao thừa. Tôi có ý định để Jun đi theo dõi chúng tôi. Và tôi cũng có thể để Frank bị bắt nhưng như thế thì cần phải có thời gian để nói về những gì đã xảy ra ở quán bar đó. Khi biết được mọi chuyện có khi Jun còn bị mất hết bình tĩnh nữa là đằng khác. Mà cũng không thể biết được là cô ấy có tin cho hay không. Hơn nữa tôi cũng đang cố gắng quên đi những hình ảnh về vụ thảm sát đó, với lại, tôi sẽ bị cảnh sát thẩm vấn rất lâu và phải chấm dứt công việc hiện tại của mình, điều đó thì không thể rồi. Sẽ rắc rối khi nói: "Jun! Ông Frank này là tên quỷ sát nhân đấy, hãy tới đồn cảnh sát, dẫn đường cho cảnh sát tới đây!" ...

"Cây cầu đó tên gì ấy nhỉ?" Tôi hỏi Jun.

"Cầu gì?"

Jun đang rất cáu. Cô ấy cầu nhàu như kiểu cô ấy đã rất tức tối chỉ vì công việc của tôi mà phải hoãn bữa tối Giáng sinh ở khách sạn như đã hứa. Đối với một nữ sinh trung học như Jun thì dịp Giáng sinh mang một ý nghĩa rất đặc biệt. Jun và bạn của cô ấy đều chẳng mấy khi cần bạn trai. Các cô thường nói chuyện hẹn hò gây phiền toái. Nói chuyện thì nhàm chán mà lại chẳng có xu mốc nào. Ngay như hè vừa rồi cô ấy cũng không đi với tôi mà cùng đám bạn gái đi biển. Thế nhưng, đối với các cô gái thì dịp Giáng sinh lại là một dịp rất đặc biệt, mỗi năm có một đêm vô cùng quý giá được ở bên một người con trai, cùng nhau tận hưởng giây phút tuyệt vời nhất. Lần này tôi cũng lại nói hủy kế hoạch vì đi cùng Frank vào đúng đêm Giao thừa. Jun nổi cáu là đương nhiên.

"Cây cầu bắc qua sông Sumida có đăng ở tạp chí hôm trước mình đã đọc ấy. Tiếng chuông vọng vào khung sắt của cây cầu nghe rất vang và trong. Tên của cây cầu là gì nhỉ?"

"Quên rồi!"

Rồi cô ấy nói như kiểu thắc mắc tại sao tôi lại đi cùng Frank tới cây cầu đó.

"Jun! Chuyện này rất quan trọng. Ờ... nói thế nào nhỉ? Đại loại là nó liên quan tới tính mạng của anh!"

Tôi nghe thấy ở bên kia đường dây có tiếng thở dài của Jun và tôi vội vàng nói tiếp: "Khoan đã, Jun! Từ từ đã nào!". Tôi cố gắng bắt Jun phải nói điều gì đó. Frank vẫn đang vô cảm nhìn tôi chằm chằm.

"Thôi nào! Em hãy bình tĩnh nghe anh nói đã! Những gì anh sắp nói không phải là chuyện đùa cũng không phải là nói dối. Anh mong em sau khi nghe anh kể đừng hỏi gì thêm, không có thời gian để giải thích! Trước tiên, em có hiểu cho anh không?"

"Em hiểu!" Jun hạ giọng, nói nhỏ.

"Vậy em có nhớ tên cây cầu không?"

"Cầu Kachidoki!" Jun nói. Có vẻ như Jun chưa bao giờ quên cái tên đó.

"Đó là cây cầu ở khu vực Tsukiji và T kudajima hay T ukishima gì đó."

Giọng của Jun nghe có vẻ căng thẳng. "Tối nay chúng ta sẽ gặp ở cầu Kachidoki!" Tôi nói.

"Thế nhưng, anh muốn em chỉ đứng quan sát anh và Frank mà thôi!"

"Quan sát á? Nghĩa là thế nào? Em chẳng hiểu gì cả!"

Jun đang rất bối rối. Những lúc thế này khó có thể làm cho cô ấy hiểu tất cả. Tôi quyết định chỉ nói những gì cần thiết nhất.

"Tối nay khoảng 10 giờ anh và Frank sẽ có mặt tại chân cầu Kachidoki phía Tsukiji. Nhất định bọn anh sẽ ở chân cầu Kachidoki phía Tsukiji. Em rõ rồi chứ?"

"Khoan đã, Kenji!"

"Sao cơ?"

"Nhưng mà chân cầu tức là ở đâu?"

"Tức là nơi bắt đầu lên cầu ấy!"

"Em rõ rồi!"

"Jun này! Việc đầu tiên là em phải tìm bằng được anh và Frank. Nhưng em đừng lộ diện. Mà dù anh và Frank có nhìn thấy thì cũng hãy giả vờ như không quen biết. Dù có nhận ra thì cũng đừng lại gần hay bắt chuyện với anh. Em hiểu rồi chứ?"

"Tức là em sẽ chỉ giữ một khoảng cách và quan sát anh thôi chứ gì?"

"Đúng vậy! Sau phần đánh chuông Giao thừa, anh sẽ chia tay với Frank và cùng em về nhà. Vì thế, nếu như Frank có ý không để cho anh về hay nói cách khác nếu có rắc rối gì thì... tối nay chắc chắn sẽ có nhiều cảnh sát đến giữ gìn trật tự chỗ đông người nên em hãy báo cho họ đến cứu anh, được không? Nhất định anh sẽ chia tay Frank, vì thế nếu thấy anh không về được thì có nghĩa là Frank sẽ định làm gì đó với anh. Khi đó em cứ hét lên thật to hay làm gì cũng được, cứ chạy, xa khỏi anh và Frank rồi hãy báo cho cảnh sát, chứ một mình em thì không thể làm gì được đâu, em hiểu chứ?"

"Em hiểu rồi!"

"Vậy thì anh tắt máy đây! Hẹn ngày mai nhé!"

"Ấy! Khoan đã anh Kenji! Em chỉ hỏi một câu nữa thôi được không?"

"Cái gì vậy?"

"Có đúng Frank là kẻ xấu không?"

"Gần như là vậy!" Tôi nói xong rồi tắt máy.

"Tôi đã biết tên chiếc cầu đó rồi!" Tôi nói với Frank rồi mon men nhắc tới chuyện Frank giải phóng cho tôi sau phần đánh chuông. Tôi đã nói với một giọng hết sức bình tĩnh mà đến tôi cũng không thể ngờ tới. Tôi nghĩ, có lẽ do tôi đã cố gắng hết khả năng của mình. Tôi chỉ có thể nghĩ ra phương án để cho Jun quan sát tôi và Frank, chứ dù có tốn thời gian đến mấy cũng không thể nghĩ ra một phương án nào hay hơn được nữa.

"Tôi sẽ không thể tiếp tục nghề hướng dẫn du lịch này nếu tôi báo cảnh sát, với lại tôi chỉ biết có mỗi tên của ông, nên Frank, tôi sẽ không báo cho cảnh sát biết đâu. Đổi lại, khi phần đánh chuông kết thúc tôi muốn ông giải phóng cho tôi!"

"Điều đó tất nhiên là được rồi!" Frank nói. "Cho dù cậu không để bạn gái theo dõi thì ngay từ đầu tôi vẫn định như vậy mà. Tôi chẳng nói suốt với cậu tôi luôn nghĩ cậu là một người bạn còn gì!"

Tôi nhìn Frank khi nói những điều đó và nghĩ, tôi mới chỉ gặp người này cách đây khoảng ba mươi tiếng đồng hồ. Tôi có cảm giác như cách nói của Frank đang trở lại giống như lần đầu tiên tôi gặp ở khách sạn trước nhà ga Seibu-Shijuku. Thế nhưng, đương nhiên là vẫn khó có thể tin tưởng được. Trong trường hợp của Frank thì việc nghĩ tôi là bạn và việc giết tôi là không hề mâu thuẫn.

"Kenji! Cậu buồn ngủ chưa?"

Khi Frank hỏi vậy tôi đã lắc đầu. Ban này tôi đã rất muốn ngủ, ngủ ngay trên sàn vương vãi những mảnh thủy tinh vỡ cũng được nhưng có lẽ do tôi đã nói được chuyện quan trọng với Jun nên cơn buồn ngủ cũng tan biến. Frank tỏ ra như đang bắn khoăn một điều gì đó. Frank định nói rồi lại thôi, miệng há ra rồi lại ngậm lại. Tôi chưa bao giờ thấy Frank như vậy.

Frank vội vàng lấy chai Evian trong tủ lạnh ở góc tường uống ực một hơi. Frank hỏi tôi có uống gì không và tôi trả lời muốn uống một ít Coca. Chiếc tủ lạnh đó có vẻ như được nhặt ở chỗ thu gom rác về và bên trong có cả bia.

"Tôi có một việc muốn hỏi cậu nhưng phải nói dài dài vì đó là câu chuyện cần phải kể khá tỉ mỉ, không biết có được không?"

Frank nói nghe có vẻ rất nghiêm trọng. "Tôi sẽ cố gắng nghe vậy!" Tôi nói.

"Tôi sinh ra ở một thành phố nhỏ bên bờ biển phía đông nước Mỹ, tên của nó có lẽ nói ra cậu cũng không biết. Phía trước nhà tôi có một khu vườn với bãi cỏ đại, phía mái hiên có người bà của tôi hay ngồi trên chiếc ghế đu, hình ảnh đó giống như các bộ phim của Mỹ ấy, ngôi nhà của tôi hết sức bình dị ở một thành phố cũng hết sức bình dị."

Frank kể với giọng khác hẳn từ trước tới giờ. Tôi có cảm giác như từ lúc bước vào ngôi nhà hoang này cách nói và vẻ mặt của Frank trở nên hiền hòa hơn. Không biết quanh đây là nơi như thế nào mà có rất nhiều căn hộ nhỏ mọc san sát nhưng không hề nghe thấy một thứ âm thanh nào. Tôi nghe có tiếng o o phát ra từ chiếc đèn tuýp đặt trực tiếp ở trên sàn nhà.

Ngoài ra có thêm tiếng như là tiếng máy chạy từ chiếc tủ lạnh ở góc phòng. Cũng chỉ nghe được từng ấy âm thanh mà thôi. Cửa sổ bị vỡ và tường bị nứt đã được phủ bởi vải bạt và tấm phủ nylon nhưng do không có hơi lửa nên vẫn khá là lạnh. Hơi thở của tôi phả ra trắng xóa. Còn hơi của Frank chẳng trắng chút nào.

"Lý do mà cả gia đình tôi chuyển sang thành phố khác là để lẩn tránh tai mắt của mọi người. Lúc đó tôi lên bảy, tôi đã giết hai người ở thành phố tôi đã sống trước đó."

Vì nghe thấy là từ "giết" nên theo quán tính tôi đã ngẩng mặt lên nhìn Frank. "Mấy tuổi cơ?" Tôi buột miệng hỏi.

"Bảy tuổi!"

Frank vừa uống chai nước Evian vừa chậm rãi nhắc lại một lần nữa. "Không thể tin nổi!" Tôi cứ lẩm bẩm như vậy. Kể từ lúc tôi gặp người đàn ông Mỹ này, lần đầu tiên sự nghi ngờ ông ta đang nói dối hay không bỗng dưng biến mất. Nó biến mất bởi từ "bảy tuổi".

"Thành phố tôi đã từng sống từ trước đó có ờ... thế nào nhỉ... khoảng 8.000 dân, đó là một thành phố cảng, khá cổ kính và có bề dày lịch sử. Ở đó có một sân golf được coi là cổ hàng thứ tư của nước Mỹ, nó cũng không nổi tiếng cho lắm nhưng có rất nhiều người từ New York hoặc Washington đi máy bay tới cơ đấy. Sân bay gần nhất là Portland. Lái xe đi một lát thôi là cũng có thể tới Canada, đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ, ở khu vực thuộc Canada đó người ta nói tiếng Pháp. Có một cảm giác là đang ở nước ngoài nên rất háo hức. Ở nước Mỹ, đặc biệt là ở bờ biển phía đông, cảnh có tàu hỏa chạy qua là rất hiếm. Hồi tôi vừa mới chập chững biết đi thì tàu hỏa không còn nữa nhưng vẫn còn đường ray. Tôi đã thích mê một đường ray làm bằng sắt được chôn dưới mặt đất ấy. Tôi thường chơi trò đi từng bước từng bước trên đó, có cảm giác cứ đang đi

mãi đi mãi vẫn không hết đường. Khi đi từng bước từng bước như thế tôi thấy đường ray đường như dài vô tận, nó có thể kết nối toàn thế giới. Hồi bé, một lần tôi bị lạc. Kenji! Cậu đã bao giờ bị lạc chưa?"

Tôi lắc đầu.

"Thế thì lạ thật đấy!" Frank nói. "Bọn trẻ con, đứa nào mà chẳng bị lạc một lần chứ?"

Tôi có nhớ đã từng nghe bố kể câu chuyện về đứa trẻ bị lạc. Khi còn bé tí teo, bố tôi đã dặn đi dặn lại không biết bao nhiêu lần rằng trẻ con nếu đi chơi một mình nhất định sẽ thành trẻ lạc. Chính vì thế phải cùng chơi với mọi người, nếu chơi một mình sẽ bị mẹ mìn bắt cóc.

"Ta như có cảm giác, hể ra ngoài đường là sẽ thành trẻ lạc và như thế để trở thành trẻ lạc thì phải chơi ngoài đường. Tôi đã từng nghe papa nói như vậy đấy!"

- Vì Frank đã nói từ tiếng Anh là "papa" nên tôi hơi sửng người một chút. Từ lúc nghe chuyện Frank đã giết người từ lúc bảy tuổi tôi nghĩ chắc là do Frank bị mất cha mẹ. Tôi đã từng đọc một cuốn tiểu thuyết cũng kiểu như thế. Đó là câu chuyện về đứa trẻ đáng thương bị mồ côi cha mẹ, lớn lên ở một ngôi nhà của những người mẹ nuôi già nua, sau này đã trở thành tên quỷ sát nhân. Tôi lại buột miệng hỏi: "Cha của ông vẫn khỏe chứ?".

Frank cười méo mó rồi lẩm bẩm: "Papa ư?", rồi hạ giọng nói: "Tôi chẳng biết là ông ấy đang ở đâu nữa! Tôi vẫn còn nhớ rõ lúc tôi bị lạc. Chúng ta bị lạc ở nhiều hoàn cảnh khác nhau, nhưng khoảnh khắc ta trở thành trẻ lạc bao giờ cũng giống nhau, tức là mọi việc đột nhiên xảy ra rất nhanh, chứ chẳng có đứa trẻ nào lại từ từ mới trở thành trẻ lạc. Khi chú ý thì mới nhận thấy xung quanh là những dãy phố lạ hoặc không hề biết là đâu, khi đó ta đã trở thành trẻ lạc. Đang đi ở nơi có nhà, có công viên hay con đường thân quen thì rẽ sang một góc phố khác đã thấy khung cảnh thay đổi hoàn toàn. Bây giờ khi nghĩ lại khoảnh khắc ấy tôi rất sợ nhưng sau đó lại thấy thích. Cũng có nhiều trường hợp bị lạc do đi cùng một ai đó. Khi tôi vừa mới có thể tự ra ngoài đường chơi ... lúc đó là mấy tuổi nhỉ... khoảng ba tuổi thì phải... tôi đã đi theo ban nhạc của Cục phòng cháy chữa cháy. Ở ngay sát nhà tôi có Cục phòng cháy chữa cháy và ban nhạc ở đó là một ban nhạc nổi tiếng của vùng họ đã giành giải nhất trong một cuộc thi. Họ rất hay luyện tập, vừa diễu hành vừa luyện tập và tôi thường đi theo. Thế nhưng, vì là một đứa trẻ mới có ba tuổi nên tôi thường bị bỏ rơi tí đằng sau. Cuối buổi diễu hành thường có kèn saxophone hay kèn tuba cất lên. Trông nó rất to mà lại lấp lánh, thật tuyệt vời. Tôi vẫn còn nhớ cảm giác khi bị bỏ rơi một khoảng cách khá xa. Cảm giác đó giống như bị tách ra khỏi cái gì đó... đúng rồi... giống như bị tách khỏi thế giới vậy. Khi nhìn xung quanh đột nhiên tôi nhận ra là mình đã bị lạc. Một ngày nọ, tình cờ tôi gặp lại mama khi đó mama đang trên đường từ cửa hàng mua sắm về thì từ trong xe nhìn thấy tôi đang lững thững bước đi!"

Từ "mama" cũng đã được phát âm rất tự nhiên từ miệng của Frank. Thế nhưng, tôi đã không hỏi rằng mẹ của Frank có khỏe không. Tôi có linh cảm rằng không nên hỏi vậy.

"Nói thế nào nhỉ? Tôi vẫn nhớ rất rõ không gian đó, không gian lúc tôi trở thành trẻ lạc. Tôi chỉ biết đường quanh quanh gần nhà tôi mà thôi. Đối với tôi thế giới chính là quần thể khu nhà bao quanh căn nhà của tôi. Lúc đó thế giới của tôi có hình chữ T, cậu có hiểu không nhỉ, có một con đường nhỏ kéo dài trước cửa nhà tôi, thế giới chỉ giới hạn đến đó, tôi vẫn nhớ rõ phần biên giới đó. Bên trái là hòm đựng thư màu xanh của nhà hàng xóm, bên phải là hàng cây sơn thù du nằm ở góc đường, phía đối diện hơi dốc có cảm giác như là đang xuống đồi, giữa chừng có hàng ghế băng bằng sắt của công viên, có một dòng sông dài, nhỏ chảy qua. Hòm đựng thư, cây sơn thù du, băng ghế bằng sắt, khi tôi bước qua những thứ đó thì tôi đã trở thành một trẻ lạc. Đã rất nhiều lần tôi ra tới ngoài thế giới nhìn đây nhìn đó vậy mà vẫn không tài nào quen với khung cảnh ở phía đối diện ấy. Tôi nghĩ đó là do tôi nghĩ thiên về cái gọi là "bên ngoài thế giới" mạnh quá. Giống như kiểu người Trung cổ rất sợ rừng rú. Ngày tôi gặp lại mama vào một ngày cuối xuân, trời đầy mây, khi thời tiết bắt đầu chuyển sang hạ ở vùng bờ biển phía đông này rất nhiều ngày trời đầy mây, độ ẩm khá cao, giống như lúc trời sắp đổ mưa, khi mặt trời chiếu xuống thì nóng oi nóng bức, nhưng có một cơn gió thổi qua thì lại lạnh nổi da gà, chính vì thế có rất nhiều người mắc bệnh về đường hô hấp hay bị viêm phế quản. Tôi vẫn nhớ, tất cả người lớn đều ho sù sụ. Ngày hôm đó, từ chiếc hòm thư màu xanh tôi bước vào một thế giới hoàn toàn khác, đối với con nít việc trở thành trẻ lạc không còn là tình trạng nữa mà giống như là nghề nghiệp, cũng lo lắng, hoảng sợ và có một cảm giác háo hức kiểu làm một việc... cơ thể của tôi, đúng rồi tôi đã vô cùng lo lắng, có cảm giác như tôi bắt đầu không nhận biết được ngay cả da thịt mình cũng như biên giới của thế giới bên ngoài. Bản thân tôi như đang bị tan chảy bởi cảnh sắc đang bốc khói màu xám xịt. Tôi đã hét lên rất nhiều lần, một đứa trẻ đang hét giữa đường phố, ấy vậy mà chẳng có một người lớn tuổi nào thèm để ý và rồi chỉ biết khóc. Ngày hôm đó tôi vô cùng hoảng sợ và bị kích động khi mama xuất hiện, đột nhiên mama đỡ xích ô tô ngay bên cạnh, ơ kìa! Đây là cậu con trai cưng của tôi mà! Mama đã thốt lên. Tôi òa khóc, không phải vì được gặp lại mama mà do tôi đã rất hoảng sợ. Tôi có cảm giác như thế giới mà tôi không hề biết và mama trở nên xa lạ. Có vẻ như mama đã trở thành một người hoàn toàn khác, chẳng hiểu sao tôi cứ nghĩ tôi phải về với thế giới mà tôi đã biết rất rõ. Thế nên tôi đã chạy trốn khỏi vòng tay của mama đang dang ra để ôm lấy tôi. Không thể gặp lại mama ở nơi này mà phải gặp ở phía bên kia, người đàn bà này giống mama của mình thôi chứ không phải là mama thật. Tôi đã nghĩ rằng ở thế giới bên này có một người giống hệt mama mà thôi. Tôi sợ hãi vô cùng và cắn vào cổ tay của mama, cảm của tôi trở nên tê cứng không còn cảm giác gì nữa, tôi đã cắn rất mạnh vì tôi đã nghĩ rằng phải cắn thật mạnh. Mama rất sửng sốt vì tôi mới ba tuổi mà đã cắn rách cả một mảng da. Chỗ da đó gần với mạch máu hay sao mà máu tuôn ra nhiều khủng khiếp. Như một đứa trẻ khát sữa tôi đã hút máu của mama, uống ừng ực. Tôi đã sống chết hút bằng được thì thôi, dù tôi đang cảm thấy rất khó thở nhưng tôi nghĩ rằng nếu không uống thì sẽ không thở được. Kenji! Cậu đã từng uống máu của động vật rồi chứ?"

Tôi cảm thấy ngột ngạt, khó thở đến nỗi không thể trả lời được. Đã gần hai năm tôi đi dịch như thế này nên gần đây tôi đã có thể chuyển trực tiếp những từ đơn tiếng Anh sang hình ảnh. Trước đây tôi thường phải chuyển các từ đó sang tiếng Nhật một lần đã rồi mới nắm bắt được nghĩa của từ đó. Ví dụ như từ "blood", trước tiên tôi phải chuyển sang tiếng Nhật có nghĩa là "máu", rồi sau đó trong đầu tôi mới mường tượng ra hình ảnh dòng máu đỏ. Trong não tôi, danh từ "blood" và động từ "drink" nối liền với nhau. Hơn nữa, với vẻ mặt hết sức thần nhiên, Frank hỏi tôi là đã uống máu rồi chứ. Ví dụ như đang tường thuật lại các chi tiết của một bộ phim kinh dị đã đành nhưng đây là hiện thực. Thật là kinh khủng, đó là một câu chuyện cực kỳ dã man, thế cậu đã từng uống dòng máu đang tuôn chảy rồi chứ? Đáng này, Frank hoàn toàn không nói theo kiểu đó. Giọng điệu giống hệt lúc Frank hỏi tôi: "Kenji! Hồi còn nhỏ cậu đã từng thích bóng chày phải không?". Nghe xong câu hỏi: "Kenji! Cậu đã từng uống máu của động vật rồi chứ?" thì tôi cúi gằm xuống và lắc đầu.

"Vì thế, lần đầu tiên tôi uống máu của mama!" Frank đã nói với vẻ mặt rất u sầu. "Máu là một thứ

chẳng ra gì cả, chẳng ngon, chẳng đắng mà cũng chẳng ngọt vì thế việc đó sẽ chẳng thể nghiệm được!"

Tôi vừa nghe câu chuyện vừa thỉnh thoảng gật đầu, rồi ôm đầu gối cúi mặt xuống. Chiếc đèn tuýp đặt trên nền nhà, chiếu hắt lên phía trên. Chính vì thế tôi không nhìn thấy rõ một phần sàn nhà và chiếc đệm tôi và Frank đang ngồi. Khi đã quen mắt, tôi nhìn xuống nền thì thấy một lớp bụi dày, vương vãi vết bẩn màu đen có mấy con bọ đang bu quanh. Mấy con bọ đó là loại mà tôi ít khi thấy, chúng đậu thành đàn quanh chỗ bẩn đó. Có vẻ như đó là vết máu. Tôi nghĩ hay là Frank đã giết ai đó ở đây chăng? Hay là Frank đã giết ở chỗ khác rồi vác xác tới đây rồi lấy các dụng cụ y tế của phòng khám bị vương vãi để cắt rời thi thể nạn nhân. Có khi con dao thon dài mà Frank đã dùng để cắt cổ cô gái ở quán bar không chừng cũng được lấy ở đây.

Frank tiếp tục nói.

"Sau khi tôi cắn mama, mama và papa đã đưa tôi đến tới khám ở bệnh viện nhi. Kết quả kiểm tra là: Từ bé tôi chẳng mấy khi uống sữa nên bị thiếu canxi mãn tính. Chính vì thế dẫn tới tình trạng mất ổn định cảm xúc. Ngoài ra cũng là do ảnh hưởng của những bộ phim kinh dị mà người lớn hay xem. Đúng là hai người anh trai của tôi rất mê xem thể loại phim kinh dị. Chín mươi chín phần trăm trẻ em Mỹ ghiền phim kinh dị. Khi tôi giết hai người, có rất nhiều cuộn băng, tờ rơi và mặt nạ cao su được tìm thấy. Như vậy là tôi đã bị ảnh hưởng quá nhiều bởi những điều đó. Nói tóm lại, có nghĩa nguyên nhân phạm tội giết người của một đứa trẻ đã được tìm ra, đó là muốn để mọi người yên tâm. Chứ làm gì có nguyên nhân nào giải thích cho việc giết người của một đứa trẻ, giống như không có nguyên nhân nào giải thích cho việc một đứa trẻ trở thành trẻ lạc. Hay là vì cha mẹ đã rời mắt khỏi con cái chăng? Đó không phải là nguyên nhân, mà chính xác đó là một quá trình của việc một đứa trẻ trở thành trẻ lạc."

Đã 4 giờ sáng. Cái lạnh ngày càng đậm hơn. Nhưng dường như Frank không hề cảm thấy cái lạnh đó. Tôi thì mặc áo khoác còn Frank thì chỉ mặc mỗi chiếc áo jacket. Hai đêm liền tôi đi cùng Frank nhưng chưa lần nào tôi thấy Frank co ro vì lạnh. Frank nhìn tôi phả hơi vào hai bàn tay đang vo tròn xoa vào nhau rồi hỏi: "Cậu lạnh lắm à?". Tôi gật đầu và càng ngạc nhiên hơn khi Frank cởi ngay chiếc áo jacket khoác lên vai tôi. Tôi ngại ngần định lật trả chiếc áo thì Frank đã nói: "Không sao đâu! Vì tôi không thấy rét bao giờ!". Và rồi Frank vén tay áo lên lên để lộ phần cổ tay bảo tôi nhìn. Giống như lúc tôi nhìn thấy ở quán bar, trên cổ tay có vô số các vết rạch tự sát. "Việc không cảm thấy lạnh và các đường rạch tự sát có liên quan gì tới nhau nhỉ?" Tôi nghĩ.

"Từ lúc uống máu của mama tôi như bị ám ảnh bởi suy nghĩ lại muốn hút máu của một ai đó. Không hẳn là tôi thích uống máu mà tôi bị ám ảnh bởi hành động uống máu. Điều đó thật bất thường. Con người có thể tưởng tượng được, tức là trong các loài động vật thì chỉ có loài người mới có khả năng tưởng tượng. Con người với sức mạnh phi thường hơn hẳn các loài động vật to lớn khác, để có thể tồn tại thì cần phải có sức tưởng tượng. Để có thể vượt qua nguy hiểm mà sống sót, nhất định phải cần tới khả năng phán đoán, thể hiện, truyền đạt, xác nhận... và cái chi phối những điều đó chính là khả năng tưởng tượng. Tổ tiên của chúng ta đã tưởng tượng ra hầu hết những mối hiểm nguy và phòng chống sao cho nó không trở thành hiện thực. Chính vì thế, cái khả năng tưởng tượng ấy vẫn được lưu truyền tới thế hệ ngày nay. Nếu được phát huy theo hướng tích cực thì nó sẽ sinh ra các lĩnh vực như nghệ thuật, khoa học, còn nếu được phát huy theo hướng tiêu cực thì nhất định nó sẽ trở thành mối nguy hiểm, lo lắng, sự căm thù và sẽ tác động ngược trở lại bản thân. Trẻ con thường bị cho là nhẩn tâm nhất. Vì bọn trẻ rất hay giết các loài côn trùng hay trêu chọc những động vật nhỏ, có đứa còn phá hỏng cả đồ chơi. Đó không phải là những hành động do ý thích bản năng mà là do mong muốn thoát khỏi những điều lo lắng trong tưởng tượng thông qua những việc làm thực tế. Chúng không thể chịu nổi sự tưởng tượng của bản thân về việc tra tấn hay giết các con côn trùng nên chúng đã vô thức làm thử cái việc mà chúng cho rằng dẫu có giết lũ côn trùng thì bản thân mình hay thế giới cũng chẳng sụp đổ. Tôi cũng không thể chịu nổi sự lo lắng về nỗi ám ảnh rằng bản thân mình sẽ uống máu ai đó nữa. Chính vì thế, lúc bốn tuổi, lần đầu tiên tôi cắt cổ tay, lần đầu tiên tôi tự hành xác. Tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên. Và tôi lại được đưa tới bác sĩ. Người đó nói rằng không được cho tôi xem những thể loại phim hoang tưởng hay kinh dị nữa. Tôi không hề ghét phim kinh dị. Thế nhưng lũ anh trai của tôi còn thích sự điên cuồng hơn cả tôi. Về cơ bản, những người thích phim kinh dị thường đang ở trong tình trạng chán nản, thích cái gì đó mang tính kích động, và rồi họ lại thích sự an tâm. Và cũng vì phim kinh dị đóng vai trò giảm sốc nên nếu phim kinh dị biến mất khỏi thế gian này thì cái gọi là sự lo lắng trong tưởng tượng sẽ không biến mất đi mà có lẽ số tên sát nhân thích sự thử thách sẽ gia tăng đột biến. Khi xem phim kinh dị ta tưởng tượng ra hình ảnh tên sát nhân cũng giống như khi xem tin về tên sát nhân ta cũng sẽ tưởng tượng ra tên đó. Từ lúc bốn tuổi đến khi sáu tuổi tôi đã tự cắt cổ tay mình khoảng trên mười lần. Kenn à! Cái lạnh lúc máu chảy dần dần từ trong người mình ra tuyệt vời lắm! Tôi đã bị giám sát rất kỹ. Có một chị gái trông rất xấu xí được giao nhiệm vụ giám sát tôi. Tôi đã bị chị ta đấm rất mạnh khi bị phát hiện đang định tự cắt cổ. Vào một buổi chiều mùa thu, khi chị ta vào nhà tắm, tôi đã cầm

con dao của anh trai tôi, nhét chiếc bánh mađalen mẹ tôi vừa nướng cho tôi ban sáng vào trong túi rồi ra khỏi nhà và tôi đã đi lạc rất lâu. Tôi cứ đi mãi trên đường cho đến lúc cũng tìm ra đoạn đường ray quen thuộc thuở nào. Tôi nhớ mình đã từng đi dọc theo đường ray này. Trên mặt đường được làm từ xi măng trộn vỏ sò đã được nghiền nát, có thanh sắt màu đỏ được chôn chặt, tôi còn thấy những mảnh vỏ sò ánh lên lấp lánh trông rất đẹp. Tôi tiếp tục bước đi về hướng ngọn đồi. Cứ thế tôi leo lên đó và bao giờ cũng dừng lại giữa chừng. Tất nhiên là từ lúc ra khỏi nhà tôi đã thành một đứa trẻ lạc rồi. Con đường bây giờ trở nên hẹp hơn, tôi tuyệt nhiên không ngoảnh lại mà tiếp tục bước đi. Có vẻ như nếu ngoảnh lại thì có gì đó sẽ biến mất vậy. Tôi có linh cảm như ở đâu đó của thế giới này sẽ biến mất. Chính vì thế tôi đã quyết định tuyệt đối không ngoảnh lại hay nhìn xuống phía dưới. Con dao tôi mang theo khá là to nên không thể tiếp tục giấu trong quần được, trong lúc tôi đang bước đi, nó rơi từ chiếc quần đùi xuống, tôi vừa cầm con dao vừa nhìn chăm chăm vào đường ray bằng sắt có màu đỏ và nền xi măng có trộn với vỏ sò được nghiền nát vừa tiếp tục bước đi. Cho tới lúc bỗng nhiên tôi không còn thấy đường ray nữa, tôi đã nghĩ rằng đường ray không bao giờ có điểm dừng nên tôi vô cùng sững sờ. Tôi cứ nhìn rất lâu đoạn đường ray bị cắt đứt giữa chừng, tôi đã nghĩ rằng đó là đường biên giới của thế giới. Và tôi để ý rằng tôi đã đứng ở đỉnh ngọn đồi từ lúc nào. Trước mặt có một cái hồ, khi ngoảnh lại tôi thấy ở phía dưới toàn bộ khu phố trông như một bức họa. Lần đầu tiên tôi thấy một khung cảnh như thế. Tôi cũng chưa khi nào ở trên đỉnh dốc như thế này. Tôi có thể nhìn thấy toàn cảnh khu phố. Ở trên ngọn đồi thoải thoải, ngôi nhà, cửa hàng cứ mọc san sát, khu trung tâm có nhà thờ, công viên và cả những tòa nhà lớn. Còn chiếc cầu của khu sản xuất tàu, chiếc thuyền ngày xưa các anh trai của tôi thường dẫn tới nhìn trông bé tẹo như con sò. Ở phía đối diện, biển đang bốc khói màu xám xám, mặt trời rất to đang lặn dần ở phía chân trời, một cơn gió đẩy mùi biển ban sáng lan tỏa tới chỗ tôi. Tôi có thể nhìn thấy toàn bộ. Tôi vừa cảm thấy như cả thế giới đang ở dưới chân tôi và lại vừa có cảm giác như tôi đang bị tách ra khỏi thế giới. Tôi lẩm nhẩm trong miệng: "Tuyệt vời!" cứ như là tôi đang hứng đựng sự soi rọi của Thần Thánh. Trên đỉnh núi có vết tích của một mỏ than lộ thiên. Và con đường khai thác quặng đã thành một cái hồ hình gấp khúc. Trên mặt hồ có mười mấy con thiên nga, chúng bay tới từ Quebec. Tôi đi vòng xung quanh chiếc hồ rậm rạp đầy cây sậy. Khi tôi ngồi xuống chỗ bãi đá, tôi lấy chiếc bánh ra khỏi túi, bẻ nhỏ rồi bắt đầu ném về phía hồ. Tôi không biết là thiên nga ăn được bánh mađolen. Đám thiên nga lướt trên mặt nước tiến về phía tôi. Tôi biết rõ rằng nếu tôi mà đến gần thì chúng sẽ chạy trốn. Đó là vì bản thân tôi cũng như vậy, hễ ai đó hoặc cái gì đó mà tiến sát lại là nhất định tôi sẽ trốn chạy. Những gì tiến lại gần mà không hề có sự báo trước không thể nhằm lẫn được, đó chính là địch. Có một con thiên nga bơi đến gần chỗ tôi, nó không hề cảnh giác và đó là một con thiên nga chưa trưởng thành. Toàn bộ thân của nó nhuộm màu cam của buổi chiều tà. Trái tim tôi đang hoảng sợ đập nhanh như muốn nhảy bổ ra ngoài miệng, mũi hay tai vậy. Tôi thầm nhủ rằng vẫn chưa... vẫn chưa đến lúc. Con thiên nga đó đã tiến sát đám lau sậy, nơi mà chỉ cần tôi vươn tay ra là chạm tới cái cổ thon dài của nó. Thế nhưng, tôi vẫn ngồi nguyên vị trí, bẻ nhỏ miếng bánh mađolen tiếp tục ném về phía mặt hồ. Tôi lặng lẽ, nhẹ nhàng lấy con dao ra khỏi chiếc quần sao cho con chim không phát hiện ra, tháo chiếc bao làm bằng da. Con dao của anh trai tôi rất nặng và to. Tôi nghĩ mọi thứ như đang hòa quyện, cái cảm giác bị tách rời khỏi thế giới và cái cảm giác thế giới đang

ở dưới chân trở thành một trong con người tôi. Tôi từ từ đặt con dao lên vai rồi nhắm vào cổ con thiên nga cắt đứt phụt một nhát, lần đầu tiên tôi biết rằng cổ thiên nga có xương vì tôi nghe thấy một tiếng rắc rất đặc biệt giống như là cành cây khô bị gãy. Chỗ cổ con thiên nga bị gãy, máu phọt ra rất nhiều. Máu có vị khác với máu của mẹ, nó ngọt ngọt, tôi nghĩ có lẽ là do có lẫn vụn bánh mađolen. Tôi nhớ là tôi đã uống rất nhiều máu. Quanh hồ chính là vết tích của mỏ than, đó cũng là nơi xảy ra nhiều vụ phạm tội như là hãm hiếp... Từ hồi nhỏ hầu như chẳng có ai tới thăm tôi cả. Vì thế tôi đã sống mà không ai biết là tôi giết thiên nga."

Frank ngừng nói, cúi mặt xuống, lấy ngón tay ở cả hai tay chấm vào hai con mắt. Giống như là đang lau nước mắt vậy. Frank nói nhỏ rằng đó là do ông ta đang mỏi mắt.

"Tôi bị mất ngủ, hệ tình trạng mất ngủ kéo dài là mắt tôi bị đau, các bộ phận khác của cơ thể vẫn bình thường. Chỉ có mắt là cực kỳ đau không chịu nổi."

"Ông bị mất ngủ bao lâu rồi?" Tôi hỏi.

"Khoảng một trăm hai mươi tiếng đồng hồ." Frank đáp.

"Một trăm hai mươi tiếng tức là năm ngày." Tôi vừa tính vừa nói. Tôi nghĩ chắc là Frank đã dùng thuốc kích thích hay gì đó tương tự. Có rất nhiều đứa bạn của tôi đang nghiện loại thuốc kích thích. Ở lớp của Jun hình như cũng có mấy đứa như vậy. Khi dùng liên tục thuốc kích thích thì cũng có trường hợp không ngủ suốt mấy chục tiếng đồng hồ. "Ông có dùng loại thuốc gì không?" Tôi hỏi.

"Không phải thế!" Frank lắc đầu.

"Tôi đã giết hai người trong khu phố, tôi đã uống máu thiên nga. Tôi đã được đưa vào bệnh viện tâm thần, tôi nghĩ đó là bệnh viện có quân đội quản lý. Bác sĩ đoán rằng những câu trả lời của tôi với cảnh sát là khác thường. Cái cảm giác mà thế giới ở ngay dưới chân tôi và sự lo lắng rằng tôi sẽ bị tách rời khỏi thế giới vẫn tiếp tục từ lúc tôi đón buổi chiều tà ở chiếc hồ đó. Tôi bị bắt uống rất nhiều thuốc ở bệnh viện. Thuốc được trộn với thức ăn và được nhồi vào trong họng bằng một chiếc que làm bằng nhựa ở phía đầu có gắn một mẩu Silicon. Chiếc que đó hình như được làm để dành riêng cho những người không thể tự cho thức ăn vào miệng. Nó rất hiệu quả, một lượng lớn thức ăn được nhồi vào. Do tác dụng phụ của thuốc mà người tôi trở nên béo quay béo cút, mặt tôi trắng xanh, tôi có cảm giác như cơ thể hiện tại không phải là của tôi nữa, nó giống như là thân hình của một con thú nhồi bông, được nhồi cả mùn cưa hay cái gì đó nữa. Tôi có cảm giác người tôi biến thành chất lỏng. Tình trạng đó kéo dài tới vài năm. Tôi thấy tôi không phải là tôi nữa. Tôi nghĩ chắc chắn là vậy, đúng là không phải tôi. Đúng là một trò đùa. Trước tiên, con người thực sự của tôi đang lùng lục phủ ngũ tạng nhưng không tìm thấy, dẫu có rạch đứt da thì cũng chỉ thấy máu, lòng, bắp thịt và xương. Sau một năm, tôi ra viện với thân hình mập tròn. Người tôi trở nên rất lạ. Cả nhà tôi đã chuyển đi, tới một làng quê ở Vlrghirda. Papa, mama và ngay đến cả anh trai tôi khi ra đi không

hé răng với tôi một lời nào. Sau đó gần 10 năm trôi qua, tôi thành người lớn, khi tôi ở tù anh cả tôi đến thăm, anh mới giải thích cho tôi hiểu. "Đó không phải là vì cậu đã giết người mà cậu đã trở nên béo phì thành một người khác. Mọi người không biết nên phải làm gì, nên nói chuyện như thế nào cho đúng." Anh tôi đã nói như thế. Tôi bị chứng mất ngủ từ lúc tôi vào bệnh viện tâm thần lần thứ tư. Khi đó tôi đã bị cắt bỏ một phần não, và từ ấy tôi ngủ rất ít, thế nhưng không phải mang tính thường nhật. Tôi phải phẫu thuật thùy não. Người ta đục một lỗ ở xương sọ, rồi chọc một dụng cụ gọi là lobotom vào, cắt dây thần kinh. Chụp được cả ảnh cắt lớp. Hồi đó tôi đã có một cuộc phẫu thuật. Tôi được biết những người sau khi phẫu thuật như thế thường trở nên cực kỳ trầm tính. Bệnh viện tâm thần của Mỹ đứng đầu bảng về bộ môn não, thần kinh. Người Mỹ rất thích động chạm tới phần não. Khi bị cắt một phần não tôi mới mười lăm tuổi. Tôi trở nên tôn sùng trò ma thuật. Tôi đã thân quen với rất nhiều gã ở trong bệnh viện tâm thần và nhà tù dành cho thiếu niên. Hội chúng nó đã dạy cho tôi cách giết người đúng kiểu như là cách cắt cổ sao cho máu gần như là không phọt ra ngoài hay để cắt phần gân nối bắp chân với gót chân sao cho có tiếng như tiếng xé vải thì trước tiên phải đặt con dao ở vị trí như thế nào. Tôi cũng đã học thuật thôi miên và không ngờ nó lại đơn giản đến thế. Tôi luôn nghĩ cách giết như vậy chưa đủ, phải có một cách nào khác nữa. Có một lần tôi đã tìm ra cách đó. Vì khi giết người cũng có lúc tôi tập trung hơn tới cái gọi là nhân sinh. Có những khoảnh khắc đầu óc tôi minh mẫn, có vẻ như để ý tới một cái gì đó khác. Kenji! Cậu đã từng vào bệnh viện tâm thần chưa?"

Câu chuyện của Frank về cơ bản là rất khó hiểu mà cũng rất khó nghe nhưng không thể bịt tai lại được. Giống như thể nghe nhạc còn hơn là nghe nói chuyện. Tôi có cảm giác như có giai điệu và nhịp điệu, không phải thấm vào từ tai mà thâm từ lỗ chân lông vào da thịt. Và như bị cuốn vào câu chuyện của Frank nên khi bị hỏi là đã bao giờ vào bệnh viện tâm thần chưa thì tôi đã không thể nghĩ nổi rằng Frank đã hỏi một câu quá ư là ngớ ngẩn. Tôi đã trả lời một cách hết sức bình thường: "No!". Trong lúc nghe câu chuyện của Frank kể tôi đã không hề nghĩ đó là câu chuyện bất bình thường. Tôi nghĩ, khi nghe câu chuyện của Frank có cảm giác giống như khi nghe câu chuyện về loài người trước đây đã chém giết nhau, có thời kỳ còn ăn thịt lẫn nhau. Ranh giới giữa cái gọi là bình thường và bất thường trở nên mong manh. Không rõ cái nào là tốt cái nào là xấu. Vừa có tâm trạng hoảng sợ, bất an vừa có cảm giác hoàn hồn kỳ lạ mà từ trước tới giờ tôi chưa từng nếm trải. Tôi cũng có cảm tưởng như đang bị bao vây bởi cái gì đó nhũn nhũn như là thạch hay như kiểu những rắc rối ngập tràn trong thế giới này bỗng chốc được giải quyết mà chẳng phải nghĩ ngợi gì, và cũng như thể ranh giới giữa bản thân mình và người khác trở nên mơ hồ.

Tôi đã bị kéo vào một nơi nào đó hoàn toàn khác.

"Bệnh viện tâm thần! Đó là một nơi rất cuốn hút tôi. Tôi vẫn không thể quên câu chuyện về việc thử nghiệm con mèo. Cho một con mèo vào chiếc hộp thử nghiệm, mỗi lần nó lấy chân ấn nút là thức ăn được cung cấp, cứ lặp đi lặp lại hành động đó sẽ làm cho con mèo nhớ được. Đó là phần huấn luyện. Khi xong phần huấn luyện đó, người ta để con mèo ở trạng thái đói ăn, rồi lại nhét nó vào trong chiếc hộp thử nghiệm có cái nút

ấn giống hệt nhưng nếu ấn vào sẽ có dòng điện chạy qua. Khi đó, con mèo bị kích thích nhẹ, nó trở nên lo lắng. Sau đó con mèo rơi vào trạng thái như bị thần kinh, cuối cùng thì mất luôn cả cảm giác thèm ăn và chết vì đói. Cậu thấy thú vị không? Chính một chuyên gia kiểm nghiệm tâm lý đã kể cho tôi câu chuyện đó đấy. Cậu có biết về kiểm nghiệm tâm lý không? Tôi đã thử tới hàng trăm lần ấy nên tôi thuộc lòng các mục câu hỏi, hơn mười tuổi tôi đã rành hơn cả một thẩm phán. Nổi tiếng nhất là loại Minnesota Multiphasic Personality Inventory *(một loại trắc nghiệm tính cách, được thiết lập để chẩn đoán bệnh tâm thần)*. Cậu có định thử không?"

Tôi thực sự bị cuốn hút vào câu chuyện về con mèo. Nó lấy chân ấn nút để được cho ăn. Phần huấn luyện đó quả là thú vị. Phần thử nghiệm tiếp theo thực hiện khi con mèo đói, cũng ấn nút nhưng lại chỉ được nhận cái gọi là đau đớn. Đương nhiên là con mèo không hiểu gì cả. Tôi cũng có cảm giác như đã nếm trải điều tương tự như thế hằng ngày khi còn nhỏ. Không phải là chuyện mang tính đột ngột như là việc bố mất mà nó mang tính thường ngày. Thế giới của người lớn xung quanh không phải là thứ diễn ra như đúng suy nghĩ của mình. Nên những đứa trẻ không thể sống nổi một mình sẽ lớn lên với suy nghĩ giống như con mèo kia. Bao gồm cả thái độ của cha mẹ, phản ứng xung quanh đối với trẻ con là không đồng đều. Đặc biệt, đất nước này lại rất lộn xộn. Không có tiêu chuẩn nào nói cái gì là quan trọng nhất. Đám người lớn sống chỉ vì tiền hay chỉ vì cái gì đó có giá trị vật chất, tức là cái gì đó giống như đồ hàng hiệu. Có thể nghe thấy các mẫu tin trên ti vi, báo, tạp chí, đài... nói tóm lại là trên tất cả các phương tiện rằng bản thân họ chỉ mê mẩn mỗi tiền và đồ hiệu, chẳng có gì cần thiết hơn. Từ chính trị gia, quan chức tới các bố già, nhân viên công ty hạng bét thường uống loại rượu rẻ tiền ở các cửa hàng quanh vùng cũng đều chỉ cần tiền. Miệng thì ngoác ra nghe có vẻ vĩ đại rằng sống trên đời đâu chỉ có tiền, nhưng cứ nhìn vào cách sống thì lộ ra ngay rằng mấy gã đó ngoài tiền ra chẳng tìm cái gì khác. Tạp chí hằng tuần của các bố già hay chỉ trích các cô nữ sinh cấp III đi làm gái bao, trong cùng một số nào là giới thiệu phần Fashion Health *(Một loại fuzoku của Nhật. Ở trong phòng riêng nhân viên nữ sẽ phục vụ các khách hàng nam về mặt tình dục)* với giá đặc biệt hay món xúp buổi sáng sớm, nào là vừa công kích thói tham ô của các chính trị gia và quan chức, vừa giới thiệu các cổ phiếu thượng hạng có thể mua giá rẻ hay các bất động sản, rồi đưa cho xem cả ảnh về nhà mình hay những thứ mà mình có thuộc hạng cao cấp, ra vẻ ta đây là người thành đạt. Những đứa trẻ ở đất nước này, ngày nào cũng như ngày nào, suốt 365 ngày trong năm, và cũng gần như suốt cả ngày đều có suy nghĩ giống như con mèo chờ thức ăn. Nói một cách ngắn gọn là trong thế giới trù phú có đầy đủ lương thực như thế này, các ông bố thường nói rằng chúng ta vừa ăn khoai vừa cố gắng chọn đất nước trù phú như thế này đó. Rồi lại nói về vĩ đại như kiểu chẳng thích sống như thế này chút nào. Lúc nào chúng tôi cũng nghĩ, nếu sống theo những gì bạn nói thì chắc chắn sẽ trở thành người giống bạn. Đó là nỗi đau.

"Kenji! Cậu sao vậy?"

Frank đang nhìn thẳng vào mặt tôi. "Không có gì!" Tôi nói.

"Mặt cậu trông có vẻ như là đang tức tối điều gì vậy ấy!" Frank vừa uống một hơi nước Evian vừa cười nói.

"Tôi thấy câu chuyện về con mèo rất thú vị!" Tôi cũng vừa nói vừa uống Coca. Chai Coca đặt ở trên sàn không còn ấm nữa. Tôi nghĩ nơi này thật lạ. Tôi có cảm giác như bị cô lập với xung quanh, cũng là vì cái giá rét nhưng cứ như đang ở một hành tinh khác vậy. Có lẽ hành tinh đó chấp nhận kẻ sát nhân. Chỉ ít là trong cuộc chiến thì kẻ sát nhân chính là anh hùng. Với suy nghĩ đó, lần đầu tiên tôi hiểu rõ được lý do tại sao tôi không vào trong đồn cảnh sát khi ở trên đường của Kabukicho ban nãy. Những người bị giết ở quán bar đó ở một môi trường giống như con mèo đợi thức ăn, đã không hề kháng cự. Tôi nghĩ, lẽ nào Frank đang kháng cự. Ban đầu là được cho ăn, có nghĩa là không phải phạm tội, nhưng sau đó lại bị cho "ăn điện", trở thành một trong số ít những người phản kháng với cả thế giới mà cái hộp thí nghiệm là vật tượng trưng. Tôi nghĩ như vậy và nhìn sang Frank, người đang bị ánh sáng của đèn tuýp hắt vào từ dưới lên, thấy rằng đó như là một người đàn ông đầu có bị đối xử tàn nhẫn nhưng nhất quyết không chịu khuất phục. Frank nói: "Cậu có thử trả lời một số câu trắc nghiệm tâm lý không?". Frank nói, rồi liền thoắt hỏi tôi các câu hỏi mà Frank thuộc lòng. Tôi cứ trả lời "Yes" hoặc "No" với từng câu hỏi của Frank.

Có rất nhiều loại câu hỏi. Từ câu hỏi dành cho kẻ mê mẩn những bài thơ tả về các loài hoa đến những câu hỏi dành cho những kẻ có bộ phận sinh dục với hình dáng dị thường hay có sở thích chọc ghẹo người mình thích. Có khoảng hơn 200 mục câu hỏi tất cả. "Thú vị không?" Frank nhướn cười.

"Tất cả những câu hỏi vừa rồi đều là do tôi nghĩ ra cả đấy! Sẽ không ổn khi nghĩ rằng phải trả lời ngay các câu hỏi trắc nghiệm. Tôi đã được hỏi tới vài trăm lần rồi nên bây giờ tôi là kẻ nắm chắc nhất các trắc nghiệm tâm lý mang tính thế giới nữa cơ đấy!"

Tôi nhìn kết quả của phần trắc nghiệm, nói: "Tôi có chỗ nào bất thường không nhỉ?".

"Không có! Tất cả đều rất bình thường! Những người có tinh thần khỏe mạnh là những người có sự nổi loạn và mâu thuẫn ở chừng mực nào đó. Những người mà cứ bình bình, có sở thích và sở ghét cứng nhắc như đá mới là những người nguy hiểm. Tất cả mọi người đang sống ở trạng thái mà không biết con lắc nghiêng về hướng nào hay lúc nào cũng khổ sở khi gặp rắc rối. Chính cái đó mới là bình thường"

"Thế còn ông thì sao?" Tôi hỏi.

"Tôi bình thường mà!" Frank trả lời.

Khi nghe vậy, tôi có cảm giác không tự nhiên chút nào. Tôi nghĩ liệu ông ta có chắc chắn là vậy không? Mở đầu là việc có mẫu da người gắn trên cửa, sau đó liên tiếp các sự việc bất bình thường không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra. Dĩ nhiên như thế sẽ

rất mệt mỏi vậy mà mắt cứ chong chong, chẳng có gì là buồn ngủ cả. Vừa lạnh thấu xương thấu gan vừa phải ngồi trong căn phòng hết sức lạ kỳ với các dụng cụ y tế vương vãi trên sàn này. Lẽ nào khung cảnh này đã khiến tinh thần của tôi hơi khác thường một chút? Nào là bị Frank cảm hóa, nào là thấy thấu hiểu tâm can Frank, mà cũng không hẳn là thế. Nhưng tôi chắc chắn rằng có lẽ chỉ có trái tim và cơ thể tôi đang bị kéo vào nơi mà từ trước tới giờ tôi chưa từng đặt chân. Tâm trạng tôi giống như thể đang vừa đi du ngoạn ở một nơi lạ hoắc không dấu chân người vừa nghe câu chuyện của người hướng dẫn du lịch.

Frank nói với tôi rằng chắc là tôi đã thấm mệt rồi.

"Kenji! Chắc hẳn cậu mệt rồi! Có rất nhiều chuyện tôi chưa kịp kể với cậu, nhưng thôi cậu cứ nghỉ ngơi đi đã, tôi nay còn phải đi nghe tiếng chuông nữa!"

"Tôi không thể ngủ được!" Tôi nói.

"Cậu nghĩ là sẽ bị tôi giết à?"

"Không phải thế! Tôi có cảm giác như đầu tôi đang căng hết cả lên!"

"Hay cậu nên ăn thứ gì đó?"

"Tôi không có cảm giác thèm ăn!" Tôi trả lời.

"Nhưng cứ cho cái gì vào miệng là sẽ ngủ được ngay đây!" Frank nói. Trong đồng giấy lót làn sóng (*giấy gấp theo hình làn sóng, dùng để bảo quản thủy tinh*) được xếp ở phòng, Frank lấy máy pha cà phê, rót nước Evian vào rồi cắm phích điện để đun sôi nước. Và cũng từ đồng giấy lót làn sóng, Frank lấy ra hai cốc Ra-O (*mì ly ăn liền*).

"Lúc nào ông cũng ăn loại mì này à?" Tôi hỏi.

"À hà!" Frank cười. "Vì tôi chẳng thèm ăn một thứ nào khác cả!"

"Có lý do gì đó chẳng?" Tôi vừa nhìn khói bốc lên từ máy pha cà phê vừa hỏi. Là vì tất cả mọi người ai chẳng thích của ngon vật lạ.

"Đó là bởi suốt một thời gian dài trong bệnh viện tâm thần tôi bị nhồi nhét toàn đồ ăn dành cho người ốm chẳng có vị gì cả, với lại tổng như kiểu ấn vào họng. Tôi hầu như chẳng có ký ức gì về thức ăn ngon cả. Cứ ăn thứ gì thì thứ đó như là chui tuột ra ngay khỏi cơ thể, tôi có cảm giác như những thứ quan trọng chạy trốn đi hết cả."

Đó là gì nhỉ?

"Tôi được trời giao cho một nhiệm vụ, đó là giết người. Ấy chính là một sứ mệnh trời ban".

Chẳng mấy chốc cốc mì đã nấu xong. Frank đưa cho tôi chiếc nĩa nhựa. Hơi nước, mùi và hơi ẩm của cốc mì lan tỏa, thấm sâu vào cơ thể tôi. "Nghe một trăm lẻ tám tiếng chuông xong ông có tiếp tục giết người nữa không?" Tôi vừa húp mì vừa hỏi.

"Tôi chẳng biết nữa!" Frank trả lời.

"Tôi đã nghĩ, ngoài việc giết người ra chẳng có việc gì đáng làm cả! Để tiếp tục tồn tại thì việc giết người trở thành một việc không thể thiếu được. Việc rạch sâu cổ tay, cắt cổ con thiên nga để uống máu hay việc giết người về cơ bản là giống nhau. Nếu không hoạt tính hóa bộ não và cơ thể để sống thì con người, ví dụ ngay cả một đứa trẻ cũng sẽ bị bệnh akheimer (*bệnh mất trí nhớ*). Lượng máu truyền tới não sẽ giảm dần. Con mèo kia do bị stress mà bị giảm lượng máu đến tột cùng. Để ngăn chặn điều đó, con người từ thời kỳ săn bắn, hái lượm đến thời kỳ của nhạc Pop, xe đua đã nghĩ ra tất cả những phương pháp có thể, thế nhưng, cách để phòng chống bệnh alzheimer không nhiều. Đặc biệt là đối với trẻ em, chúng rất yếu ớt nên chúng không có nhiều sự lựa chọn. Vì sự quản lý đang được tăng cường mang tính toàn cầu nên những người như tôi đang gia tăng."

Frank vừa chọc chiếc nĩa vào cốc mì rồi đưa lên cằm và cứ giữ nguyên như thế vừa tiếp tục nói như thể đang quên là phải cho mì vào miệng. Giọt nước trong cốc mì rơi xuống sàn phủ đầy bụi. Vừa mới đó đã không thấy khói bốc lên từ mặt cốc mì. Vậy mà Frank vẫn không ngừng nói chuyện, quên luôn việc mình đang định ăn mì. "Tập trung", từ đó vẫn chưa thể diễn tả đủ. Mà còn có gì đó mang tính nghiêm trọng, như thể bị cái gì đó ám ảnh. Nếu ngừng nói chuyện thì sinh mệnh sẽ chấm dứt. Frank vẫn đang nói chuyện với cảm giác đó và chưa hề ăn một sợi mì nào. Sợi mì ở trên chiếc nĩa đã chuyển màu. Câu chuyện vẫn cứ kéo dài kéo dài mãi, tôi vừa nhìn sợi mì đã khô và chuyển màu đang đưa đi đưa lại vừa nghĩ không biết ban đầu nó là cái gì. Trong mắt tôi những sợi mì đó biến thành một thứ rất kỳ lạ. Frank nói rằng không có cảm giác thèm ăn, rồi hầu như không ngủ. Và ông ta cũng nói thêm để tiếp tục tồn tại, cần phải giết người, đó là việc cần thiết. Tôi có cảm giác như đã hiểu một chút ý nghĩa của những lời nói đó. Tôi đánh mắt về phía đầu chiếc nĩa nhắc Frank dừng câu chuyện lại một lát mà ăn mì cái đã. Và Frank giật mình như hiểu ra là mình đã quên bằng việc ăn mì và bắt đầu cho mì vào miệng, nhai với vẻ mặt như kiểu thắc mắc rằng tại sao động vật cần phải thực hiện một việc phiền toái đó là "ăn" cơ chứ?

"Lúc tôi hai mươi tuổi, có vụ giết liên tiếp ba người mà chỉ nhằm đúng đối tượng là những cụ già hay nằm ngủ trên ghế đu. Tôi đã ghi âm vào băng rằng chính tôi là thủ phạm rồi gửi cho đài phát thanh địa phương. Tôi có một anh bạn DJ, và tôi muốn cho anh ấy biết rằng tên giết người hàng loạt đang trở thành chủ đề nóng nhất đó chính là tôi. Tôi đã nhét bông gòn vào trong miệng, dán giấy bóng kính vào miệng, ngậm chiếc bút chì để thay đổi giọng nói, ghi âm vào chiếc máy cassette cũ kỹ của bố. Rất thú vị. Chỉ để thu âm thôi mà mất tới hơn hai mươi tiếng đồng hồ. Vậy mà tôi không hề thấy nhàm

chán. Cuối cùng FBI đã vào cuộc, phân tích mẫu giọng và kết luận đó là băng của tên tội phạm thật nên tôi hối hận vì đã ghi âm và gửi cuốn băng đó đi. Nhưng mấy năm sau, khi nhớ lại tôi vẫn thấy việc ghi âm đó thú vị thật. Lúc tôi ghi âm cuốn băng, tôi có cảm giác như đang tiếp xúc với tôi ở bên ngoài, không thể nói lưu loát được. Nhưng khi giết người thật thì tôi có cảm giác đó mới chính là tôi. Con người tôi và cơ thể của tôi rất ăn khớp với nhau. Tôi muốn nghe tiếng chuông để kiểm chứng xem nếu đúng là cái bản năng xấu sẽ biến mất thì trong con người tôi sẽ biến mất cái gì. Tôi thực sự muốn kiểm chứng điều đó!"

Ăn hết chỗ mì hồi lâu tôi bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Khi tôi dụi mắt thì Frank chỉ vào tấm đệm rồi nói tôi cứ nằm trên đó mà ngủ. Trên tầng hai có giường nhưng leo được lên đó thì cũng hơi mệt nên tôi cứ mặc nguyên bộ quần áo nằm luôn lên đệm. Đèn tuýp đặt ở trên sàn chiếu vào hơi chói nhưng vì Frank vẫn chưa ăn xong nên tôi lấy một tay che mắt rồi thiếp đi. Frank để ý thấy và đã tắt đèn. Chiếc đệm khá là lạnh giờ cũng ấm hơn. Tôi tự hỏi Frank toàn nằm nghỉ thế này sao? Mấy lần tôi tưởng đã chìm vào giấc ngủ rồi nhưng do lạnh nên tôi giật mình tỉnh lại, mãi không chợp mắt được. Lúc ăn mì xong có ấm được chút xíu bây giờ lại lạnh trở lại, hơi lạnh ở dưới sàn luồn qua chiếc nệm truyền vào người, khiến người tôi run rẩy tự lúc nào. Frank đem ra một thứ sò giống như là cái chăn, đắp lên người cho tôi. Lúc tôi cựa quậy, tôi nghe thấy tiếng loạt soạt nên tôi đoán Frank đắp cho tôi một loại giấy dày và mềm. Trong bóng tối mịt mùng, tôi nghe thấy tiếng Frank đang ăn nốt chỗ mì. Ngay trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi cũng đã một lần rung mình nghĩ rằng mình sẽ bị giết. Nhưng tôi lại tự nhủ mình không thể bị giết trước khi nghe tiếng chuông Giao thừa được. Tôi có nghe tiếng một con chim ré lên trước lúc tôi thiếp đi.

Đúng là có mấy tờ báo được phủ lên trên người tôi. Tôi nghe thấy tiếng Frank dặn tôi là sẽ không trở về đây nữa nên đừng để quên thứ gì. Nhìn ra tôi không tin vào mắt mình nữa, Frank đang thay quần áo, một bộ vest tuxedo. "Tôi chờ cho đến lúc cậu dậy đấy!" Frank nói.

"Ở phòng này không có gương nên tôi không biết chiếc nơ ở cổ áo thắt đã chuẩn chưa?"

Chiếc quần Frank mặc có may cả đường viền, chiếc áo sơ mi bên trong làm từ vải bóng, phía ngực được may thêm bèo. Trong góc hộp các tông đặt ở sàn có chiếc nơ cài áo và áo khoác.

"Trông ông diện ghê!" Tôi nói.

"Cám ơn cậu!" Frank vừa cài khuy áo vừa cười.

Khi nhìn Frank đang định mặc bộ vest tuxedo trong căn phòng mờ tối vương vãi các mảnh kính vỡ trên sàn, tôi có cảm giác như vẫn đang trong giấc mơ. "Ông đã mang theo bộ áo này tới đây à?" Tôi hỏi.

"À, à..." Frank đáp. "Tôi đã đem nó theo đây! Bộ tuxedo này mặc trong những dịp lễ tết là phù hợp nhất!"

Bây giờ là 4 giờ chiều, chúng tôi ra khỏi căn nhà. Tôi không rõ là lượng người sẽ đổ về cầu Kachidoki là bao nhiêu nhưng nếu không vào được tới cầu thì sẽ rất khổn đốn. "Từ lúc tới Nhật, ông ở đây suốt à?" Tôi hỏi khi vừa bước ra khỏi căn nhà. "Tôi đã ở khách sạn rồi nhưng không thấy thoải mái!" Frank vừa bước trong cái hẻm vừa trả lời. Tối qua, do trời tối nên tôi không để ý thấy. Có biển cấm vào được chằng khắp lối vào hẻm. Tôi thấy có cả tấm biển ghi chữ: Nơi lưu trữ chất nguy hiểm! Khi tôi nhìn chăm chăm vào tấm biển, Frank nói với tôi chất nguy hiểm đó là chất polychlorinated Biphenyl (PCB). Ở khu vực này toàn tập trung nào là trạm xá nhỏ nào là văn phòng của các cố vấn về thuế hay văn phòng của kế toán viên. Bọn họ không dùng giấy than mà toàn dùng giấy copy làm từ PCB. Hình như ở quanh đây cũng có xưởng sản xuất nhỏ hay kho bán buôn loại giấy như thế. Vì biết được rằng PCB rất độc hại nên khu vực này đã bị phong tỏa. Cảnh sát không biết rằng tính chất hóa học của chất dioxin chỉ phát tác khi bị đốt cháy nên họ cũng tuyệt đối không bén mảng tới đây bao giờ. Và đây chính là nơi lý tưởng nhất để ẩn náu. Có vẻ như thông tin này Frank đã được mấy người vô gia cư nói cho biết. Frank bảo rằng đó là một người vô gia cư nói tiếng Anh. Tôi cũng đã không hỏi liệu đó có phải người vô gia cư mà người ta tìm thấy xác đã bị đốt cháy không?

Trên bộ vest tuxedo, Frank có quàng thêm một chiếc khăn màu đỏ. Chúng tôi đã tới nhà ga Yoyogi, và bộ vest đó có vẻ chẳng nổi bật chút nào. Có lẽ vì mọi người tưởng chúng tôi đang ra ngoài để tới một bữa tiệc đón Giao thừa.

"Vào thời điểm Giao thừa mọi người thường ăn Sôba đấy!" *(một loại mì sợi dài được làm từ bột kiều mạch, món ăn truyền thống của Nhật)*. Nói xong tôi rủ Frank vào quán mì Sôba ở trước nhà ga. Tôi đói kinh khủng. Tôi gọi một tô Sôba cá trích, còn Frank gọi một tô Zarusôba. Trong quán có mấy đôi đang ăn là học sinh hay học sinh dự bị gì đó và chẳng hề để ý khi chúng tôi bước vào. Bộ vest tuxedo của Frank, theo con mắt của một kẻ không sành lắm về thời trang nhưng tôi cũng nhận ra rằng nó là bộ vest rất rẻ tiền. Chiếc khăn cũng không phải là loại khăn len casomia. Chiếc áo sơ mi của tôi thì nhàu nhĩ vì nằm lâu trên tấm nệm, lại còn bị dính bụi bẩn nữa. Nếu nhìn kỹ đáng lẽ phải nhận ra chúng tôi rất đáng nghi nhưng mấy đôi học sinh đó đang thì thầm nói chuyện với nhau nên chẳng hề chú ý tới chúng tôi. Tôi có cảm giác như đã hiểu ra lý do tại sao Frank giết người dã man như thế mà chẳng hề bị bắt. Ở đất nước này, bây giờ không có ai quan

tâm để ý tới ai cả. Không biết ở Mỹ thì thế nào nhỉ? Trong lúc đợi tô mì được đưa tới, tôi có hỏi Frank ý đó thì Frank nói ở các khu đô thị đều giống ở Nhật cả.

Trong quán mì Sôba không có nữa nên phải mất gần một tiếng đồng hồ Frank mới ăn hết tô zarusôba. Trong lúc những sợi mì trương phình được từ từ "giải quyết" hết thì trời đã xẩm tối. Cửa hàng đã xôn xao chuẩn bị món mì Toshikoshi Sôba (*món mì được ăn trước giao thừa, giống bữa cơm tất niên của người Việt*). Người chủ cửa hàng là một ông già dáng nhỏ nhắn. Khi tôi xin lỗi về việc đã ăn khá lâu thì ông ta cười nói rằng người nước ngoài ăn chậm là đúng rồi, biết làm sao được. Ở quán mì Sôba bất kỳ đâu đều giống như ở đây, tôi và Frank được nhìn như những người khách bình thường khác và vì thế tôi cảm nhận được một tâm trạng khá kỳ lạ. Có cảm giác tôi đã trở về với cuộc sống thường nhật, tôi đã cho rằng vụ thảm sát tối qua là phi thực tế. Thế nhưng, ở đâu đó trong tôi vẫn còn nhớ rõ nỗi sợ hãi khi thấy chiếc tai đã bị cắt và cái cổ họng bị rạch đứt. Có một cái gì đó như một lớp màng mỏng bị rạch đứt hay một vết rạn nứt mà không rõ ở đâu hình thành và đang bao quanh tôi và Frank. Đó là một cảm giác bồn chồn không yên chút nào.

Trong lúc Frank đang ăn mì Sôba, tôi đã đọc hết góc này đến góc kia tờ báo chiều đặt sẵn trên bàn nhưng không hề thấy đăng gì về quán bar đó. Cửa hàng đóng cửa nên chẳng ai nghi ngờ vì nghĩ rằng quán đang nghỉ Tết. Ngay cả gia đình những nhân viên ở đó cũng nghĩ rằng họ đang phải tranh thủ kiếm tiền vào dịp này nên cũng khó mà báo cho cảnh sát biết. Vì thế, có lẽ vụ việc sẽ bị phát hiện muộn. Không biết đến lúc nào thì các xác chết mới bị phân hủy? Với tiết trời lạnh thế này thì chắc cũng phải lâu lâu.

Frank vừa chọc đôi đũa vào chỗ mì bị trương vừa hỏi tôi tại sao vào đêm Giao thừa mọi người lại ăn mì Sôba. Tôi đã giải thích là mọi người thường truyền nhau rằng ăn mì sẽ được sống lâu hơn. Frank cầm đôi đũa như đang nắm con dao vậy. Frank móc mì vào đầu đôi đũa rồi cứ thế đưa lên miệng. Lúc đầu, các sợi mì cứ trôi tuột xuống, sau đó, khi mì vón thành cục, nó lại rối tung ở đầu đũa. Nhìn cách cầm đũa và cách ăn mì của Frank thì những ai không biết gì có lẽ sẽ thấy rất thú vị. Nhưng tôi thì không hề nghĩ thế chút nào.

"Tại sao người Nhật trước đây lại nghĩ ăn mì sẽ không bị chết nhỉ?"

Frank hỏi với khuôn mặt rất nghiêm nghị. Tôi có đính chính: "Không phải là không chết!". Frank tỏ ra không hiểu và tôi mới để ý tới sự vô lý trong câu nói. Chắc chắn là về mặt ý nghĩa thì sống lâu và không chết là giống nhau. Tôi chợt nghĩ, phải chăng ở đất nước này việc sống lâu và không chết có sắc thái hơi khác nhau? Phải chăng người Nhật không bao giờ hình dung rằng để giết bản thân mình thì phải có ai đó tác động từ bên ngoài?

Frank bỏ dở tô mì với những sợi mì đã khô và vón thành cục màu xám.

Chúng tôi lên tuyến Yamanotesen, rồi chuyển sang tuyến Marunouchisen rồi lại lên tuyến Hibiyaasen, sau đó mới xuống ga Tsukiji. Lúc chuyển tàu, phía ga Ginza hơi hỗn loạn, khi đó Frank tỏ ra không thoải mái. Tôi nghĩ chắc là Frank ghét cảnh hỗn loạn nên đã hỏi. Và Frank trả lời là sợ.

"Tôi sợ những chỗ đông người, ngày xưa tôi đã rất sợ rồi, chính vì thế tôi chỉ đơn thuần nghĩ rằng sẽ tới nơi mà chẳng có người nào... đối với tôi chẳng có ai là ở khoảng cách an toàn."

Từ ga Tsukiji chúng tôi ra phố chính, vì vẫn còn sớm nên dòng người qua lại vẫn ít. Frank nhìn chùa Tsukiji Honganji từ trên cầu vượt dành cho người đi bộ rồi nói trông giống như là đền thờ Hồi giáo của những người vô gia cư. Chúng tôi bước về phía cầu Kachidoki. Frank đã gửi túi xách ở tủ gửi đồ ở ga Yoyogi. Trước khi gửi, Frank có lấy chiếc áo mưa màu ghi từ trong ba lô ra rồi khoác ra ngoài bộ tuxedo. Đó là loại áo mưa bình thường mà người Anh hay mặc, chính vì thế mà Frank lại càng không có gì nổi bật. Con đường tới cầu Kachidoki khá là rộng mà xung quanh các cửa hàng, quán nước vừa ít lại hơi tối, xe đi qua cũng lác đác. Lần đầu tiên tôi tới chỗ này. Quang cảnh ở đây khác hẳn quận Shibuya và quận Shinjuku. Có hẳn một chuỗi cửa hàng tiện ích của một công ty ở ngay cạnh cửa hàng bán đồ cá làm bằng gỗ, mái nhà và tấm biển bị hỏng, ngay cạnh dãy phố cổ bán cá khô là san sát các khu nhà chung cư cao ngất ngưởng.

Chúng tôi đã nhìn thấy chiếc cầu cổ làm bằng sắt và đá hình cung tên. "Chiếc cầu đẹp quá!" Frank lẩm bẩm. Một góc bờ sông trở thành một công viên nho nhỏ gọi là gò Sumidagawa. Ở lối vào công viên có một đài phun nước hình chữ nhật làm bằng đá. Không biết là do thời tiết hay do trời tối mà không thấy nước đâu cả. Còn khá nhiều thời gian mới tới giờ đánh chuông Giao thừa nên chúng tôi đi xuống dưới công viên đó và ngồi ở ghế đá. Từ chỗ ghế đá có thể thấy rõ tay vịn của cây cầu. Tôi nghĩ Jun mà quan sát từ chiếc ghế đá này thì tốt quá. Ở trên cầu cứ cách khoảng mấy mét là có đèn làm bằng sắt hắt ánh sáng màu vàng in xuống mặt sông. Không biết có phải là do tôi quen nhìn ánh sáng trắng của đèn tuýp hay không mà tôi nhìn chiếc đèn ấy lại có một cái gì đó hoài niệm. Ở phía đầu công viên có một mấy người đàn ông làm việc xa nhà đang tụ tập thành vòng tròn uống rượu với nhau. Ban đầu họ châm lửa đốt gì đó, chẳng mấy chốc có hai viên cảnh sát tới bắt dập lửa. Mấy người đàn ông đó rầm rập nghe theo. Trời đã tối vậy mà thỉnh thoảng có đàn chim bồ câu tụ tập ở trên cao. Tôi nghĩ cái trắng trắng ở ngay giữa sông chính là đàn mòng biển.

"Vẫn còn nhiều thời gian lắm!" Tôi nói với Frank.

"Tôi cũng quen với việc chờ đợi rồi!" Frank vừa sửa chiếc nơ thắt trên cổ vừa nói.

Trời bắt đầu về khuya nhưng gió thổi qua con sông vẫn yếu ớt, ấm hơn hẳn tối ngày hôm qua hay đúng một ngày qua. Frank đang nhìn chằm chằm vào mấy người đàn

ông nhậ nhệ và cử chỉ hành động của hai viên cảnh sát. Hai viên cảnh sát chặn không cho mấy người đàn ông châm lửa mà không hề mang tính cưỡng ép. Sau khi mấy người đàn ông dập lửa, hai viên cảnh sát cùng ngồi xuống bắt đầu nói chuyện. Nào là hỏi chuyện quê ở đâu hay ngày mai là năm mới rồi mà không về quê hay sao. Có vẻ như đám đàn ông trả lời là họ cùng xuất thân từ các tỉnh phía đông bắc, vì không mua được vé xe vào dịp cuối năm nên đành phải qua một đêm ở đây, ngày mai mới trở về nhà.

Người bắt đầu đông dần lên. Rất nhiều đôi trai gái và các nhóm thanh niên đi với nhau. Có cả đôi trai gái cùng nhau uống cà phê trong bình giữ nhiệt, ăn bánh sandwich. Có nhiều đôi khoác vai nhau cùng nghe nhạc bằng Walkman. Mỗi lần có con tàu nào đi qua là lại có nhóm thanh niên đồng loạt giơ tay vẫy về hướng đó. Tôi nghĩ chắc bọn họ đều đã đọc cuốn tạp chí đó. Tôi vẫn chưa thấy bóng dáng Jun đâu cả.

Hai viên cảnh sát bắt đầu bước về phía chúng tôi. Mặc dù tôi biết là thi thể các nạn nhân ở quán bar vẫn chưa phát hiện thì sẽ chẳng có lý gì tôi bị bắt nhưng cứ thấy dáng viên cảnh sát mặc đồng phục cầm gậy tiến gần là tôi đã thấy căng thẳng. Frank không hề thay đổi sắc mặt.

"Xin chào!"

Viên cảnh sát đứng tuổi chào chúng tôi. Tôi cũng đáp lại: "Chào ông!". Frank vẫn ngồi nguyên vị trí, gập người cúi đầu chào. Đó là kiểu chào cứng nhắc mang đặc trưng văn hóa của Nhật. "Ông Tây hả? Đến để nghe chuông Giao thừa phải không?" Viên cảnh sát hỏi và tôi trả lời: "Vâng ạ!".

"Tôi nghĩ lượng người tối nay cũng không đông lắm nhưng dẫu sao thì tôi cũng muốn nhắc nhở là các bạn nên cẩn thận, chú ý bọn kẻ cắp, móc túi, nên trông chừng đồ ở của mình nhé!"

Tôi dịch lại cho Frank. "Cám ơn!" Frank nói bằng tiếng Nhật rồi lại gập người cúi đầu. Hai viên cảnh sát cười rồi bước đi. "Thật là thân thiện!" Frank vừa nhìn theo hai viên cảnh sát vừa lẩm bẩm.

Lượng người bắt đầu tăng dần, chúng tôi bắt đầu đi lên trên cầu. Có một người vô gia cư ở ngay phía chân cầu. Ông ta chất đồ lên xe nôi, ngồi trên tấm bìa các tông, xung quanh ông ta bốc mùi rất khó chịu. Chúng tôi tránh xa khỏi người vô gia cư, vịn vào thành cầu đứng đợi tiếng chuông. Frank hỏi:

"Người vô gia cư kia và tôi, thì theo xã hội, đâu là đối tượng có hại hơn?"

"Có cả kiểu người có hại đối với xã hội ư?" Tôi hỏi Frank.

"Có đấy!" Frank vừa nhìn người vô gia cư vừa nói. "Loại người như tôi rõ ràng là có hại, tôi rất giống một con virus. Virus gây bệnh cho con người thực ra là thuộc về

thiếu số, ngoài ra còn tồn tại vô số, không thể đếm được các loại virus khác. Vai trò của nó, nói một cách ngắn gọn là giúp quá trình đột biến gen, tạo ra tính đa dạng của sinh mệnh. Tôi đã đọc rất nhiều sách về virus. Tôi ngủ ít cũng là vì tôi dành nhiều thời gian cho việc đọc sách. Tôi nghĩ nếu virus không tồn tại trên Trái Đất này thì loài người cũng sẽ không được sinh ra. Trong thế giới virus, cũng có loại chui vào trong gen của chúng ta rồi trực tiếp thay đổi thông tin di truyền. Không ai có thể quả quyết rằng việc virus HIV gây nên bệnh AIDS trong tương lai sẽ không phá hỏng các thông tin di truyền, thứ mà không thể thiếu được đối với sự tồn tại của loài người. Tôi giết người một cách tự giác để gây sốc cho những người khác, bắt họ phải ủ rũ suy nghĩ. Thế nhưng, tôi nghĩ rằng tôi là người thiết yếu trên thế giới này... thế nhưng... loại kia thì... hơi khác..."

Vừa nói Frank vừa nhìn người vô gia cư. Người vô gia cư ngồi bất động trên tấm bìa các tông. Phía trên cầu đã có khá nhiều người nhưng chẳng có ai tiên gần tới chỗ người vô gia cư.

"Bọn họ không hẳn là từ bỏ mong muốn, ý chí được sống. Họ lại đang từ bỏ việc giao tiếp với những người khác. Ở các nước nghèo đều có dân tị nạn nhưng lại không hề có người vô gia cư. Thực tế là người vô gia cư vẫn đang sống cực kỳ vui vẻ. Nếu họ khước từ cuộc sống xã hội thì họ nên tới một nơi nào khác, gánh một mạo hiểm nào đó mới phải. Chứ ít thì tôi cũng đã làm thế khi tới đây. Bọn họ thậm chí cũng không thể phạm tội, nhưng họ đang thoái hóa. Và tôi đã giết những kiểu người đang thoái hóa ấy."

Frank chậm rãi nói những lời đó với những từ ngữ tiếng Anh phù hợp với khả năng của tôi. Câu chuyện của Frank nghe có tính thuyết phục nhưng tôi vẫn không đồng ý ở một vài điểm. Tôi đã không thử hỏi rằng cô nữ sinh bị giết rồi bị cắt rời các bộ phận cũng là đối tượng đang thoái hóa hay sao? Tôi không đủ dũng cảm.

Tôi chuyển hướng nhìn từ người vô gia cư sang phía gò Sumidagawa và tôi giật thột mình khi Frank nói: "Tới rồi kìa!". Tôi nhìn thấy Jun đã có mặt ở công viên và đang ngồi trên ghế đá. Jun có quay sang nhìn về phía tôi rồi lại ngay lập tức ngoảnh mặt đi. Cô ấy đã để ý thấy Frank và tôi đang nhìn về phía mình. Jun ngồi im trên ghế, mặt cúi gằm. Có lẽ cô ấy đang không biết mình phải làm gì cho đúng. Tôi bắt đầu hồi hận khi gọi Jun tới để quan sát. Không phải vì Frank đã biết Jun. Đáng lẽ ra tôi nên mừng tượng ra trước mọi việc. Frank đã tới tận cửa căn hộ của tôi để dán mảnh da đã bị cháy xém đen. Đương nhiên không phải là xác nhận khuôn mặt của Jun. Nhìn thấy Jun, điều mà tôi hồi hận chính là vì cô ấy tượng trưng cho tôi lúc trước khi gặp Frank. Tôi đã vô tình gọi một kẻ ngây thơ, trong trắng tới trước mặt một con quái vật. Ở Jun và tôi hiện tại đang có một khoảng cách. Gì thì gì đến cuối cùng nên chỉ mình tôi giải quyết mọi việc. Không nên đưa Jun vào mấy chuyện này. Tôi phải đi tìm mấy viên cảnh sát, chắc chắn họ đang đi tuần quanh khu vực này. Tôi đã nghĩ mình phải bảo vệ bằng được Jun. Khi nghĩ vậy, tâm trạng của tôi không bị Frank ám ảnh nữa. Tôi có cảm giác như mình đã thoát khỏi sự thôi miên. Tôi cũng đã hiểu tại sao tôi không thể chấp nhận những điều hay những câu chuyện mà Frank nói suốt từ nãy. Dĩ nhiên là chẳng ai có thể hiểu loại người nào đang

thoái hóa mà việc tự ý quyết định giết họ lại càng không tốt chút nào. Tôi đã nghĩ như vậy.

"Kenji! Tôi lại hiểu đấy!"

Frank nói vậy làm tôi đứng tim. "Thỉnh thoảng tôi hiểu được suy nghĩ của người khác đây!" Frank nói tiếp.

"Nhưng không hẳn là lúc nào tôi cũng hiểu được. Nếu lúc nào cũng hiểu thì thoát một cái đầu óc tôi sẽ bị điên lên mất. Kenji! Cậu không biết được lúc giết người thì căng thẳng và cần phải tập trung đến mức nào. Tôi hiểu rõ tín hiệu của những kẻ khi bị đâm một nhát cực mạnh. Tín hiệu đó tới từ đường máu đi lên vòng quanh não, với những kẻ đang thoái hóa, lượng máu đi lên não rất yếu, tín hiệu "Hãy giết đi" được phát ra một cách vô thức. Chính vì thế tôi mới giết. Kenji! Tôi sẽ không giết cậu đâu, và cả cô bạn gái kia của cậu nữa tôi cũng không giết. Cậu là người bạn duy nhất tôi có thể chơi ở nước Nhật hay nói đúng hơn là ở trong kiếp người của tôi. Nào, được rồi! Cậu hãy tới chỗ cô bạn gái của cậu đi! Tôi cảm ơn cậu đã dẫn tôi đến tận đây! Thế cũng là đủ lắm rồi! Tôi sẽ tới một nơi khác để nghe tiếng chuông một mình!"

Nói xong, Frank hất cằm chỉ về phía Jun. Tôi như người mộng du đang định bước đi thì đột nhiên bị Frank tóm vai giữ lại. "Tôi quên mất không gửi cậu món quà!" Frank nói rồi gi vào tay tôi một chiếc phong bì.

"Đối với tôi, đây là vật vô cùng quý giá, quan trọng hơn hết thấy thứ gì, kể cả tiền, cậu vui lòng nhận cho tôi được chứ?"

Vừa đưa chiếc phong bì, Frank vừa nói là vẫn còn một việc muốn làm nữa.

"Tôi đã rất muốn cùng cậu đi uống xúp Miso, nhưng từ bây giờ không thể gặp được cậu nữa rồi nên thôi vậy!" *(Xúp Miso: Một loại xúp của Nhật, có hai nguyên liệu chính là đậu phụ và tảo biển khô. Sau đó có thể chế thêm bất cứ thứ gì vào ăn kèm).*

Xúp Miso ư?

"Ừm! Tôi hứng thú với món đó lắm! Ngày trước, có một lần tôi đã từng gọi món đó trong quán bar Sushi ở bang Colorado. Đó là loại nước rất kỳ lạ, kỳ lạ ở cái mùi nên tôi đã không uống, thế nhưng tôi đã nghĩ đó là loại nước uống tạo hiệu kỳ cao. Trước tiên là màu của nó, một màu nâu rất kỳ lạ, còn mùi thì cứ như là mùi mồ hôi của người vậy. Khi nhìn thì tôi cảm nhận được rằng món đó rất tao nhã, tinh tế. Và với thắc mắc không biết kiểu người như thế nào sẽ uống loại nước đó như một món ăn hằng ngày, tôi đã tới đất nước này. Thật là tiếc, tôi đã rất muốn đi cùng cậu

Uống nó...

"Ông sẽ trở về Mỹ ngay chứ?" Tôi hỏi.

"Không! Tôi không thể trở về Mỹ ngay được!" Frank đáp.

"Nếu vậy thì ông có thể uống nó ở bất kỳ đâu mà!" Tôi nói. "Vì xúp Miso có ở bất kỳ nhà hàng kiểu Nhật nhỏ nhỏ nào, ngay cả ở cửa hàng tiện ích."

"Thôi! Không sao!" Frank nói rồi mỉm cười. Không phải là kiểu cười khi các cơ trên khuôn mặt được thư giãn mà kiểu cười rất đặc biệt được tạo ra như khi ở đâu đó trên khuôn mặt bị phá hủy.

"Tôi không cần phải uống nó nữa, giờ tôi đã ở ngay chính giữa bát xúp Miso rồi! Ở trong bát xúp Miso mà tôi đã nhìn thấy trong quán bar Sushi ở bang Colorado có hỗn độn những thứ mà tôi chẳng rõ đó là gì. Những cọng rau được thái nhỏ hay là gì đó nhìn chỉ thấy như là đồng rác nhỏ. Tôi hiện tại đây cũng giống như mấy cọng rau thái nhỏ ấy, đang được trộn lẫn trong bát xúp Miso khổng lồ. Thế là tôi mãn nguyện lắm rồi!"

Sau khi bắt tay chia tay, tôi trở nên căng thẳng. Tôi bước về phía công viên dưới cây cầu nơi có Jun đang ngồi. Jun vẫn cứ ngồi im, với vẻ mặt hoang mang nhìn tôi và Frank. Tiếng chuông Giao thừa vẫn chưa cất lên. Vì mọi việc diễn ra khác so với dự đoán của tôi nên tôi không biết phải làm gì cho đúng nhất bây giờ. Jun chỉ về phía cây cầu. Khi tôi nhìn sang thì không thấy bóng dáng của Frank đâu nữa. Jun lắc đầu như kiểu không biết ông ra đã đi đâu mất rồi.

Dưới ánh đèn đường, tôi mở phong bì ra. Mặt ngoài phong bì có dán bảy tấm ảnh lúc tôi và Frank chụp ở máy chụp ảnh tự động hôm đầu tiên gặp Frank. Mặt tôi thì không được thoải mái cho lắm vì vẫn chưa hiểu gì, còn mặt Frank thì vô cảm. Bên trong phong bì có để một chiếc lông chim đã nhuộm bẩn chuyển sang màu xám. "Cái gì vậy anh?" Jun tiến sát hỏi tôi.

"Là cánh của con thiên nga!" Tôi trả lời.

HẾT

Lời tác giả

Ở giữa truyện, lúc Frank đang tiến hành vụ thăm sát trong quán bar ở Kabukicho thì vụ ở quận Sumaku tỉnh Kobe xảy ra. Rồi lúc tới gần ngày hết hạn xuất bản, lúc Frank đang định giải bày nửa đầu cuộc đời mình thì có một cậu thiếu niên khoảng mười bốn tuổi bị tình nghi là nghi phạm và đã bị bắt.

"Gần tới phần kết thúc truyện, ở trường đoạn giải bày của Frank, trong đầu tôi đã xảy ra cuộc chiến giữa sự tưởng tượng và hiện thực. Hiện thực thì như "gặm nhấm" sự tưởng tượng, còn sự tưởng tượng thì lại như đánh trả hiện thực. Việc như thế lần đầu tiên xảy ra trong 20 năm viết tiểu thuyết của tôi. Điều mà tôi thấy chán nản, buồn rầu không phải là cái hiện thực đang nổi trội hơn tiểu thuyết. Tôi cũng không hề ôm giấc mộng rằng tiểu thuyết sẽ nổi trội hơn hiện thực hay thông qua tiểu thuyết mà dự báo điều gì cả. Đơn giản chỉ là tiểu thuyết có một thông tin lồng ghép vào trong một câu chuyện. Nó được khởi dựng bằng phần mềm máy tính có soạn thảo văn bản và hình ảnh.

Chức năng hệ thống "hàn gấn" của cộng đồng sẽ bị dừng lại một lúc lâu, cái tinh thần trong mỗi cá nhân con người sẽ cất lên thét gào mà không thành lời. Việc thét gào đó chính là sứ mệnh của văn học và bắt đầu từ bây giờ sự tưởng tượng lại sẽ bị "dấn thân" vào một thử thách khó khăn hơn. Chính điều đó đã khiến tôi phải suy nghĩ, đắn đo."

(Trích báo Yomiuri, ngày 12 tháng 8)

Cái mà phải suy nghĩ, đắn đo đó không phải vì lý do "sự tưởng tượng bị "dấn thân" vào một thử thách khó khăn hơn". Dẫu có viết tiểu thuyết đến mức nào cũng không đuổi kịp được một hiện thực là sự sụp đổ của cộng đồng mang phong cách Nhật

Bản. Trước đây, tôi đã từng viết "tiểu thuyết là bản dịch". Việc dịch tiếng hét hay tiếng thì thầm của những người bị mất ngôn ngữ đang trở nên chính là văn học. Sự sụp đổ của cả cộng đồng trong mấy năm gần đây thực sự gây ấn tượng mạnh hơn thế nữa, cái đó nhất định sẽ khoác một bộ trang phục gọi là "sự kiện vô vị", sẽ sinh ra lịch sử, triết lý, tư tưởng hay tôn giáo ở một phạm trù mức độ cực kỳ thấp.

Tôi nghĩ tôi đang trong tâm trạng một mình đảm nhiệm một công việc như kiểu xử lý rác rưởi. Sự thối rữa đang tiếp diễn mà không còn thứ tươi mọng nào ở trong đó.

Giống như việc ta nhìn thấy sinh vật đang chết dần chết mòn trong phòng vô trùng vậy.

Tôi vẫn đang mệt mỏi, không phải là việc ngăn sự sụp đổ, nhất loạt tăng tốc độ của nó lên, sự phản ứng hóa và thoái lui lại trầm trọng hơn.

Nhân dịp xuất bản loạt tiểu thuyết này, tôi xin gửi lời cảm ơn tới ông Ukai Tetsuo và ông Nakada Tetsushi. Không biết là tôi đã cùng ông Suzuki Senchi cùng sáng tác bao nhiêu cuốn sách rồi nhỉ?

Lần nào tôi cũng chỉ gửi được lời cảm ơn ở phần "Lời tác giả" cuối cuốn truyện như thế này! Thực ra tôi vẫn chưa từng được gặp mặt ông Suzuki. Thế nhưng tôi không hề ghét mối quan hệ mà chỉ toàn công việc. Tôi xin tỏ lòng cảm ơn chân thành nhất tới ông.

Đầu thu năm 1997

Ryu Murakami

Chia sẻ ebook: <http://downloadsach.com>

Follow us on facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>